SURİYE

ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ Mİ?
ULUSLAR ARASI KOMPLO MU?
(BARIŞA ÇAĞRI)

Sosyolog
Kenan KAHLIOĞULLARI

SURİYE

Özgürlük Mücadelesi mi?
Uluslararası Komplo mu?

(Barışa Çağrı)

Sosyolog
KENAN KAHLIOĞULLARI

ISBN: 978-605-4616-44-2
Yayıncı sertifika No:14684
İlk Basım: Aralık 2012

SURİYE Özgürlük Mücadelesi mi? Uluslararası Komplo mu? Barışa Çağrı / Sosyolog Kenan Kahlıoğulları

Ürün Yayınları
Konur Sokak 36/13 Kızılay / Ankara
Tel: 0312 425 39 20
Fax: 0312 417 57 23
E-posta: urunyayinlari@gmail.com
www.urunyayinlari.com

® Ürün Yayınları, Uluslararası Eğitim Öğretim Ltd.Şti. kuruluşudur.

Baskı ve Cilt: Sarıyıldız Matbaacılık, Ankara

Sosyolog
KENAN KAHLIOĞULLARI

SURİYE

Özgürlük Mücadelesi mi?
Uluslararası Komplo mu?
(Barışa Çağrı)

ÖZGEÇMİŞ

1980 yılında Samandağ'ın geleneksel mahallelerinden Çiğdede(Jdeyde) mahallesinde doğdu. Sakarya İlkokulu, Ulubatlı Hasan Ortaokulu ve Samandağ Lisesini, doğduğu yer Samandağ'ında okudu. 2002–2006 yılları arasında Afyon Kocatepe Üniversitesi Sosyoloji Bölümünden mezun oldu. 2006–2007 yılllarında Afyon Kocatepe Üniversitesi Felsefe Grubu Öğretmenliği bölümünde Yüksek Lisans yaptı. (2007–2010) 3 yıl İngiltere'de dil eğitimi gördü. 2010 yılının sonunda Türkiye'ye döndü. Askerlik görevini Bursa'da kısa dönem olarak yaptı. Halen Samandağ'da yaşamaktadır.

Üniversite öğrencisi iken Sosyologos dergisinde yazıları yayınlandı.Ortaokul yıllarında yazarlığa karşı ilgisi başladı. Hatay'da ve Samandağ'da yayınlanan gazete ve dergilerde köşe yazıları yayınlanmaktadır. "Dünyanın Cennet Köşesi Hatay" yazarın ilk kitabıdır. Ürün yayınlarından çıkmıştır.Suriye:Özgürlük mücadelesi mi? Uluslararası komplo mu? (Barışa Çağrı) adlı çalışma yazarın ikinci kitabıdır. Nusayrilik ve Çokkültürlülük kitabında "Hatay'da hoşgörünün kaynağı Arap Alevileri " başlıklı yazısı yayınlanmıştır. *Barışa Öyküler* adlı kitap çalışmasında "İnsan Olabilmek" adlı öyküsü yayınlanmıştır. Birgün Gazetesi, Toplumsal Özgürlük Gazetesi, Güneyden, Dalga gazetelerinin düzenli bir okuyucusudur. Samandağ Kent Günlüğü İnternet Gazetesi'nin kurucu imtiyaz sahibi ve yazı işleri müdürlüğünü yapmaktadır.

İÇİNDEKİLER

SUNARKEN 7
ÖNSÖZ 11

SURİYE MESELESİNE GENEL BAKIŞ

SURİYE'NİN DEMOGRAFİK YAPISI 15
BU HALKIN ÇOCUKLARI ÖLMEK İSTEMİYOR 31
BÖLGEDE BARIŞ, DÜNYADA BARIŞ 33
SURİYELİ ALEVİLER GERÇEĞİ 35
ÜNİVERSİTE SINAVI VE SURİYELİ
"ÖZEL ÖĞRENCİ"MESELESİ 38
SURİYE'DE ELDE VAR SIFIR!!! 40
ÖZGÜR SURİYE ÇETESİ VE SAVAŞ
TAMTAMCISI HİLARY CLİNTON 43
SÖZDE "ARAP BAHARI" VE SURİYE'NİN
ÖZ EVLATLARI 49
TÜRKİYE'NİN DIŞ POLİTİKASININ
İFLASI VE SOSYALİST ENTERNASYONEL 52
GARİP BİR UÇAK HİKAYESİ 54
BÖLGEMİZDEKİ HASSASİYET VE SURİYE 58
BİR AMERİKALI DÜNYAYAMI BEDEL? 62
HİZBULLAH, DİK DURUŞUYLA EMPERYALİSTLERE
KARŞI DİRENEN ORTADOĞU HALKLARINA
GÜVEN VERİYOR. 64
SURİYE'DE SAVAŞANLAR: SELEFİLER, VAHABİLER,
BAŞKA UNSURLAR 69
SURİYE'DE AKIL TUTULMASI 76
ABD'NİN ORTADOĞU'DA YENİ POLİTİK
KAVRAMI: 'MEZHEPSEL GERİLİM' 79
VAHŞİ DOĞU'DA İNSAN HAYATI YA DA
BÜYÜKELÇİNİN ÖLÜMÜ 85
SÖZDE SURİYE ULUSAL KONSEYİ DOHA'DA
AMERİKA'NIN AKIL HOCALIĞINDA TOPLANDI 89

EMPERYALİZMİN SURİYE PROJESİ, TÜRKİYE'NİN ROLÜ VE BİR ONUR SAVAŞININ GERÇEKLERİ İÇERİSİNDEKİ SURİYE DİRENİŞİ 92
HANGİ ARAP BAHARI? 101

SURİYE MESELESİ VE KADINLAR

ARAP BAHARI VE ARAP KADINLARININ SONBAHARI 109
ARAP BAHARI: KADININ DEVAM EDEN KARA KIŞI 111

HATAY'DA NELER OLUYOR?

HATAY HALKI TEDİRGİN Mİ? 115
KARDEŞLİK VE HOŞGÖRÜ BAŞKENTİ ANTAKYA'DAN (YEŞİLPINAR) BARIŞ ÇIĞLIĞI YÜKSELDİ 117
1 EYLÜL DÜNYA BARIŞ GÜNÜNDE BARIŞIN SESİNİ ANTAKYA'DAN YÜKSELTELİM. 121
HATAYDA SOKAKLAR TEK SES: SAVAŞA HAYIR! 123
SURİYE HAPŞIRIRSA TÜRKİYE NEZLE OLUR 126
AKLIN ÜZERİNDEKİ PEÇEYİ KALDIR 131
ARAP BAHARI 152
HATAYLI ÇİFTÇİLER 154
EKONOMİK AÇIDAN SURİYE MESELESİ 156
HATAYLI İŞADAMLARININ BAKIŞ AÇISINDAN SURİYE KRİZİ 161

BARIŞ YAZILARI

SAVAŞSIZ BİR DÜNYA İÇİN HER YER SAMANDAĞ OLSUN 171
BARIŞ KENTİNDEN YAKARIŞ 174
BARIŞ:LA İLAHE İLALLAH 177
ZEYTİNDALI VE GÜVERCİN 179
SAVAŞA MOLA, BARIŞA VİRA... 186
YURDUMUZDA, BÖLGEMİZDE VE TÜM DÜNYADA BARIŞ İSTİYORUZ 189

SUNARKEN...

Arap baharı başlangıç itibariyle özgürlüklerden, demokrasiden, değişimden yana olan kesimleri ikna etmişti. Arap baharı ile Ortadoğu coğrafyasında bir uyanış olmuştu ve desteklenmeliydi. Arap baharı Tunus, Mısır, Libya... gibi ülkelerde yönetimlerin değişmesini getirdi. Bu ülkelerde ne değişti? Hiçbir şey. İnsan hakları daha da geriledi. Kadının adı yok. Ölümler, karışıklıklar devam ediyor. Ekonomik durumları daha da bozuldu.

Suriye'de ise yönetimin kısa sürede düşmesi bekleniyordu, beklenen olmadı. Bu süreçte Suriye dünyanın en çok konuşulan ülkesi konumuna yükseldi. Beşar Esad dünyanın en çok konuşulan ülke başkanı, lideri oldu. Beşar Esad efsane bir lider olma yolunda. Suriye 2 yıldır Batılı güçlerin ve ülkemizin de desteklediği silahlı sözde Özgür Suriye Ordusuyla savaşıyor. Sözde Özgür Suriye Ordusuna baktığımızda Türkiye, Arabistan, Tunus, Cezayir... gibi ülkelerden "cihat" için savaşan aşırı dinci örgütlenmeleri görüyoruz. El-kaide benzeri uluslarası terör eylemleri ile bilinen örgütlere rastlıyoruz. Televizyonlardan açıkça Cihad yapmaya gittiğini ifade eden sakallı, bıyıksız kılıklar Türkiye topraklarında dolaşıyor. Sığınmacı kampları ise merak konusu olmaya devam ediyor.Türkiye sınırlarını iki taraflı, karşılıksız koşulsuz açtı. Sığınmacılar 100 binleri bulunca kara kara düşünmeye başladı. Apaydın Kampına milletvekilleri alınmıyor. Apaydın kampında kuş uçurtulmuyor. Reyhanlı halkı Apaydın kampında bulunan sığınmacıların hepsinin asker olduğunu ifade ediyor. Boynuyoğun kampı içinde aynı şeyler iddia ediliyor. Kilis, Gaziantep, Şanlıurfa ve Akçakale'de bulunan kamplar ayrı bir soru işareti.Bu kamplara insani amaçlı sığınan hiçbir sığınmacıya kimsenin itirazı olamaz. Askeri amaçlı kullanıldığı iddia edilen kamplara yönelik itirazlar yükseliyor.

Bu bölgede yaşayan hiç kimse bu toprakların savaşın bir parçası olmasını istemiyor.

Antakya'da Suriye çarşısı kan ağlıyor. Hataylı işadamları kan ağlıyor. Suriye ile balayı döneminde (ilişkiler iyi iken) Hatay'da turizme yatırım yapan yıldızlı oteller siftah etmiyor. Hatay'da kadınlar huzursuz, Suriyeli gelinler huzursuz, dini cemaatlerin temsilcileri tedirgin, Çiftçinin malı elinde kalıyor, sınır ticareti dibe vurmuş durumdadır. Bu tespitleri yapabilmek için Reyhanlı sokaklarında insanlarla konuşmanız yeterlidir. Antakya'nın sokaklarında dolaşmanız yeterlidir. Samandağ'da insanları dinlemeniz yeterlidir. Yayladağ ilçesi ve İskenderun ilçesine sokakta halkın nabzını tutmanız yeterlidir. Hacıpaşa, Boynuyoğun, Apaydın, Akçakale, Kilis, Şanlıurfa, Gaziantep'te neler oluyor? Bilmek yeterlidir.

Suriye'deki durumun diğer ülkelerden çok farklı bir durum olduğu apaçık gözükmektedir. 2 yıldır bu olayların devam etmesi bile Suriye halkının devletine sahip çıktığının göstergesidir.

Taraflı basın Suriye konusunda olumsuz haberler yayarak savaşta taraf tutuyor. Suriye yönetimini ve destekçilerini psikolojik olarak yıpratmaya çalışıyor. Zaman içinde tek tek foyaları ortaya çıktı, çıkmaya da devam ediyor. Bu gün itibari ile aklı ve vicdanı olan herkes biliyor ki bu savaş bizim değil, bu savaş ezilenlerin,emekçilerin, halkların savaşı değildir. Bu savaş emperyalistlerin şeytani planlarının ışığında gerçekleşen bir savaştır. Bu savaş enerji, petrol kaynaklarını ele geçirme savaşıdır. Bu savaş Emperyalist çıkarların hüküm sürdüğü bir dünya inşa etme yolunda dikensiz gül bahçesi yaratma savaşıdır. Bu savaş Ortadoğuyu emperyalist çıkarlar çerçevesinde inşa etmek için her şeyin mubah sayıldığı bir savaştır. Bu savaş insan onurunun hiçe sayıldığı emperyalist paylaşım savaşıdır. Bu savaşı halk çocukları istemiyor. Halkın çocukları barış istiyor, aş istiyor, iş istiyor, halkın çocukları aydınlık günler umut ediyor,

güzel yarınlar için ezen ve ezilenin olmadığı bir dünyada yaşamak istiyorlar. Bir gün herkesin kardeşlik bahçesinde buluştuğu bir dünya inşa edilmesi umuduyla...

Bu kitabın yazılmasının en önemli nedeni Hatay'da neler oluyor? Suriye'de neler oluyor?, Suriye'de olanlar halkların özgürlükler mücadelesi mi ? Emperyalist bir oyun mu? Bu sorular ışığında farklı bir bakış açısı ile gerçekleri sadece gerçekleri ortaya çıkarma uğraşıdır. Barışa katkı sunma çabasıdır.

Bu kitap yazar dostlarım sayesinde hazırlandı. Kitapta emeği geçen, yazılarıyla katkı sunan Timur Rencüzoğulları, Hülya Nehir, Tevfik Usluoğlu, Emin Nergüz, Elçin Yıldıral, Felsefe Grubu Öğretmeni Mehmet Karasu, Eser Paşa, Aydın Zeyfeoğulları, Dr.Şerif Kurtuluş'a katkılarından ve desteklerinden dolayı teşekkür ederim.

Kenan KAHLIOĞULLARI
Sosyolog

ÖNSÖZ

Üniversitedeyken ben de ucundan bucağından gitar çalanlara bulaşmıştım. Okulda aynı fakültede okuduğum bir kız arkadaşım vardı. O da gitar çalmaya çok meyletti ve sonunda imkanlarını çok zorlayarak bir gitar aldı. Aldığı gitar 'Hohner' marka klasik bir gitardı. Her gün parmakları tellerin üzerinde arpej atmak için dolaşırken bıkmadan, usanmadan gitarının ne kadar iyi olduğunu anlatır, öve öve bitiremezdi. Meraklandım ve Eskişehir'in o dönem tek modern çarşısı olan Esnaf Sarayı'na gittim, yürüyen merdivenlerle üçüncü katta, müzik aletleri satan dükkana girdim. Kendisine Hohner marka iyi bir gitar baktığımı söylediğimde bana Hohner'in iyi bir marka olmadığını, hatta bir öğrenci için bile kötü bir tercih olduğunu söyledi, şaşırdım. Eve gittim, çalışmaya gelen arkadaşıma hemen yetiştirdim satıcının söylediğini. Arkadaşım önce bana daha önce hiç bakmadığı gibi tuhaf tuhaf baktı ve sonra hıçkıra hıçkıra, uzun uzun ağladı. Ve benim yanımda bir daha hiçbir zaman gitar da çalmadı, gitarından da bahsetmedi. O dönem bana acaip gelen bu durumu yıllar geçtikçe daha iyi anlamaya başladım. Bu arkadaşım düşük gelirli bir ailenin kızıydı. Çok uzun zaman boyunca harçlıklarını biriktirerek böyle bir gitar almıştı ve onu bütün hayallerinin toplamıyla özdeşleştirmişti sanırım. Böyle bir şeyin gerçeklere dahi olsa çarpması kendisini ayakta tutan motivasyona bir darbeydi.

Suriye meselesi çıktığından beri Hatay halkı Suriye ile yatıyor, Suriye ile kalkıyor. Suriye'den gelen her habere kulak kesiliyor, haberlerde Suriye söz konusu olunca çocuklara kızılıyor, Suriye haberi yapan gazeteler satış patlaması yapıyor. Çünkü Hatay halkı için Suriye, kız alıp verdiğimiz, gidip Felafel'inden yediğimiz, ucuz terlik aldığımız, buradaki dokuyu

aynen orada da hissettiğimiz, oradaki gibi giyindiğimiz, oradaki gibi birbirimizin inancına karışmadığımız, cami-kilise-ziyaret'i aynı caddede gördüğümüz, oradaki gibi sevdiğimiz oradaki gibi seviştiğimiz, oradaki gibi küfrettiğimiz evimizin diğer odası. Tıpkı Sinan Çetin'in *Propoganda* filmi gibi araya sınır girmiş ne yazar, aynı ailenin farklı fertleri arasına..

İşte biz, baktığımızda kendimizi gördüğümüz bir ülkenin, bizim yarımız olan bir ülkenin, hayallerimizin önemli bir bölümünü kaplayan bir ülkenin birkaç büyük ülke kafasına koydu diye istikrarsızlığa sürüklenmesini, bitirilmesini, harap edilmesini içimize sindiremedik. Çünkü Suriye, Hatay halkının gitarıydı. Ekmeğiydi, aşıydı, kaçma yeriydi, kaçak sigara, rakı getirdiği yerdi, Arapça yazılara bakmasak kendimizi Antakya'nın herhangi bir yerinde hissedeceğimiz diğer evimizdi. O nedenle ne ekonomimizin büyümesi, ne ABD ile ters düşmemek, ne ali stratejik hedefler Hatay halkını ikna edemez.

Timur RENCÜZOĞULLARI

SURİYE MESELESİNE GENEL BAKIŞ

SURİYE'NİN DEMOGRAFİK YAPISI

Timur RENCÜZOĞULLARI

Suriye çok farklı etnik ve mezhepsel çeşitlilik barındırmaktadır. Bu konuyla oransal olarak elde edilen verilerin net olarak teyit edilme şansı olmamakla birlikte genellikle sivil araştırmacıların aşağı yukarı üzerinde uzlaştıkları rakamlardır.

Nusayriler:Nusayrilerin toplumun %11-13'ü civarında bir kesimi oluşturdukları sanılmaktadır. Nusayrilik bir Alevi koludur ve Alevilerin yıllar süren zulüm kaygılarıyla oluşan yerleşim şeması Nusayriler için de geçerlidir. Genellikle sahillerde, dağlarda, kırsal alanlarda yaşarlar. Bu topluluğa Alevilerden ayırt edici şekilde Nusayriler denmesinin sebebi 11. İmam Hasan el- Askeri'nin talebesi olan Muhammed Bin Nusayr tarafından derlenen Ehlibeyt öğretisinin bu öğretileri sistemleştirenin adıyla anılmasındandır. Bu günkü Suriye'de Laskiye-Tartus bölgesinde 1923-1944 arasında, Süleyman El Ahmed önderliğinde bağımsız bir Alevi devleti kurmuşlar, daha sonra bu devlet Suriye devletine katılmıştır. Genelde siyasetin dışında kalmışlardır. Baas Partisi'nin fikir babalarından birinin İskenderun'lu bir Nusayri olan Zeki Arsuzi olması ve Baas'ın sosyo-ekonomik eşitlik yönündeki idealleri Nusayrilerin 1950'lerden sonra siyasete ve Baas'a yönelmelerine sebep olmuştur. 1963'ten beri Suriye'de iktidar olan Baas'ın 1970'ten beri başkanları ve böylelikle Suriye devlet başkanları (Hafız-Beşşar Esed) Nusayri olmuştur.

Hıristiyanlar: 8 ana koldan oluşan Suriye Hıristiyanları içerisinde Ortodokslar hem Ermeniler içerisinde hem de Araplar içerisinde ana gruptur. Ermeni, Rum, Süryani, Protestan, Maruni,

Keldani, Nostari ve Asuri olarak gruplara ayrılır. Burada altı çizilmesi gereken şeyler Grek Ortodoks Kilisesi'nin 19. yüzyıldan beri Rusya'dan destek görmesi ve bu kilisenin nitelik ve nicelik olarak en büyük kilise olmasıdır. Ayrıca Baas Partisi'nin fikir babası, tarihi önderi Mişel Eflak da Grek-Ortodokstur. Suriye nüfusunun %12-15'ini oluştururlar. Baas'la beraber siyasete ilgileri artsa da genel olarak şehirlerde oturur ve ticaretle ilgilenirler.

Dürziler: İslamın bir mezhebidirler. Şia-Alevilik'ten köken aldıklarına ve İslamı en ideal yaşayan topluluk olduklarına inanırlar. Sunni İslam tarafından İslam dışı kabul edilirler. Genelde El-Suveyda bölgesinde yaşarlar ve bu bölgede çoğunluk durumundadırlar. 1921-1936 arasında şu anda bir kısmı Suriye bir kısmı Lübnan sınırları içerisinde kalan Cebel-i Dürüz Emirliği'ni kurdular.

Sünni Araplar: Nüfusun %52-58'ini oluşturdukları sanılmaktadır. Genel olarak Suriye'de devlet kademelerinde, ekonomide, ekonomik örgütlenme alanlarında, siyasette, ordu içerisinde, bakanlar kurulunda ve ülkenin din politikasının belirlenmesinde tartışmasız söz sahibidirler. Devletin uyduğu dini ritüeller Sünni İslam inancının ritüelleridir.

Kürtler: Kendilerini etnik olarak tanımlayan tek azınlıktır. Önemli bir bölümü Sünni olmasına rağmen kendilerini dinsel olarak tanımlamayı tercih etmemektedirler. Tahmini olarak nüfusun %10-13'ünü oluşturmaktadırlar. Ülkenin kuzeyinde yaşarlar. Ancak bu sayı çok esnektir. Çünkü ülkenin büyük kentlerindeki gettolarda da hatırı sayılır derecede kürt vardır ki bu onlarla ilgili rakam vermeyi güçleştirmektedir.

Bu topluluklar dışında %1-2 oranında Türkmenler, Ermeniler, Yezidiler, Yahudiler de bu ülkede az miktarda bulunan topluluklar içerisindedir.

SURİYE'YE TARİHSEL BAKIŞ

Suriye isimli ilk devlet 1946 yılında kuruldu. Bu devlet Fransızlara karşı yaratılan direniş hattının bir süre sonra Fransızların yılgınlık içerisinde Suriye'yi terk etmesiyle oluşur. 1947'de ilk seçimler yapılır. Darbeyle iktidara gelen askeri yönetim 1949-1954 yılları arasında çok geniş kapsamlı bir toprak reformu yapar. Büyük ağalara ve devlet hazinesine ait topraklar topraksız köylüye dağıtılır. Seçimler ve askeri darbelerin peşi sıra geldiği ülkede 1958'de bütün Arapların birleşik bir ülkesini hedefleyen Mısır Cumhurbaşkanı Cemal Abdulnasır öncülüğünde Suriye-Mısır-Kuzey Yemen devleti kurulur. Ancak anlaşmazlıklar sonucu Suriye, 1961'de bu devletten ayrılır. 1963 yılında Baas Partisi askeri bir darbeyle yönetime el koyar. 1967 Arap-İsrail Savaşı'nda Suriye Golan tepelerini kaybeder. Bu savaş sırasında Savunma Bakanı olan Hafız Esed 1970 yılında kansız bir darbeyle iktidarı ele geçirir. Hafız Esed zamanında, ülkenin altyapısı onarılır, iyice Sovyet blokuna yanaşır, ülkedeki dinsel, mezhepsel etnik farklılıklar sıkıca bir potada eritilmeye çalışılır. Baba Esed 2000 yılında vefat eder yerine oğlu Beşşar Esed, getirilir.

SURİYE'DE SİYASAL DURUM

1963'ten beri Suriye'de siyasal ortamın tek belirleyicisi olarak Baas Partisi vardır. Tek parti sisteminin bütün 'gereklerini' üzerinde toplayan Baas, bütün Arap dünyasının tek seküler sisteminin de koruyucusu durumunda. Baas bir çok Arap ülkesinde örgütlenmesi olan, Mişel Eflak(Ortodoks) ve Salah El-Bitar (Sünni) tarafından kurulan, Arap milliyetçisi-sosyalist bir hareket. Marksizm'den etkilenmiştir. Sosyal adalet, toprak reformu, ücretsiz sağlık-eğitim-kreş hizmetleri gibi Arap dünyası için ol-

dukça ileri adımlar anlamına gelecek bir çok şeyi programına geçirmiştir. Bu parti sayesinde farklı dinsel azınlıkların da siyaset yapma şansı olmuştur. Örneğin Fransa Dışişleri Bakanı Alain Juppe, 17 Mart 2012 tarihinde yaptığı açıklamada "Maalesef Suriye'deki Hıristiyanlar bile Beşşar'ı destekliyor, onları bile ikna edemiyoruz" demişti. Ancak etnik azınlıklar için aynı şans söz konusu değildir. 26 Şubat 2012 tarihinde yapılan referandumla Baas Partisi'nin tek parti hakimiyetine son verilmiştir.

SURİYE EKONOMİSİ

Suriye daha çok kendine yeten bir ülke profili çizmektedir. Dış borç, iç borç kayıtlara geçmeyecek durumdadır. İşsizlik oranı %8, kişi başına düşen gelir oranı 4800 dolardır. Az miktarda (bütün ihracatının %27si) petrol ihraç etmektedir. Tarım, hayvancılık, atölye tipi küçük sanayi, tekstil, madencilik başlıca gelir kalemlerindendir.

REJİMİN DURUMU

Özellikle Sovyet Bloku'nun çökmesinden sonra stratejik durumunu paraya çevirerek kendi vatandaşına refah sağlama dönemi sona ermiş, ekonomik sorun rejim sorunu haline gelmiştir. Tek parti iktidarları da aynı dönemde sona ermiş, siyasal basınç biraz da buna yönelmiştir. Suriye bölgenin tek Arap sekuler ülkesidir. Uzun bir süre sosyal adalet, sosyal yardımlar aracılığıyla köktendinci İslamcı hareketlerin taban bulması engellenmiş olsa da özellikle 2000 yılından itibaren sosyal politikaların esnetilmesi, özelleştirmelerin başlaması, ticaret borsalarının kurulması, gelir dağılımını bozmuş, sosyal adalet duygusunu zedelemiştir. Bu da bölgede köktendinci İslamcı hareketlerin taban bulmasını

kolaylaştırmıştır. Bölgedeki bütün ülkeler gibi demokrasisi sorunludur. Temel insan hak ve özgürlükleri, adil yargılama, cezaevi koşullarının iyileştirilmesi, basın özgürlüğü konusunda gitmesi gereken yol uzundur. Bölgesel ve küresel ölçekte diplomasi yeteneği, İran-Hizbullah'la dostluğu, İsrail'le düşmanlığı stratejik duruşunun sonucudur. Filistin sorununda direniş hareketlerinden yana duruşunu 1963'ten beri değiştirmemiştir. Bu son dönemde yaşanan sarsıntılar rejimin kendini reforme etmesine neden olmuş olacaktır. Rejimin kısa vadede (5-10 yıl) değişme ihtimali yoktur. Rejimin en önemli sigortası kendisinin alternatifi olarak ortaya çıkanların köktendinci İslamcılar olmasıdır. İnançsal çeşitlilik dış müdahale olmaması durumunda siyasal İslamın iktidarını mümkün kılmamaktadır.

PEKİ SURİYE NEDEN HEDEF HALİNE GELDİ, NE YAPMAK İSTENİYOR? ya da *'ARAP BAHARI'*

Öncelikle 'Arap' kısmı tartışmasız doğrudur, çünkü bu halk hareketlerinin yaşandığı coğrafya ağırlıklı olarak Arap nüfusu barındırmaktadır. Sürecin başlamasıyla beraber Tunus, Mısır, Libya ve Yemen'de ülkeleri yöneten liderler değişmiş olsa bile henüz süreç tamamlanmamıştır. Bahar doğada yenilenmeyi sembolize eder. Ancak bu ülkelerdeki siyasal yapının nasıl şekilleneceğine dair belirsizlik, bu ülkelerdeki 'devrimcilerin' henüz tamamlanmamış olan süreçte ABD ve müttefiklerinin düzenleyici,manipüle edici rollerine itiraz etmemeleri, 'Bahar' adlandırmasını aceleci kılmaktadır. Dolayısıyla bu ülkelerdeki sürecin tamamlanmaya doğru gitmesi ile sürecin hazan mı yoksa bahar mı olduğu anlaşılacaktır.

Batı (ABD ve müttefiklerini batı olarak adlandıracağım),

Tunus'ta başlayan ve Mısır'a sıçrayarak yönetim değişikliğini beraberinde getiren gelişmelere hazırlıksız yakalandı. Ana aktör, uzun zamandır yoksulluğa ve yolsuzluğa isyan olarak ortaya çıkan öndersiz halk hareketleriydi. Öncelikle ne yapacağını bilmeyen Batı, bu güne kadar ülkelerini sınırsızca kendilerinin hizmetine sunan bu devlet liderlerinin gençleriyle değiştirilmesinin kendisi açısından olumsuz olmadığına hükmetti ve böylelikle 'devrim'i destekledi. Örneğin Tunus'ta devrim sonrası iktidara gelen İslamcı Nahda Partisi'nin ilk beyanı, 'Filistin meselesi dışında bütün konularda ABD ile birlikte çalışmaya hazırız' olmuştu. Örneğin Mısır'da iktidara gelen Mısır Müslüman Kardeşler Örgütü, Camp David anlaşmasını para pazarlığı konusu yapmıştır. Yine Mısır Selefi ağırlıklı Nur partisi cumhurbaşkanı adayı Hazım Ebu İsmail, *"İsrail'in istediği güvenliğinin garantiye alınması, ABD'nin istediği de bölgede gücüne saygılı olunmasıdır. Ben her ikisine isteklerinin garantisini vereceğim"* demişti. Libya'lı 'devrimciler' ise eski Kaddafi'cilerden derlenerek görevdeki Adalet Bakanını Ulusal Geçiş Konseyi Başkanı, İçişleri Bakanı'm ve üst düzey askeri yetkilileri, NATO destekli bir iktidar değişikliği yapmak için kullandılar. Yemen'de ise devlet başkanı yetkilerini yardımcısına devrederek ABD'ye göç etmiştir. İsyanların yaşandığı Arap ülkelerindeki 'devrimci'lerin söylemi ve eylemi bahsi geçen siyasi aktörlerin düzen değişikliği ile değil iktidar değişikliği ile ilgili olduklarını göstermiştir.

Suriye ise daha özel bir örnektir. 2011 Mart ayında Ürdün sınırındaki Der'a kasabasında bir grup çocuğun yaptıkları düzen karşıtı eylem, güvenlik güçlerince orantısız güç kullanılarak bastırılmış, göstericiler polis merkezinde işkenceye uğramış daha sonra serbest bırakılmışlardır. Bunun dışında ülkenin çeşitli kentlerinde reform isteyen kesimler gösteriler düzenlemiş, bu gösteriler hiçbir zaman birkaç yüz kişiyi bulmamıştır. Bunun üzerine harekete geçen kitleler mevcut rejimi sahiplenen milyonluk

gösteriler düzenlemiş, reform taleplerine devam etmiş ancak reformları talep ederken ayrıca Beşşar fotoğrafları taşımışlardır. Bu gösteriler bütün şehirlerde yaklaşık bir ay sürmüş, yakın çekimde küçük toplulukları haber bültenlerinde anlata anlata bitiremeyen haber kanalları bu milyonluk gösterileri görmezden gelmiştir.

Peki gerçekte neler olmuştu. Ayaklanmanın başlangıç tarihi olarak kabul edilen 15 Mart 2011 tarihinde çocuklar gösteri yapmış, Haziran ayının başında ise Türkiye sınırı yakınlarındaki Cisr-iş Şuğur kasabasına muhaliflerce saldırı düzenlenmiş ve 120 güvenlik görevlisi öldürülmüştür. Bu süre zarfında taleplerine cevap alamayan bir kesimin bu ölçekte bir eylemi yapması ve ve bundan sonra hiç ara vermeden silahlı mücadeleye girişmesi mümkün değildir. Silahlı eylem grupları aylar önceden hazırlanmaya başlanmış, dış destekle istihbarat ve silah desteği sağlanmış, sivil eylemler sürerken bu gruplar silahlı saldırı hazırlıklarını tamamlamış, saldırıya geçmişler ve o günden bu güne kadar da bu süreç devam etmektedir. Hedef tamamen Libya'da olduğu gibi Baas ve ordu eskilerini toplamak, bunları örgütleyip silahlandırmak, Libya gibi bir 'Ulusal Geçiş Konseyi' kurmak ve İsrail-ABD ile uyumlu bir iktidar kurmak. Bu gün de gördüğümüz gibi Suriye'li 'devrimci'lerin düzenle, iktidarla değil yöneten kişilerle sorunları vardır ve bu perspektif, Mısır, Tunus, Libya ve Yemen'den tanıdığımız bir perspektiftir.

Aslında Suriye saldırısı için aylar değil, yıllar öncesinden bir planlama söz konusu idi. Dünyanın tek kutbu olan batı, kendisiyle uyumlu olmayan bütün ülkeleri uyuma zorluyor, oluşan uluslararası sistemin bekasını daha sağlamlaştırmaya çalışıyordu. Kıskacı iki türlü çalıştıran Batı, Türkiye aracılığıyla 2005'ten sonra havucu dayatırken sopayı da şöyle dayatıyordu:

1. Lübnan eski başbakanı Refik Hariri'nin öldürülmesi (14 Şubat 2005)

2. Bu cinayet soruşturulmadan cinayetin doğrudan Suriye'nin

üstüne atılması, bu şekilde Suriye ordusunun Lübnan'dan çekilmeye zorlanması ve çekilmesi hemen ardından Suriye yanlısı olarak bilinen 4 generalin bu olayla ilgili tutuklanması, BM'nin bu olayla ilgili soruşturma komisyonu kurması

3. Cumhurbaşkanı eski yardımcısı Abdulhalim Haddam'ın Fransa'ya kaçması (30 Aralık 2005) ve uluslararası mahkemeye Paris'te verdiği ifadede Hariri'nin öldürülmesi emrini doğrudan Esed'in verdiğini söylemesi. (Daha sonra Esed sonrası Haddam'ın Suriye'nin başına geçirilme sözünün verildiği basında bol bol işlenmiştir.)

4. İsrail-Hizbullah savaşı (12 Temmuz 2006). Kolu kanadı kırılmış bir Hizbullah'ı yok etmenin şimdi tam zamanıydı. Suriye ordusu, Lübnan'dan çekilmiş, Lübnan'da yoğun bir Suriye aleyhtarlığı başlamıştı. Savaş 33 gün sürer ve İsrail hiçbir hedefine ulaşamaz.

5. Şam'da yapılacak Arap zirvesine Suudi Arabistan, Mısır ve Lübnan devlet başkanlarının katılmaması. Katılmama gerekçesi de o dönem Hizbullah yanlısı Mişel Süleyman ve Batı yanlısı Emil Cemayel arasında geçen Lübnan Cumhurbaşkanlığı seçiminin Cemayel lehine sonlandırılması talebinin kabul görmemesi. Gerekçenin siyasi adı: Suriye Lübnan'ın iç işlerine karışıyor. (29-30 Mart 2008)

6. Uluslar arası mahkeme daha önce tutukladığı 4 Lübnanlı generali serbest bırakır. Mahkemenin kararına göre bu dört kişiye yönelik suçlamalar yalancı tanıkların ifadeleri doğrultusunda yöneltilmiştir. Uluslararası Refik Hariri mahkemesinin bu kararını açıklamasından sonra Suriye, fiilen beraat etmiş olur ve başta Sa'd Hariri ve Velid Canbolat olmak üzere birçok 14 Martçı lider suçlamaların siyasi olduğunu anladıklarını belirtip Suriye lideri, hükümeti ve halkından özür diler.

Böyle bir yazıda bu kadar ayrıntının gereği var mıydı bil-

miyorum. İran-Suriye-Hizbullah aksını bozmak için kurgulanan oyun tutmamıştı ama neredeyse tutacaktı. Tamamen kurmaca üzerine Suriye Ordusu, Lübnan'dan çektirilmiş, Hizbullah'a saldırı düzenlenmiş ve bu 'Direniş Mihveri'nin direncinin kırılması hedeflenmişti.

Suriye'deki olayları kan-vicdan söylemiyle kamuoyuna servis eden çevreler bu konudaki esas niyetlerini örtmekten başka bir şey hedeflemiyorlardı. Bu işin bir başka boyutu, kendi güvenliğini garantiye almak için Hizbullah'ı İsrail'in dibine konuşlandıran İran'ın stratejik çıkar hesapları, bir boyutu durağanlık ve toparlanma dönemini atlatan Rusya'nın dünya sahnesinde artık ben de varım deme özlemi, bir boyutu ekonomik olarak dünya devi olan Çin'in hegemonya kurma konusunda aynı güce ulaşmamış olmasının rahatsızlığı, devlerin kapışmasında Suriye'yi arena haline getiriyor. İlk defa Rusya-Çin ikilisi dünya dengelerinin oluşmasında "Bizleri de hesaba katmalısınız" anlamına gelecek bir özgüvenle hareket ediyor, karar veriyor ve kararlarının arkasında duruyor.

BU KONUYA TÜRKİYE NEDEN BALIKLAMA ATLADI, NE UMDU, NE BULDU?

Türkiye burjuvazisi, son 10 yılda yakaladığı gelişkinlik ile dünyanın en büyük 18. ekonomisi olmuş ancak bundan sonra kendi potansiyelleriyle büyümesinin çok zor olduğunu görmüştür. Bu nedenle siyasi, askeri, ekonomik entegrasyonda dev adımlar atmaya başlamıştır. Irak'ta tezkereyi geçirmediği için hâlâ kafasını duvarlara vuran AKP hükümeti ve hâlâ o dönemi talihsiz bir dönem olarak değerlendiren ulusal burjuvazi bundan sonra böyle bir yol kazasına mahal vermek niyetinde olmadığını Libya saldırısında gösterdi. NATO'nun ne işi var Libya'da nok-

tasından, NATO'ya Libya saldırısı için üs verme kararının verilmesi süreci bir haftadan daha kısa sürdü. Çünkü ulusal burjuvazi Irak'ta kaçırdığı treni, büyük lokma yemekten taşeronluğa razı olma sürecini Libya'nın inşası sürecinde yaşamak istemiyordu. Bu, büyümenin sürmesi için zorunluydu. Apar topar tükürükler yalandı ve NATO'ya üs verildi. Libya'da yönetim değiştikten sonra Libya başbakanı olan Mustafa Abdul Celil'e bütün diplomatik teamüllerin dışında açıktan 300 milyon dolarlık para nakit olarak bizzat Davutoğlu tarafından götürüldü, 'lütfen bu süreçte bizi unutma' dendi. Suriye'de ise 'en iyi ihraç malımız olan ordu' nun pazarlanması ihtimali Türkiye burjuvazisinin iştahını kabarttı. Bu şekilde ağır sanayisi, otomotiv sektörü İran'ın elinde, çok büyük fosfor rezervleri olan, petrol sondaj çalışması tam yapılmadığı için gerçek rezervlerin ne olduğu konusunda elde kesin veriler olmayan bakir bir alanın Türkiye burjuvazisinin askeri, siyasi ve ekonomik olarak hegemonyasına girecek olması küçümsenecek bir olay değildi. Bunun siyasi arka planı da hazırdı. Sağcı-milliyetçi çevreler açısından 'Neo-Osmanlıcı hayaller', muhafazakar çevre açısından 'Alevi bir başkanın devrilip yerine Sünni bir başkanın getirilmesi', Kürt sorunu açısından Kürtleri onursuz bir barışa mecbur edebilecek daha çok kartın kazanılması anlamında gerçek bir ganimetti. Böylelikle Suriye'ye demokrasi götürmeye Katar ve Suudi Arabistan Krallıklarıyla ittifak kurarak soyunuldu. Suud ve Katar açısından Irak'ın mezhebi rövanşı alınacaktı zaten. Ve bu nedenlerle batının ve İsrail'in çok ilerisinde pozisyon alındı.

PEKİ ŞU ANDA DURUM NEDİR

Kontrollü gevşeyen yönetimin yarattığı boşluk, fiili bir Kürt bölgesi ortaya çıkarmıştır. Kürtler yıllardır kazandıkları mücadele deneyimleri ışığında bu bölgede halk komiteleri kurmuş, Su-

riye rejim güçleri ve muhalefetin bu bölgeye girmesine müsaade etmemiştir. Kürtler açısından Kürdistan'ın bir parçasında daha özgürleşme ihtimali belirmiştir. Kürtler dışındaki azınlıklar, daha çok Suriye devletinin yanında saf tutmaktadırlar. Eğer farklı muhalefet eğilimleri varsa da şu anda farkındalık yaratacak noktada değillerdir. Bazı kesimler tarafından Müslüman sayılmayan Dürzüler, Nusayriler, zaten Müslüman olmayan Hıristiyanlar, Yezidiler açısından Selefiler, İhvan veya El Kaide'nin ortak olduğu bir iktidar kabus gibidir. Sünni burjuvazi ise zaten iyi para kazandıkları, sürekli barışık oldukları bir Baas iktidarını bugün itibariyle değişmesini istemez. Ortodoks kiliselerin en büyüğü olan Grek kilisesinin Rusya ile tarihsel olan bağları zaten onların pozisyon değiştirmesine engeldir. Türkmenler ise Suriye'de %2'lik bir bölümü temsil etmekteyken bunun ne kadarının muhalefete destek verdiği şüphelidir.Türkiye medyasında onlara fazlaca önem biçilmesi ve onlar üzerinden bir muhalefet hareketi örülmesi hem imkansızdır, hem olayı kavramamaktır.

Beşer Esed, sosyal politikalar anlamında maaşları arttırma, Suriye Lirası'nın değer kaybına izin vermeme, iktidar paylaşımında etnik ve dinsel mezhepsel aidiyetlere hassas yaklaşma ile azınlıkları kendi çeperinde tutmayı başarabilmektedir. Bu anlamda Suriye halklarında kitlesel saf değiştirmeler yaşanmamaktadır.

TÜRKİYE NUSAYRİLERİNİN DURUMU VE MESELEYE YAKLAŞIMLARI

Bu konuyu üç alt başlık altında inceleyebiliriz.

1. Türkiye'li Nusayriler: Büyük Alevi ailesinin Arap olan parçasıdır. Bütün Alevilerin yüzyıllar boyunca yaşadıkları katliam politikalarından onlar da paylarını almışlardır. Osmanlı Padi-

şahı 2 Selim'in yaptığı katliam özellikle bu Alevilere yöneliktir. Suriye'de Beşşar'ın iktidarı bırakması durumunda, Selefilerin Müslüman Kardeşler'le ittifakının iktidara gelmesi durumunda Suriye'de Alevilere yönelik katliamlar olmasını kaçınılmaz görmektedirler. Ki bu katliamlardan kaçanların sığınmaları olası yer olan Hatay'daki akrabaları, ne onları katliamdan koruyabilir ne de kendilerini. Suriye'de şu anda silahlı muhalefet Suriye'yi mezhepsel olarak çatırdatmazsa emellerine ulaşamayacaklarını bilmektedir ve sürekli mezhebi kışkırtmayı hedef alan eylemler yapmaktadırlar. Türkiye'nin bu sürece angaje olduğu ilk toplantı olan Antalya toplantısında Antalya'ya gelen ilk 30 kişi arasında bulunan Suriye'li eski milletvekili Muhammed Me'mun el-Humsi, 18 Aralık'ta internet üzerinden yayımlanan konuşmasında "Eyy hakir Aleviler, bu günden sonra ya Esed'i terk edeceksiniz ya da Suriye sizlere mezar olacak" demiştir. (www.youtube.com/watch?v=41HfejYACIw). Bu ve bunun gibi bir çok beyan, temsiliyeti yüksek kişilerden gelince tehlikenin büyüklüğü daha rahat anlaşılabilir. Alevilerin sıkıntısı bir yandan direkt devletin tahsis ettiği kamplarda ve çadırlarda kalan bu insanların nefret kokan ve tehditler içeren bu söylemlerine karşı harekete geçilmemesi bir yandan da bazı hükümet üyelerinin mezhepçi söylemleri bu konudaki kaygıyı arttırmaktadır. Yine muhaliflerin organize ettiği bir çok eylemde slogan olarak "Aleviler tabuta, Hıristiyanlar Beyruta" şiarı sloganlaştırılmıştır. Bu konu Nusayrilerin alternatifsiz olarak mevcut rejime bağlılıklarını sağlamaktadır.

2. İkinci konu da kamplar meselesidir: Türkiye'deki kamplar mülteci kampı değildir. Türkiye siyasi kaygılarla mültecilerin hukuki durumunu düzenleyen Cenevre Anlaşması'na imza atmamıştır. Bu nedenle bu kamplar ne mülteci kampıdır ne de BM denetimindedir. Kendilerine bazen sığınmacı, misafir vs. denmesi ondandır. Bu kamplar Suriye'den mülteci gelmesinden

önce inşa edilmiştir. İçlerinde kadın ve çocukların yanı sıra part-time çatışmaya giden, orada 'cihat' yapıp gelen gruplar bulunmaktadır. http://video.cnnturk.com/2012/haber/9/21/canli-yayin-sonrasi-catismaya-gitti http://www.dailymotion.com/video/xtln7d_oteberi-13-09-2012_shortfilms?start=5

Bu iki örnek, sadece bir fikir vermek amacıyla verilmiştir. İşte bütün halk ellerinde silahlarla Suriye'ye gidip adam öldüren bu insanların Türkiye'de *sığınmacı* adıyla anılmasını anlamamaktadır. Hiç kimse çatışmalardan kaçıp gelen insanların kendilerine güvenli limanlar aramak için düştükleri mültecilik sıfatına düşmanlık etmez. Ama demin ki ve onlar gibi yüzlerce örnek her gün ulusal medyada ve sosyal medyada kendine yer bulmaktadır. Apaydın kampının askerlere tahsisli olduğu zaten resmidir. Kamp sivil toplum kuruluşları bir yana milletvekillerinin ziyaretine bile kapalıdır. Bu kamp sakinlerinin yarın Hatay'da katliamlara girişmeyeceklerini veya provokasyonlar yapmayacaklarının garantisini kim verebilir? Bütün kamplar derhal silahsızlandırılmalı ve mezhepsel tahrik riskini sıfıra indirmek için Hatay gibi halkı heterojen bir ilden taşınmalıdır.

3. Ekonomik sorunlar: Hatay ekonomisinin büyük bir bölümü sınır kenti olması hasebiyle Suriye'nin durumuyla ilişkilidir. Hatay'da çok ciddi bir fakirleşme- yoksullaşma başlamıştır. Bu ekonominin büyük başlarının (Ticaret Odası-Ticaret Borsası) rakamlarına yansımıştır. Ama fark edilmeyeni ise kayıt dışı sınır ticaretidir. O da durmuştur ve yoksullaşmayla birlikte huzursuzluğun temel sebebi haline gelmektedir.

Yukarıdaki bilgiler ışığında Türkiye'li Nusayriler Suriye'de rejim içi reform çalışmalarını desteklemekte ve bunun dışındaki olasılıklar için de sert değil yumuşak geçişler istemektedirler. Aksi takdirde oluşacak kan deryası 2.Selim'e rahmet okutabilecektir.

TÜRKİYE'DEKİ SİYASİ PARTİLER VE OLUŞUMLAR, BU OLAYLARA NASIL BAKMAKTADIR?

AKP'nin bakışının idealist bir bakış açısı olmadığı konusunda ülkemizdeki bir çok kesim hemfikirdir. Yani 'demokrasi isteyen halka kurşun sıkan diktatör' kavramı, propaganda dili olarak sık sık dillendirilse de, 'her yerdeki halk hareketlerine destek vermek lazım' şeklinde standardize bir söylem tutturulmuş olsa bile öyle olmadığına dair bir çok veri mevcuttur. Örneğin dinamikleri farklı olsa da Bahreyn'de iki yıldır süren barışçıl protestoların kanla bastırılması ve bunun direkt ABD onayı ile Suud birlikleri tarafından yapılması konusunda AKP'nin bir tavrı oluşmamıştır. Yemen'deki durum da Bahreyn ile paralellik göstermektedir. Libya'daki idealizm; ilk ziyaretinde Ahmet Davutoğlu, yanma TPAO yetkililerini götürüp idealizmi paraya çevirme konusunudaki becerisini göstermiştir. AKP daha çok 'Alevi lideri değiştirme' ve neo-Osmanlıcı sevda ile kendi taraftarlarını mobilize etmektedir. MHP gibi milliyetçi argümanları kuvvetli siyasi organizasyonlarla ulusalcı partilerde ise Suriye'deki etnik çeşitliliğin Türkiye'de de olduğundan hareketle 'Suriye bölünürse Türkiye bölünür' ve bölünmemenin tek garantisi bu günkü Baas-Beşşar rejimidir, söylemi ağırlıklı söylemdir. CHP'de birkaç milletvekilinin partiyi bağlamayan çıkışları dışında gelgitli bir siyaset söz konusudur. Bazen bunun emperyalist bir komplo olduğu söylemi hakim bir söylem haline gelse de genel başkan yardımcısı Faruk Loğoğlu'nun ağzından 'Esad'ın gitmesi bir hedeftir, CHP de bu hedefe katılmaktadır'(http://www.haberhakki.com/genel/muhalefet-suriyeye-yuklendi.html) demektedir. Saadet Partisi ise bunun bir emperyalist komplo olduğunu düşünmekte bu nedenle AKP'nin rüzgarına kapılmamaktadır. Kürtler ise bu dönemi Beşşar ve muhaliflere eşit uzaklıkta durarak ve

iki gücü de kurdukları otonoma sokmama kararıyla pekiştirmektedirler. Çünkü muhalifler kendilerine güven vermemekte, uzun zamandır çatışmalı oldukları Türkiye ile ortak hareket etmektedirler. Baas rejimi de bugüne kadar sosyal-siyasal haklar anlamında Kürtlere herhangi bir şey vermemiştir. Sosyalistler ise çok çalkantılı süreç ve tartışmalardan sonra Suriye'deki sürecin 'Arap Baharı' ile ilgili başlamış olsa da daha sonraları bir emperyalist komplonun tezgahı haline geldiği konusunda ağırlıklı bir tutum sergilemektedirler. Bu süreçten çıkardıkları ağırlıklı sonuç, ülkenin emperyalizmin otoyolu haline gelmesi fikrine uzak, demokratikleşmesi için örgütlü emekçi ve halk kesimleriyle dayanışma fikrine ise yakındır. Sosyalistlerden köken alan ama bu dönemde liberal çıkışlarıyla ön plana çıkmaya çalışan EDP, DSP gibi siyasi organizasyonlar ise Suriye'deki sorunun 'ayaklanan halk ve halkına karşı cinayetler işleyen rejim' klişesiyle açıklama konusunda AKP ile paralellik kurmaktadırlar.

SONUÇ

Suriye rejiminin kısa vadede yıkılma hatta lider değiştirme ihtimali yoktur. Bu olasılığa yatırım yapan AKP hükümetinin bu krizden çıkış için bir politika değişikliğine gitmesi kaçınılmazdır. Bir yandan Rusya'nın stratejik çıkarları, bir yandan Hizbullah ve İran'ın varlık-yokluk meselesi olması Suriye'yi bölgesel olarak güçlü tutmaktadır. Muhalefetteki en örgütlü güç olan El Kaide'ye bağlı yapıların ÖSO'ya girmemesi zaten kırılgan olan 'muhaliflere destek' dürtüsünü iyice kırmaktadır. Özellikle Libya büyükelçisinin öldürülmesinden sonra hükümetin El Kaide ile olan flörtü zarar görmüştür. Katar bilindiği gibi İhvan'a, Suudi Arabistan ise Selefilere yakın durmaktadır. Suriye'deki silahlı muhalefete destek veren ülkeler arasındaki ihtilaflar da önemli ölçüde yerini korumaktadır. Ayrıca 'Suriye'ye demokrasi getirme aktör-

lerinin Katar ve Suud olması da batı kamuoyunun aklını bir hayli karıştırmaktadır. ABD ise Ortadoğu siyasetini İsrail'in güvenliği üzerine şekillendirmektedir. Bu durum güç sınırları belli olan bir Suriye'yi belirsiz bir Suriye'ye tercih etmelerine yol açmaktadır. Bu nedenle ABD sessiz sedasız Suriye sahnesinden çekilmektedir. Suriye ordusunun ülke içindeki askeri başarıları, olayları sadece asayiş olayı olarak görme eğiliminin zayıflaması, yetersiz de olsa bazı reformların yapılmaya devam edilmesi, silahlı muhalefetin Suriye içerisinde taban bulamaması silah zoruyla yapılması planlanan değişiklikleri imkansız hale getirmektedir.

Eğer Esad bu süreçte yapması gereken çıkarımları yapar, ülkesinin demokratikleşmesi yolunda attığı adımları güçlendirirse, ülkesinin refahını yükseltirse, bir yandan halkının güvenliğini de sağlarsa 2006 İsrail-Lübnan savaşının yarattığı fenomen Nasrallah'tan sonra Ortadoğu'nun yeni fenomeni olacaktır. Çünkü halkının gözünde o artık ülkesinin işgaline göz dikmiş 133 ülkenin karşısında diz çökmeyen lider olacaktır.

BU HALKIN ÇOCUKLARI ÖLMEK İSTEMİYOR.

Kenan KAHLIOĞULLARI/Sosyolog

TEZKERE

Suriye'ye karşı yürütülen emperyalist savaşta sonunda beklenen oldu. Akçakale'ye ateş düştü. 5 ölü ve birkaç yaralı. Hemen ardından Suriye'ye top atışları. Meclis toplanıp AKP ve MHP anlaşarak tezkere çıkardılar. Bu vekalet savaşı fiili olarak Türkiye'nin üzerinden sürüyordu. Tezkere ile birlikte bu durum resmiyete kavuştu. Savaş çığırtkanlarına hayırlı, halk çocuklarına geçmiş olsun.

VEKALET SAVAŞI

Radikal Gazetesi yazarı Fehim Taştekin, 26 Eylül 2012 tarihli Birgün gazetesine verdiği röportajda önemli noktalara parmak bastı. "Suriye'de vekalet savaşı veriliyor."başlığıyla yayınlanan röportajdan bazı ayrıntılar:

"Suriye, soğuk savaştan beri Rusya'nın Akdeniz'deki müttefiki.1979 İslam Devrimi'nden sonra da İran'ın Ortadoğu'daki en önemli müttefiki oldu. İran ile Suriye'yi müttefik yapan İran'ın Şii, Esad ailesinin Alevi olması değil.Biri İslami, diğeri laik bir rejime sahip. Böylesi bir zıtlığı bir araya getiren ortak düşman İsrail ve ABD'dir. Lübnan'da iktidara ortak olan Hizbullah, örgüt olarak Suriye rejiminin yanında. Malum İran-Suriye-Hizbullah bu ittifaka "direniş ekseni" diyor. Eksende Sünni Hamas'da vardı, ama Türkiye, Katar ve Mısır gibi ülkelerin bastırmasıyla

değildir ve olmayacaktır. Barıştan yana olan herkes birlikte mücadele etmelidir. Karşılıksız, koşulsuz barış tesis edilmelidir.

BARIŞ VE HUZUR İÇİN YAPILMASI GEREKENLER

- -Suriye'de iç savaşın sona erdirilmesi ve Suriye'nin demokratik geleceğinin inşası için gerekli adımlar atılmalıdır.

-Her türlü mezhepçi,etnik ayrımcı,ötekileştirici söyleme son verilmelidir. Siyasetler arası diyalogun yolu açılmalıdır. Barış konusunda gerekli duyarlılıkları, hassasiyetleri gören bir yerden davranılmalıdır.

-İki ülke arasında diyalog geliştirilmelidir.Barış için iki ülke arasında karşılıklı güvenin tesis edilmesi gerekmektedir. Barışın önündeki aşmanın yolu bulunmalıdır.

-Türkiye'deki kamplar insani yardım için kullanılmalı, denetime açık hale getirilmelidir.

-Suriyeli sığınmacıların hukuksal statüleri belirlenmelidir. "Misafir", "mülteci" ya da başka bir statü. Çadır kamplar konusunda Hatay halkını rahatlatacak düzenlemeler yapılmalıdır.

-Hatay'ı savaşla anılan bir coğrafya haline getirmek bu memlekete yapılacak en büyük kötülüktür. Hatay'dan bu kirli savaşın izlerini silmek için gerekli çalışmalar yapılmalıdır.

SURİYELİ ALEVİLER, EN YETİM AZINLIK MI?
MUTLU BİR AZINLIK MI?

SURİYELİ ALEVİLER GERÇEĞİ

Kenan KAHLIOĞULLARI / Sosyolog

Türkiye'de mezhepsel ve etnik söylemler üzerinden ayıp üstüne ayıp bir siyaset işliyor. Her gün ülkenin yetkili ve sorumlu devlet adamlarının ağzından Suriye politikasıyla paralel Aleviler üzerine ayrımcı söylemler kullanılıyor. Bu konuda Çok önemli bir cevap, yazar Fehim Taştekin'den geldi. Suriyeli Aleviler mutlu bir azınlık mı? En yetim azınlık mı? Türkiyeli yetkililerin iddia ettiği gibi Suriye meselesi mezhep meselesi mi? Uluslarası bir komplo mu? Özgürlük mücadelesi mi? Radikal Gazetesi yazarı Fehim Taştekin bu soruların cevaplarını veriyor:

SURİYELİ ALEVİLER. EN YETİM AZINLIK! Siyasetten medyaya Suriye konusundaki malumatfuruşluk, psikolojik savaşın da etkisiyle "Nerem düzgün ki?" diyen devenin sabır taşını çatlatacak cinsten. Çarpıklık, kendisini 'Alevi' diyen topluluğu 'Nusayri' diye tanımlamakla başlayıp "Suriye'de Alevi azınlık rejimi var" ahkâmıyla sürüyor. Hep kaybeden taraf olan ve bu yüzden dağlık bölgeye çekilip tarımla uğraşan Aleviler, özellikle Fransız manda döneminden itibaren Sünni ve Hıristiyanların ilgilenmediği askerlik alanında dikey yükselmeye başladı. Hafız Esad'la birlikte Baas içinde de etkinleştiler. Zamanla Muhaberat ve orduda kilit yerlere gelseler de bu iki kurumu şekillendiren Alevilik, değil Baasçı ideoloji oldu. Suriye'deki kaynaklarımdan edindiğim bilgiler ışığında nüfusun yüzde 12-13'ünü oluşturan Alevilerle ilgili şu tablo ortaya çıkıyor:

Sünniler, Şam ve Halep'teki tüccarlık geleneğini sürdürürken şehirdeki Alevilerin en önemli geçim kaynağı ordu. Hıristiyanlar, özellikle Ermeniler kuyumculuk sektörünü elinde tu-

tuyor. Asker sınıfı Aleviler, tüccar sınıfı Hıristiyan ve Sünniler ayrımının istisnaları da var.

Muhaberat gibi yerler dışında tüm memuriyet kollarında Sünniler baskın. Hatta Alevi bölgelerinde de Sünni kadrolaşma olgusu var. İçişleri ve Dışişleri teşkilatlarında Sünniler yüzde 80 oranında baskın. İçişleri'nde hâkimiyet İdlibliler'de, Dışişleri'nde ise Deralılar'da. Her iki kent de Sünni.

Ekonomiden bürokrasi ve siyasete tüm alanlarda verilen güç savaşı Alevi iktidarını güçlendirme adına yapılmıyor. Diğer kesimlerde de bu savaş mezhepsel güç mücadelesi olarak görülmüyor.

Siyasette Esadlar, ekonomide Mahlufların hakimiyetine rağmen Aleviler ekonomik açıdan toplumun en alt tabakasını oluşturuyor. Köylerde tarımla uğraşan Alevilerin Şam'da devlet çarkının nasıl döndüğünü bilen Rami Mahluf olma ve neticesinde Syriatel gibi ballı ihaleleri alma şansı sıfır.

Alevilerin köylerinde görülen yol, su, elektrik, ilkokul, sağlık ocağı hizmetleri tüm köyler için geçerli.

Meselenin din boyutuna gelince: Diyanet'te Hıristiyan, Şiiler ve diğer kesimlerin temsilcileri varken Alevilerin yok.

Türkiye'deki gibi Suriye'de cemevleri yok. Birçok köyde minareli küçük mescitlerde ibadet ediliyor. Mescitler genellikle din adamlarının türbelerinin yanında yapılıyor. Genelde ibadeti evde yaparlar. Namazlarını Caferi mezhebine göre kılarlar. Beşşar Esad da camiye gittiğinde Sünniler gibi namaz kılıyor.

Devletten dini yapılar ya da öğretim için maddi yardım almayan tek kesim Aleviler.

Devlet Sünniler ve Hıristiyanlar için yeterli nicelik sağlandığında cami ve kilise inşa ediyor. Ama bu kural Aleviler için geçerli değil. Bu konuda Alevilerin durumu Türkiye'den farksız.

Okullarda din derslerinde Sünni müfredat geçerli. Bu durum

Alevilerin yoğun olduğu yerlerde zaman zaman tartışmalara yol açabiliyor. Yine de devlet Hıristiyanlara tanıdığı kendi dinini kendi öğretmeninden öğrenme hakkını Alevilere vermiyor.

Piyasada Alevileri 'zındık' ya da 'kestiği yenmez' ilan eden kitapların satışına da engel yok.

Suriye'deki Aleviler namaz kılar, oruç tutar, yılda birkaç kez kurban keser, zekat verirler. Hacca gidenleri de vardır. İçkiyi haram değil mekruh sayarlar.

Bu verilerden çıkan sonuç; Aleviler, Baas rejiminden sanıldığı kadar himaye görmedi. Rejimdeki Alevi ton buiken Hataylıların Alevi olmaları nedeniyle Suriye'deki krize hassasiyet gösterdikleri tespiti ne kadar doğru olabilir? Hatay'da Alevi toplumunun önde gelen isimlerinden birine Suriye duyarlılığının nedenini sordum, yanıt hisli ve dokunaklıydı: "Baas rejiminden önce Aleviler daha görünür haldeydi. Rejimin laik karakteri öne çıkıyor. Oradaki Alevilerle bağımız yok. Biz savaşa karşıyız, ölenin Sünni ya da Alevi olması ne fark eder?"

Sözün özü; Türkiye'den yapılan mezhepçi okumanın Suriye'de karşılığı yok. Ne var ki birkaç yıl öncesine kadar 'Sünni misin, Alevi mi?' sorusunun yadırgandığı hatta ayıplandığı çok dinli ve mezhepli Suriye'de 18 ayı geride bırakan iç çatışma toplumu ayrıştırdı. Krizin lanetli mirası da bu.

Sonuç, Fehim Taştekin, vicdan sahibi çevreler gerçekleri görüyor ve söylüyor. Şeytanın avukatlığını yapmamak gerekiyor. Emperyal çıkarlar uğruna Ortadoğu coğrafyasını kan ve gözyaşına mahkum etmek vicdan ve akıl işi değildir.

ÜNİVERSİTE SINAVI VE SURİYELİ "ÖZEL ÖĞRENCİ"MESELESİ

Kenan KAHLIOĞULLARI / Sosyolog

Üniversite sınavı, ülkemizde milyonlarca öğrenciyi yarıştıran, insafsız bir uygulamadır. Milyonlarca öğrenci demek milyonlarca aile demektir. Binlerce dershane, yüz binlerce öğretmen istihdamı demektir. Milyonlarca dolar demektir. Hayatımızın en güzel yıllarının dershane köşelerinde kaybolması demektir. Üniversite sınavı, tuhaf eğitim sistemimizin tuhaf bir sınavıdır.

Üniversite sınavına beş defa girmiş bir öğrenci olarak kazanamayan bir öğrencinin başına ne geldiğini en iyi bilenlerdenim. 1997 sınavından sonra katsayı uygulamasında mağdur olmuş biri olarak bu saçmalıkları en iyi bilenlerdenim. Üniversiteden devlete borçlu olarak mezun olup (katkı ve öğrenim kredisi) bir de üniversiteli işsiz olarak dolaşmanın ne kadar zor bir duygu olduğunu bilirim. Ailelerin nasıl imkânlarını zorlayıp öğrenci okuttuklarını iyi bilirim.

Yüksek Öğretim Kurumu'nun ne kadar siyasi ve adaletsiz bir kurum olduğunu bilmek için Suriyeli özel öğrenci meselesine bakmak yeterlidir. Kimler özel öğrenci olabilecek? Kara sakallı olsun kafidir. Bu kadar adaletsiz bir uygulama olabilir mi? Ayrıntıları da Şöyle:

"Yükseköğretim Kurulu Başkanlığı (YÖK) yayınladığı genelgeyle, Suriye sınırındaki illerindeki üniversitelerin, Suriyeli mültecileri özel öğrenci statüsünde üniversitelere kayıt edilmelerine olanak tanıdı.Mülteciler hiçbir belge göstermeden "beyanla" üniversitelere kayıt olabilecekler. Yani kişinin sadece söyledikleri, üniversiteye giriş için yeterli olacak!"

"YÖK, 3 Eylül 2012 tarihinde Çukurova, Gaziantep, Harran Kilis 7 Aralık, Mustafa Kemal, Mersin, Osmaniye Korkut Ata üniversiteleri rektörlüklerine gönderdiği genelge ile 2012-2013 öğretim yılına mahsus olmak üzere, Suriye'den gelen mültecilerin hiçbir belge göstermeden beyanla özel öğrenci olarak kayıt etmelerine olanak tanıdı."

Suriyeli özel öğrenci meselesinde, Türkiye vatandaşı olup, üniversite kapılarında bekleyen milyonlarca öğrenciye haksızlık yapılıyor. YÖK, bu karardan dönmelidir. YÖK, siyasi iktidarın yörüngesinde olmaktan kurtulmadıkça, bağımsız bir kurum olmadıkça bu ülkede ne bilim ilerler, ne de haksızlıklar, adaletsizlikler son bulur.

SURİYE'DE ELDE VAR SIFIR!!!

Kenan KAHLIOĞULLARI / Sosyolog

"Suriye'de Elde Var Sıfır" adlı kitap, değerli dostum Alptekin Dursunoğlu'nun Suriye politikasında ülkemiz hükümetinin nasıl sıfır çektiğinin objektif bir yaklaşımla açıklamasıdır. Türkiye Cumhuriyeti hükümeti nasıl sıfır çekti?

AKP, 2002'de iktidara geldiğinde Irak, Amerika'nın tek taraflı kararıyla işgal edilmişti. Ortadoğu'da dengeler değişiyordu. Büyük Ortadoğu projesi, bölgedeki Ülkelerin konum almasını gerektiriyordu. AKP'nin **"komşularla sıfır sorun, azami işbirliği ve bölgesel entegrasyon"** vizyonu bölgede büyük bir heyecan yarattı.

AKP'nin tabanı olan sağcı, milliyetçi, muhafazakâr kesimler "Yeni Osmanlıcılık" söylemini sahiplendi. Sıfır sorun politikası, Türkiye'nin bölgedeki nufuzunu artırmasını ve egemenliğini getirecekti.

Batı'ya ise bu durumu, Türkiye'nin bölgesiyle yakınlaşmasının Batı'yla olan geleneksel ittifak ilişkilerinin alternatifi değil, tamamlayıcısı ve destekçisi olduğu vurgulandı.

Davutoğlu'nun görevi, Suriye'yi İran'dan uzaklaştırarak uluslararası sisteme kazandırmaktı. Arap baharı ile birlikte Türkiye, keskin kamplaşmalardan nasibini aldı.

2010 yılının aralık ayında Tunus'ta başlayıp 6 ülkeye yayılan isyanlar dış politikanın "U" dönüşü yapmasına neden olacaktı. Yemen, Bahreyn ve Suudi Arabistan'daki kalkışmalardan söz eden yoktu.

Türkiye, sözde Arap baharının baş aktörlüğüne soyunmuş Tunus, Mısır, Libya'daki ayaklanmaların baş destekçisi durumu-

na gelmişti. AKP hükümeti Suriye'ye dış müdahaleyi sağlayacak bütün koşulların sağlanması için titizlikle çalıştı.

AKP hükümeti, Suriye hükümetine Davutoğlu ziyareti ile kurtulma yollarım sundu. Tavsiye edilen; Suriye'nin bir uydu görevi görmesi oldu. Suriye bu tür teklifleri kabul etmedi. 8 Ağustos 2011'den sonra (Şam'da Davutoğlu'nun başarısız girişimlerinden sonra) Akp hükümeti emperyalist müdahale yapılması için elinden gelen bütün çabaları gösterdi.Rusya ve Çin'in BM Güvenlik Konseyi'ndeki direnci Suriye'nin Dostları adlı grubun oluşturulmasıyla BM Güvenlik Konseyi'nin by-pass edilerek Suriye'ye dış müdahaleyle yönetimin devrilmesi hedeflendi.

Türkiye, Annan planının baltalanması amacıyla da Katar ve Suudi Arabistan'la her türlü girişimi destekledi.

Bu sürecin görünen aktörleri bölgenin dindar devlet adamları, din alimleri, dini siyasi örgütleri, bölge basını ve bölge halkları olarak gözükmektedir. Erdoğan,Davutoğlu,Hamad bin Casim,Yusuf el karadavi, İhvanı Müslüman, el Cezire, al Arabiya isimlerine bayağı aşina olduk.

Suudi Arabistan, Katar krallıkları demokrasi ve insan hakları için Türkiye ile birlikte hareket ediyorlardı. Demokrasi ve insan hakları konusunda en son söz edecek olan ülkeler operasyonun başını çekiyordu. Bu demokrasi havarileri muhalifleri silahlandırıyorlardı.

Bu gün gelinen noktada AKP hükümetinin ayağına sıktığını, bindiği dalı kestiğini görmekteyiz. Türkiye'nin açıkpazarı durumunda bulunan Suriye ile ticari ilişkileri 0 noktasına geldi. Hatay'ın Suriye sınırları güvenli olmayan bölgeler haline geldi. Hatay'da tedirginlik en son noktaya ulaştı. BM Güvenlik Konseyi'nde Davutoğlu'nun hiç bir girişimi sonuç bulmadı. Suriye'deki iç karışıklıkta binlerce insan öldü. Kontrolsüz, denetimsiz bir şekilde davetli mülteciler gelmeye devam ediyor. Su-

riye, bir yangın yerine döndü. Türkiye bütün yatırımını Esad yönetiminin gitmesi üzerine yaptı. Hiçbir açık kapı bırakmadı. AKP hükümeti dış politikada sıfır çekmeye mahkûm gibi gözüküyor.

Not: Alptekin Dursunoğlu'nun "Suriye'de Elde Var Sıfır" adlı kitabını herkese tavsiye ederim. Büyük Fotoğrafı görmek açısından çok önemlidir. Onurlu duran aydınlar aklm ve vicdanın ışığını taşıyor.Emperyalist oyunlar, şeytani planları boşa çıkarmak için herkese sorumluklar düşüyor. Geleceğimiz bu şeytani planların başarıya ulaşmamasına bağlıdır.

ÖZGÜR SURİYE ÇETESİ VE SAVAŞ TAMTAMCISI HİLARY CLİNTON

Kenan KAHLIOĞULLARI / Sosyolog

ABD Dışişleri Bakanı Hilary Clinton Türkiye'ye geldi. Bir süreliğine siyaset dünyası hareketli günler geçirdi. Clinton Suriye'de savaş sürecine önemli hizmetlere sunan Türkiye hükümetini öve öve bitiremedi. Clinton'un övmesinden ne anlamak lazım? Üzülelim mi, sevinelim mi? Savaş çığırtkanlığının, savaş kışkırtıcılığının nesi övgüye değer? İnsaniyet namına utanç vericidir.

Antakya'da fısıltı gazetesi Suriyeli bir sığınmacılarla ilgili lokantada bir sığınmacının yemek yedikten sonra "Hesabı Erdoğan ödeyecek" dediğini, lokantacı itiraz edince bıçak çektiğini söylüyor.

Fısıltı gazetesine göre Suriyeli sığınmacının minibüse bindiğini "Ücreti Erdoğan ödeyecek" dediğini, minibüscüyle aralarında tartışma çıktığını anlatıyorlar. Hatta iki olayda da kamptan adam getirme girişiminde bulunulduğunu söylüyorlar.

Suriyeli bir sığınmacının, hastanede hemşireye tacizde bulunduğu iddia ediliyor. Bu olayın örtbas edildiği iddialar arasındadır.

En çarpıcı olan, internete yansıyan Özgür Suriye çetesinin infaz ettiği Suriyelilerin görüntüleri tüyler ürperticidir, insanlık dışıdır. Bu zihniyetin bir ülke yöneteceğini düşünemiyorum. Suriye'nin geleceği bu çeteye kalacaksa vay Suriyelilerin haline.Böylesi insanlık dışı bir zihniyet Alevi, Sünni, Hıristiyan, Ermeni, Dürzi, Kürt, Türkmen inanç grupları ve etnik aidiyetlere mensup olan bir toplumu yönetemez.

Almanya'daki Yeşiller Partisi'nin Eşbaşkanı Claudia Roth, Hatay'da yaşayanların son dönemde çok görülmeye başlanan sakallı insanlardan endişe ettiğini iddia etti.

Roth, "Bu insanlar demokrasi getirmek için değil, daha çok cihad yapmak için geliyorlar" dedi.

Suriye'deki son gelişmelere dikkat çeken Roth, "Gelişmelerin mezhepler arası çatışmaya yol açabileceğini düşünüyorum. Aleviler, Sünniler, Kürtler arasında çatışmaya yol açacak gelişmeler olabilir" diye konuştu.

CLİNTON, "TÜRKİYENİN YAPTIKLARINI NE KADAR ÖVSEM YETMEZ"

Clinton –Davutoğlu görüşmesinden ilginç ayrıntılar:

Davutoğlu, "Krizin başlangıcından bu yana yakın temas halindeyiz. Ancak bundan sonrası için bu operasyonel planın ayrıntılarına girmemiz gerekiyor. Her iki tarafın dışişleri bakanlıkları bu süreci koordine ediyor. Ancak istihbarat servislerinin ve orduların süreçte üstlenecek önemli yükümlülükleri ve rolleri var. Bunu yerine getirmek için de ortak bir çalışma grubu kuracağız" dedi.

Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, "Bugün, Amerikan ve Türk ekipleri arasında notlarımızı paylaştık ve ortak bir operasyonel resim ortaya koymak istedik. Bu sayede kendi aramızdaki işbirliğini iyileştirmeyi, arttırmayı ve şiddeti durdurmak isteyen herkesle işbirliği yapabilmeyi sağlamayı amaçlıyoruz. Dışarıdan da Suriye'deki şiddetin durabilmesi için elimizden gelen baskıyı devam ettireceğiz. Dün Washington'da İran-Hizbullah-Suriye arasındaki bağlantıların kesilmesi için gerekli adımların atılması kararlaştırıldı ki bu sayede Esad rejimi daha erken bir şekilde gidebilsin" dedi.

Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, "5 milyon dolarlık bir ilave katkıyı BM Mülteciler Yüksek Komiserliği aracılığıyla, 500 bin doları da Uluslararası Göç Kuruluşu aracılığıyla olmak üzere, Türkiye'de bulunan, yerlerinden edilmiş Suriyelilere desteği güçlendirmeyi hedefliyoruz. Bu katkıyla birlikte ABD'nin gıda, sağlık, battaniye gibi ihtiyaçlar için sağladığı katkı 82 milyon dolara ulaşmış oluyor" dedi.

BM'nin, Suriye içinde 2 milyon kişinin yardıma ihtiyacı olduğu, 140 binden fazla kişinin de Suriye'nin komşusu ülkelere kaçtığı öngörüsünde bulunduğunu belirten Clinton, bunun yaklaşık 50-55 bin kişisinin Türkiye'de bulunduğunu ve daha fazlasının da Türkiye'ye gelmesinin beklendiğini söyledi.

Clinton, Türk halkına ve Türkiye'ye, misafirperverlikleri için teşekkürlerini dile getirerek, Türkiye'deki kamplarda yaşamakta olan bir Suriyeli kadın grubuyla görüşmelerinde, bu tür mültecilerin geldikleri ülkede hükümete birlikte dua ettiklerini ilk kez gördüğünü kaydetti.

ABD Dışişleri Bakam Clinton, "Şu aşamada Türkiye'nin yaptıklarını ne kadar övsem yetmez. Burada durmak bilmeyen şiddete karşı Türkiye'nin yaptıkları çok önemli" diyerek, Türkiye'deki kamplarda barınak, yiyecek, sağlık ve eğitim hizmetlerinin çok ciddi mali bedeller karşılığında verildiğini vurguladı."

Cüneyt Özdemir, "Geçen gün internette yayımlanan bir videoyu izledim. Umarım siz izlememişsinizdir! Olay, Suriye'de geçiyor. Eylemciler bir postaneyi ele geçirmişler. Postanede çalışan resmi devlet memurlarını 6 katlı binanın çatısından aşağı atıyorlar. Etrafta toplanmış halktan zafer çığlıkları kopuyor. İnanın, uzun zamandır böyle bir vahşete denk gelmedim. Postanede çalışan memurlardan bahsediyorum, yanlış anlaşılmasın. Asker filan değil... Bu iki videoyu seyrettiğimde 'Acaba büyük bir dezenformasyonla mı karşı karşıyayız?' diye sormaktan kendimi alamadım.

Bugüne kadar dünyanın farklı köşelerindeki savaşları takip ettim, inanın böylesine vahşeti hiçbir savaşta görmedim.

Emin olmak için bölgede görev yapan Türkiye'nin en iyi savaş muhabiri arkadaşım Sebati Karakurt'u aradım. Sebati Karakurt, Hürriyet adına Halep'te 5 gün geçirdi. Sebati ile tanışıklığımız 1996 yılına kadar gider. İlk kez Beyrut'ta İsrail-Hizbullah savaşını izlerken tanışmıştık. Yıllarca aynı binada görev yapsak da o günden bugüne kendisiyle daha çok savaş bölgelerinde görüşüyoruz. Bağdat düştüğü günlerde Irak'ta haftalarca beraber haber peşinde koştuk.

Telefonu açtığımda Suriye sınırından geçmiş, Gaziantep'ten İstanbul'a dönüyordu. İnternetteki görüntülerden bahsedip 'Sence bu görüntüler gerçek olabilir mi?' diye sordum. 'Mümkündür...' dedi. 'Ben gözümle görmedim ama bu izlediğin görüntüleri yapacaklarını söyleyen çok kişinin sözlerini kulaklarımla duydum' diye ekledi."

Bugüne kadar dünyanın farklı köşelerindeki savaşları takip ettim, inanın böylesine vahşeti hiçbir savaşta görmedim.

Emin olmak için bölgede görev yapan Türkiye'nin en iyi savaş muhabiri arkadaşım Sebati Karakurt'u aradım. Sebati Karakurt, Hürriyet adına Halep'te 5 gün geçirdi. Sebati ile tanışıklığımız 1996 yılına kadar gider. İlk kez Beyrut'ta İsrail-Hizbullah savaşını izlerken tanışmıştık. Yıllarca aynı binada görev yapsak da o günden bugüne kendisiyle daha çok savaş bölgelerinde görüşüyoruz. Bağdat düştüğü günlerde Irak'ta haftalarca beraber haber peşinde koştuk.

Telefonu açtığımda Suriye sınırından geçmiş, Gaziantep'ten İstanbul'a dönüyordu. İnternetteki görüntülerden bahsedip "Sence bu görüntüler gerçek olabilir mi?" diye sordum. "Mümkündür..." dedi. "Ben gözümle görmedim ama bu izlediğin görüntüleri yapacaklarını söyleyen çok kişinin sözlerini kulaklarımla duydum" diye ekledi."

Bugüne kadar dünyanın farklı köşelerindeki savaşları takip ettim, inanın böylesine vahşeti hiçbir savaşta görmedim.

Emin olmak için bölgede görev yapan Türkiye'nin en iyi savaş muhabiri arkadaşım Sebati Karakurt'u aradım. Sebati Karakurt, Hürriyet adına Halep'te 5 gün geçirdi. Sebati ile tanışıklığımız 1996 yılına kadar gider. İlk kez Beyrut'ta İsrail-Hizbullah savaşını izlerken tanışmıştık. Yıllarca aynı binada görev yapsak da o günden bugüne kendisiyle daha çok savaş bölgelerinde görüşüyoruz. Bağdat düştüğü günlerde Irak'ta haftalarca beraber haber peşinde koştuk.

Telefonu açtığımda Suriye sınırından geçmiş, Gaziantep'ten İstanbul'a dönüyordu. İnternetteki görüntülerden bahsedip "Sence bu görüntüler gerçek olabilir mi?" diye sordum. "Mümkündür..." dedi. "Ben gözümle görmedim ama bu izlediğin görüntüleri yapacaklarını söyleyen çok kişinin sözlerini kulaklarımla duydum" diye ekledi."

Bugüne kadar dünyanın farklı köşelerindeki savaşları takip ettim, inanın böylesine vahşeti hiçbir savaşta görmedim.

Emin olmak için bölgede görev yapan Türkiye'nin en iyi savaş muhabiri arkadaşım Sebati Karakurt'u aradım. Sebati Karakurt, Hürriyet adına Halep'te 5 gün geçirdi. Sebati ile tanışıklığımız 1996 yılına kadar gider. İlk kez Beyrut'ta İsrail-Hizbullah savaşını izlerken tanışmıştık. Yıllarca aynı binada görev yapsak da o günden bugüne kendisiyle daha çok savaş bölgelerinde görüşüyoruz. Bağdat düştüğü günlerde Irak'ta haftalarca beraber haber peşinde koştuk.

Telefonu açtığımda Suriye sınırından geçmiş, Gaziantep'ten İstanbul'a dönüyordu. İnternetteki görüntülerden bahsedip "Sence bu görüntüler gerçek olabilir mi?" diye sordum. "Mümkündür..." dedi. "Ben gözümle görmedim ama bu izlediğin görüntüleri yapacaklarını söyleyen çok kişinin sözlerini kulaklarımla duydum" diye ekledi."

Radikal dincisinden psikopatına yok yok!

Sebati'ye ikinci sorum "Peki kim bu insanlar, Özgür Suriye Ordusu dedikleri bu mudur?" oldu.

Sebati'nin gözlemlerine dayanarak verdiği cevap ilginçti. 'Evet, bu... Aralarında canla başla savaşan Türkmenler var. Rocker'lar var. Kolları ciletlenerek çizik çizik psikopat hapçılar var. Hayatta hiçbir şey olamayıp 8 yıl hapiste kalan dünün mahkûmu bugünün savaşçıları var. Radikal İslamcılar var. Kendilerini El Kaideci olarak tanıtanlar var. Yağmacılar var. Gördüğü ilk Alevinin 'gırtlağını keseceğim' diyen de var. Rejim yıkıldıktan sonra özgür bir ülke düşleyen de var.'

Biz genelde Özgür Suriye Ordusu denince İstanbul ya da Paris'te 5 yıldızlı otellerde bir araya gelen saygın Suriyeli muhalifleri gözümüzde canlandırıyoruz ancak sokaktaki hava işte bu. Sebati Karakurt, Halep'ten, Özgür Suriye Ordusu'nun göbeğinden bildiriyor.

Suriye rejimi ve Esad, günün birinde devrilir belki ama sonrasında ne olacak kısmı da çok net değil. Sebati ile konuştuğumda beni en çok etkileyen, artık bu savaşın geri dönüşü olmayan bir yola girdiğini anlattığı anlar oldu. Bugüne kadar Suriye'de hiçbir devlet kurumunda Alevilerin karşısında şansı olmayan Sünni gruplar, savaş cephesinin ön saflarında bir varoluş mücadelesine tutuşmuşlar.

Anlaşılan o ki yarın hesaplaşma sadece Esad ile değil Suriye'deki devletin kendisi ile de olacak. Postanede çalışan memurların 6 katlı binaların damlarından atıldığı görüntüler gerçek mi ya da bu hesaplaşmanın ilk işaret fişeği mi hâlâ emin değilim.

Emin olduğum şey, bazıları artık Türkiye'de bu tür gerçekleri duymak bile istemiyor. "(Demokrat Haber, Cüneyt Özdemir.)

SÖZDE "ARAP BAHARI" VE SURİYE'NİN ÖZ EVLATLARI

Kenan KAHLIOĞULLARI / Sosyolog

Suriye'deki gelişmeleri izliyoruz. Kan, silah, karasakallı çeteler Halep sokaklarında televizyon kanallarına poz veriyorlar. Türkiye'den giden habercilerin bazıları haberleri öyle bir yansıtıyorlar ki sanki bu muhalif denilen çeteler her tarafı ele geçirmişler. Hatay'da yaşayan herkes bu manzaralardan rahatsız.Niye mi rahatsız? Hatay'da esnaf kan ağlıyor. Hatay'da sanayici kan ağlıyor. İhracatçı, ithalatçı kan ağlıyor. Turizmci sıfır çekiyor. Antakya sokaklarında karasakkalılar, sözde muhalif çeteler cirit atıyor. Hastanelerde vatandaş sıra beklerken bu karasakallılar rahatça hastanelere girip tedavi oluyor. Sıra beklemeden! Vatandaşı da "Çok konuşma devleti ararım" diye tehdit ederek. Türkiye vatandaşını kendi devletine şikayet etmekle tehdit ediyor.Bu ne cüret!

SKY Türk kanalında Halep'te karasakallı biriyle röportaj yaptılar. Karasakallı, elinden yara aldığını, Adana'da tedavi gördüğünü, savaşmak için geri döndüğünü söylüyordu.Sonraki lafı da 'Teşekkür Erdoğan!' oldu. Ne diyelim! Türkiye devleti hiç bu kadar kanlı bir senaryonun parçası olmamıştı. Türkiye hükümeti yanlış üstüne yanlış yapmaya devam ediyor. Bu yanlışında da ısrarlı.Fanatik bir taraftar. Sözde Özgür Suriye çetesinin yanında saf tutmuş! Ne kadar acı.Bir devlet bir çeteyle yan yana gelir mi?

Gazeteci Muharrem Bayraktar: "Halep'te kan gövdeyi götürüyor. Muhalif denilen çeteler Halep'in sokaklarına girdiler, devletin askerleri ile çatışıyorlar. Yani Halep'te Halep'in bizzat kendi halkından silaha sarılan hemen hemen yok gibi. Russia Today televizyonuna konuşan El Haber Televizyonu'ndan Halepli gazeteci Sarkis Keserciyan, "Geçtiğimiz akşam isyancılar hükümet binalarına, polis ve istihbarat merkezine saldırdılar, an-

cak başarılı olamadılar. Suriye ordusu bu saldırıya cevap verdi" diyor.

Gazeteci Muharrem Bayraktar: "Başbakan Erdoğan tam da bu kanlı günlerde şu açıklamayı yapıyor: 'Temennim odur ki rejim, Halep'te de gereken cevabı inşallah Suriye'nin öz evlatlarından alsın." Suriye'nin öz evlatları!Kimmiş bu Suriye'nin öz evlatları? Çeteler, Suriye'nin öz evladı oluyor da bu çetelere destek vermeyenler öz evlat olmuyor mu? Daha vahim bir evlat hikâyesi anlatayım. Suriye devlet televizyonları hemen her akşam çatışmalarda yaralı ve sağ olarak ele geçirilen teröristlerin kimliğini aktarıyor. Yakalananlar arasında Suudi Arabistanlı, Tunuslu, Ürdünlü, Libyalı hatta Ganalı Nijeryalı paralı askerler de var. İyi de bunlar mı Suriye'nin öz evlatları? Tunuslular, Suudiler, Ganalılar mı?" Bir çok soru işareti.

EMPERYALİSTLERİN GERÇEK YÜZÜ

1 Ağustos'ta Birgün gazetesinde yayınlanan Noam Chomsky röportajından bazı bölümler:

"Batı, diktatörlere karşı değildir, tutarlı olarak destekler onları. Batı'nın endişe duyduğu şey demokrasidir, bu bir tehlike arz eder. Batı, demokrasi tehlikesini azaltacak eski rejimi yeniden inşa edecek şekilde yaptıklarını düzenler. Mesela,Müslüman kardeşlerin şeriat çağrısı yapmasın, umursamaz. Onların ilgilendikleri neo-liberal politikalar uygulayıp uygulamadıklarıdır ki zaten bunu yapıyorlar. Müslüman Kardeşler ticaret odaklı bir parti , bu da ABD'nin global iktisadi kurallarıyla uyuşuyor. Dolayısıyla öyle ya da böyle kabul edilebilir durumdalar. "

"Batının önde gelen ajanslarının yaptığı birçok kamuoyu yoklaması var. Arap baharından önce yapılmış ve brooking enstitüte tarafından da yayınlanan çalışmalar var. Bunlara bakınca

Batın'ın bölgede neden demokrasiden ürktüğünü kolayca görebilirsiniz. Mesela Mısır'da nüfusun %90'ı, ABD ve İsrail'i en büyük tehlike olarak görüyor.Hatta Amerikan politikalarına karşıtlık o kadar yüksek ki nüfusun %70'i iran'ın nükleer silah sahibi olmasının bölgeyi daha güvenli kılacağını düşünüyor. Bu tabii ki ABD, İngiltere ve Fransa'nın görmek istemeyeceği bir uygulama . Eğer işler bir demokrasiniz varsa, kamuoyunun düşüncelerini bir şekilde yansıtacaktır. Dolayısıyla, demokrasi bütün dünyada ciddi bir tehlikedir,Arap ülkelerinde de. Batı'nın uyguladığı politikalar eski rejimi mümkün olduğunca yeniden, yeni, adlarla inşa etmektir. Bu emperyalizmin tarihi kadar eski bir gelenektir. "

TÜRKİYE'NİN DIŞ POLİTİKASININ İFLASI VE SOSYALİST ENTERNASYONEL

Kenan KAHLIOĞULLARI / Sosyolog

Geçtiğimiz günlerde dış politika açısından en önemli gelişme, BM Güvenlik Konseyi toplantısıydı. Dışişleri Bakanı Davutoğlu'nun ilk ve son yanılgısı değildi.En büyük yanılgısı Esad'ı, Mübarekle, Saddamla, Kaddafiyle ya da başkasıyla karıştırmaktı. Esad yönetiminin bir ayda gideceğini düşünerek bütün yatırımı esad yönetiminin gitmesine yapması oldu. Suriye'den mülteci ya da sığınmacı gelişini teşvik ederek emperyalist müdahaleye zemin oluşturacağını sanarak yanıldı. BM'deki Suriyeli sığınmacılar toplantısına ilgi olacağını düşünerek yanılgılarını katladı daha da çoğalttı. ABD, Çin, Rusya, Davutoğlu'nu dinlemediler bile. BM Güvenlik Konseyi toplantısı bir fiyaskoydu. Suriye ile aramızda tampon bölgeler oluşturulması fikri kabul görmedi. Sığınmacılar için harcanan 300 milyon doların telafi edileceği umutlar da bitti. Sığınmacılara kapıları anlamsız bir şekilde sonuna kadar açarak yanıldı. Mültecilerin sayıları 100 bine dayanınca bu yanılgılarının dozu arttı. Şimdi, Türkiye Cumhuriyeti hükümeti, "Kendim ettim kendim buldum " türküsünü söylüyor. Kısacası Türkiye hükümetinin dış politikası iflas etti. Türkiye, sözü dinlenmeyen bir ülke oldu. Bütün dış politika yatırımları zarar etti. Cumhuriyet tarihinin en başarısız dış politikasına tanıklık ediyoruz.

Bu başarısızlıkların cezasını ülke halkı çekiyor. Bu başarısızlıkları cezasını yoksul, ezilen halklar çekiyor. Bu başarısızlıkları cezasını yurtdışına ihracat yapan işadamları çekiyor. Bu

başarısızlıkların cezasını birbirine kırdırılan halklar çekiyor. Bu başarısızlıkların cezasını başka bir ülkeden apar topar kamplara doldurulan çocuklar çekiyor. Bu ülkenin milyonları çekiyor. Bu başarısızlıkların cezasını Hatay halkı çekiyor.

SOSYALİST ENTERNASYONAL'İN TUHAF AÇIKLAMALARI

Cumhuriyet Halk Partisi (CHP) Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'nun ev sahipliği yaptığı toplantıya, Sosyalist Enternasyonal Genel Başkanı eski Yunanistan Başbakanı Yorgo Papandreu, Genel Sekreter Luis Ayala ile aralarında Suriye, Mısır, Irak, Fransa ve Libya'nın da bulunduğu 18 ülkenin temsilcileri, CHP milletvekilleri ve özellikle Arap Baharı'nın yaşandığı ülkelerden blog yazarları katıldı. 2 gün süren toplantının ardından sonuç bildirisi düzenlenen basın toplantısıyla kamuoyuna duyuruldu

Sosyalist enternasyonal Arap dünyası özel komitesi CHP'nin ev sahipliğinde İstanbul'da gerçekleştirildi. Toplantının ardından sonuç bildirisini okuyan Sosyalist Enternasyonal Genel Başkanı Yorgo Papandreu, Esad rejiminin Suriye'de değişimin kaçınılmaz olduğunu kabul etmesi gerektiğine dikkat çekti.

Sonuç bildirisini okuyan Papandreu, "Esad rejimi değişimin kaçınılmaz olduğunu kabul etmediği için her gün devam eden katliamları derin acı ve dehşetle izlemekteyiz. Suriye halkının yanında güçlü bir şekilde duruyoruz. Arap Birliği ve Birleşmiş Milletler'in katliamları durdurmak, Suriye vatandaşların hayatlarını korumak ve insani bir tutum almak için gösterdiği bütün çabaları temel bir zorunluluk olarak destekledik." diye konuştu. Anlaşılan Papandreu ve Sosyalist Enternasyonal rotayı şaşırmış. Sosyalist Enternasyonal emperyalist müdahalenin bir parçası mıdır? Bu durumu izah etmek zor gibi..

GARİP BİR UÇAK HİKAYESİ

Kenan KAHLIOĞULLARI / Sosyolog

Gündem yine Suriye ve Türkiye'ye ait düşürülen bir savaş uçağı... Garip bir hikaye ve garip açıklamalar. Sorgulanması gereken ilişkilerin gergin olduğu, savaş tamtamlarının çalındığı bir ortamda başka bir ülkenin sınırlarında uçağın ne yaptığı ya da kötü niyetli savaş kışkırtıcılığı değil de olayın ne olduğu yönünde anlama çabası olması gerekmektedir. Bunun yerine savaş tamtamları çalmak birilerinin işine mi geliyor? Emperyalist güçler ve ABD'nin bu yöndeki emperyalist müdahalenin önü mü açılmaya çalışılıyor. Daha anlaşılmaz olan savaş çığırtkanlığına CHP lideri Kılıçdaroğlu'nun eklenmesi. Emperyalistler ve ABD, yeni bir cephe mi kazandı? Bu güne kadar Suriye konusunda ne dediği tam olarak anlaşılmayan CHP, savaş tamtamları çalmaya başladı. Bu da aslında CHP genel merkezinin Suriye politikası konusunda AKP ile aynılaştığı anlamına mı gelmektedir?

KILIÇDAROĞLU: KİMSE TÜRKİYE'NİN GÜCÜNÜ VE CAYDIRICILIĞINI TEST ETMEYE CÜRRET ETMEMELİDİR.

Basbakanla Kılıçdaroğlu toplantısının sonucunda Kılıçdaroğlu'nun basın yansıyan demeci :

''Suriye'nin tavrını kabul edilebilir bulmadıklarını ve hükümetin bu konuda gerekeni yapmasını beklediklerini dile getirdi. Kılıçdaroğlu, 'Yapılması gerekenler de uluslararası hukuka uygun olmalı ve kamuoyu beklentilerini karşılamalıdır' dedi."

"Uçağımızın kasten düşürüldüğü anlaşılmıştır. Uçak vurulmadan önce Suriye tarafından hiçbir uyarının yapılmadığı, hiç-

bir önleme girişiminde bulunulmadığı, doğrudan ateş edildiği görülmektedir. Düşürülen uçağın Türk uçağı olduğunun bilinmediği ve yanlışlıkla vurulduğu mazereti de gerçekçi değildir. Bu saldırının Sayın Recep Tayyip Erdoğan başkanlığındaki hükümetin Suriye politikasına karşı bir misilleme olduğu kuvvetle muhtemeldir. Suriye'nin yaptığı bu saldırının, Sayın Recep Tayyip Erdoğan'ın 'bıçak kemiğe dayandı, artık sabrımız tükendi' türündeki söylemlerinin bir blöften ibaret olduğu algısını, başta Suriyeli muhalifler olmak üzere bütün dünya kamuoyuna taşımak amacında olduğu ihtimal dahilindedir. Hiç şüphesiz, bu olay sineye çekilemez, üstü örtülemez ve zamana yayarak unutturulamaz. Türkiye, bu ve benzeri saldırılarla her canı isteyenin rahatlıkla sınayabileceği bir ülke değildir. Kimse Türkiye'nin gücünü ve caydırıcılığını test etmeye cüret etmemelidir." demiş...

HÜSNÜ MAHALLİ "UÇAK HİKAYESİ" YAZISI

Hemen söyleyeyim: İki yıl önceki dostluk olsaydı bu uçak bırakın düşürülmek kesin alkış, slogan ve güllerle karşılanırdı. Ayrıca bu uçak Antakya bölgesinde değil de 900 kilometrelik sınırın herhangi bir yerinde uçmuş olsaydı uyarılır ve rahat bırakılırdı. Ama uçak Antakya civarında uçunca olay değişiyor. Çünkü;

1 - Olaydan iki gün önce Amerikan New York Times gazetesi, CIA ajanlarının Antakya'da bulunduklarını ve buradaki Hür Suriye Ordusu kampları üzerinden Suriye'deki silahlı gruplara her türlü ağır silah gönderdiklerini yazmıştı.

2 - Amerikan ve Batı medyası aylardır kampları Antakya'da (yani uçağın düştüğü yere çok yakın bölgede) bulunan Hür Suriye Ordusu militanlarının Türk sınırından sızarak çatışmalara katıldıklarını yazıyor.

3 - Antakya'dan sızarak Suriye içinde ordu ile çatışan silahlı gruplar uçağın düşürüldüğü bölgede çok ciddi varlık gösteriyor

ve devletin silahlı güçleri ile çatışıyorlar. Yani uçağın düşürüldüğü bölge Suriye devleti açısından çok sıcak, gergin ve hassas bir bölge.

4 - Yine Batı medyasına yansıyan bilgilere göre Amerikan ve İsrail Predator ve Heronları o bölgede cirit atıyor.

5 - Uçağın düşürüldüğü Lazkiya çevresinde geçen hafta çok ağır çatışmalar yaşanmıştı. Hür Suriye Ordusu'na bağlı silahlı militanlar orada bir kasabayı ele geçirmek istemiş, ancak ordunun müdahalesi ile ağır kayıplar vererek çekilmişti.

6 - Eylül 2007'de Suriye'nin doğusunda nükleer tesis olduğu iddiasıyla bir binayı vuran İsrail uçakları, Antakya bölgesinden Türk hava sahasını kullanarak girmiş ve geri dönüşünde o bölgede yakıt tanklarını atarak gitmiştir.

7 - Son dönemde uçağın düşürüldüğü bölgede Suriye ve Lübnan güvenlik güçleri, Suriye'deki silahlı gruplara götürülmek üzere silah taşıyan gemileri ele geçirmişti.

8 - Son olarak 70-80 ülkenin kendi içişlerine karıştığını ve silahlı grupları silahlandırdığını gören Suriye doğal olarak her türlü önlemi alacaktır. Bu önlemler arasında da hava sahasına giren tüm yabancı uçakları vurmak da var. Hele bu uçak Suriye'yi işgal etme eğilimi içinde olan Türkiye'den geliyorsa! 'Eğilim' diyorum, çünkü son bir yıllık demeç, tutum, davranış, yorum ve haberlere bakılırsa Türkiye herkesin önüne geçerek Suriye konusunda baş rol oynamaktadır.

Şimdi tüm bu gerçekler ortada iken sorulması gereken temel sorulara gelelim.. Bu soruların yanıtı ise mutlak olarak Genelkurmay ve dolayısıyla hükümettedir.

Bu uçak o bölgede ne yapıyordu? Amerikan radarlarından dolayı bölgede sicili kötü olan Malatya'dan kalkarak ta Antakya'ya giden bu uçak ne görevle oradaydı? Suriye hava sahasına giren bu uçak neden geri çağrılmadı?

Sanıyorum bu soruların yanıtı bulunduğunda Suriye'nin uçağı neden düşürdüğü ve Türkiye'nin bundan sonraki tutum ve davranışlarının ne olacağı çok daha kolay anlaşılacaktır. Aksi takdirde gün ve gece boyu televizyonlarda boy gösteren ve maşallah her şeyi bilen o bildik uzman ve azmanlar iki ülkeyi savaştıracaklardır. Oysa bu iki ülke daha bir buçuk yıl önce birleşecek kadar her alanda samimi ve eylemsel dostluk ve kardeşlik ilişkileri kurmuş ve Cumhurbaşkanı Gül'ün deyimi ile 'tüm bölgesel ve uluslararası ilişkilerde herkese örnek olmuşlardı'. Suriye, geçen süre içinde ve Ankara'nın tüm düşmanca tavrına rağmen Türkiye'ye karşı olumsuz hiç bir tavır almamış ve eylemde bulunmamıştır. Bugün bile Ankara var olan tavrından vazgeçerse Şam'ın tekrar dost olabileceği ülkelerin başında yine Türkiye olacaktır. Çünkü yapılan tüm kamuoyu yoklamalarında Türk halkının en az % 80'i hükümetin Suriye'ye müdahale etme politikalarına karşı olduğu görülmektedir. Belki de bunun farkına varan, uçak ile ilgili olarak bizim bilmediğimiz herşeyi bilen ve bölgesel ve uluslararası yeni dengeleri iyi okuyan Başbakan Erdoğan, savaş tellallarının moralini bozacak kadar çok sakin ve rahat davranıyor. Çünkü savaşın ne anlama geldiğini, Suriye ve dolayısıyla Irak, İran ve Lübnan ile tekrar dost olmanın Türkiye ve bölge için gerekli ve yararlı olduğunu çok iyi bilmektedir. Uçak ile ilgili olarak Şam ve Ankara arasında yeniden işletilen telefon trafiği belki de buna katkı sağlar!

BÖLGEMİZDEKİ HASSASİYET VE SURİYE

Kenan KAHLIOĞULLARI / Sosyolog

Suriye'nin geleceği ne olacak? Bu konuda Suriye yönetiminin akılcı polikaları sonuç vermiş gözüküyor. Suriye yöenetimi başından sonuna kadar yerinde ve akılcı açıklmlar yaptı, kapılarını siyasilere açtı. Heyetleri kabul etti. Reformların sözünü verdi. Her türlü vicdan ve akıl şu önermeyi kabul eder ki, her halk kendi kaderini tayin etme hakkına sahiptir. En sağlıklısı da demokratik mekanizmaların işletilmesidir. Savaş ortamında ya da iş raydan çıktığında kendi kaderini tayin etmekten söz edemeyiz.Barış koşulları oluşursa bu mümkün olur. Dış müdahallerde demokrasi getirilmeye çalışılan ülkelere ne oldu? Şu ana kadar kaos ortamı sürüyor. Halkın kendini ifade etmesi için herhangi bir meknizması yok. Dış güçler kumnadayı elinden bırakmadıkça bir şeylerin düzelmesi mümkün gözükmüyor. Suriye'nin sorununu Suriyeliler çözmelidir. Halklar kendi kaderlerini belirlemelidir.Dış müdahale kaos ortamına hizmet edecektir, ve kalıcı bir çözüm sağlanamayacaktır. Barış ortamında demokratik koşullarda bir şeylerin düzelmesi mümkün.Vicdan ve mantıkta demokratik ve eşit koşulların varlığının mecburiyetine işaret etmektedir.

2. Dünya Savaşı, 1 Eylül 1939 tarihinde Almanya'nın Polonya'yı İşgaliyle başlar. 6 yıl süren savaş, ardında 52 milyon ölü, milyonlarca yaralı ve sakat, yıkılmış kentler, acı ve gözyaşı bıraktı. Bu savaş insanlık tarihinin en acı ve en karanlık savaşı olarak değerlendirildi. 1 Eylül, barışın önemini anlatmak için simge bir gün oldu. Irak, Afganistan, Libya, Suriye derken egemenler çıkarları için sınır tanımıyorlar. Maalesef bölgemizde ve dünyada insan kıyımları devam ediyor. Günümüzde savaşlar aynı zamanda medyada halkları yanıltarak sürdürülüyor. "Ram-

bo" filmlerini aratmayacak senaryolar çizilerek meşru zemin kazanmaya çalışıyorlar.

Teknolojinin sağladığı kolaylıkları değerlendirebilecek olanaklarımız var. Hızla gelişen bilişim ve iletişim alanındaki teknoloji insanlara yeni alanlar açıyor. Basın, dünya ve ülke politikalarını belirliyor.

AP, AFP, Reuters, El-Cezire vb gibi haber ajansları ya da uluslararası kanallardan dünya halkları yönetilmeye çalışılıyor. Basın, egemenlerin en güçlü silahı olmuş durumdadır. Suriye'deki olayları Batılı kanallardan izlediğimizde akıl almaz senaryolara tanık oluyoruz. Bu senaryolar ABD merkezli çizilmiş senaryolardır. Bu senaryoları uygulamak içinde kendine bağımlı yaptığı ülkeleri kullanıyor.

Suriye gibi emperyalizmin Ortadoğu planları önünde sorun çıkartan ya da sorun olarak gördükleri ülkelerin yönetimlerini değiştirmek istiyorlar. "Arap baharı" olarak adlandırılan gelişmeler kimin-kimlerin işine yarıyor? BOP gibi projelerin yürütülmesi için emperyalistlerin önünü açıyor. Ortadoğu coğrafyasındaki ülkeleri ehlileştiriyorlar. Bu gelişmelerden Ortadoğu halkları sadece zarar görüyor. Yaşadıkları ülkelerdeki siyasi belirsizlik ve savaş ortamına bağlı olarak açlık ve sefalete mahkûm oluyorlar. Binlerce insan ölüyor. Bedeller ödeniyor. Kirli siyasetler sadece zarar veriyor. Savaş, açlık, sefalet, ölümler demektir.

Savaşın en fazla zarar verdiği halklardan biri Libya halkıdır. Libya aylarca bombalandı. Libya'dan kaçanlardan 100 kişinin İtalya yakınlarından açlık ve susuzluktan öldüğünü ve denize atıldığını biliyoruz. Bir yandan ülkeleri bombalanıyor, diğer yandan da kaçış yolunda ölüme terk ediliyorlar. Nato gemilerinin de bu ölümlere seyirci kaldığı biliniyor.

Suriye sorununu Suriyeliler çözmelidir. Libyalıların sorunlarını Libyalılar çözmelidir. Halklar kendi kaderlerini belirle-

melidir. Ortadoğu'da demokratik olarak Suriye'den daha geride olan ülkelerin ABD'ye her türlü tavizi vererek ayakta kaldığını biliyoruz. Petrol gelirlerinin önemli bölümünü veriyorlar, ülkelerinde devasa askeri kamplar kurulmasına izin veriyorlar.

Sınır komşumuz Suriye'deki gelişmeleri anlamak için doğru ve güvenilir kaynaklara ulaşmak gerekir. Suriyeli ya da Suriye'de yaşayan dostlarımız bu konuda bize rehberlik ediyor. Suriye'den evvel Temmuz Festivali'ne gelen Omar Murat Ortadoğu panelinde önemli mesajlar verdi. Omar Murat, Ortadoğu ve Suriye'deki sosyalistlerin önemli isimlerinden biridir. Suriye'deki olayların çarpıtıldığını örnekleriyle anlatıyor. Suriye'nin bütün şehirlerinde hayatın normal akışında olduğunu söylüyor. Türkiye'de mülteci kampındaki ilticacıların bir kısmının birçok insanın katlinden sorumlu olduklarını anlatıyor. Özetle Suriye'de hayatın normal seyrinde aktığını ve emperyalistlerin basın yayın aracılığıyla Suriye'deki gerçekleri çarpıttığını söylüyordu.

Gazeteci yazar Ümit Zileli, Suriye'deki izlenimlerini şöyle yazmış:" Suriye'de katliam yapıldığını sürekli olarak anlatan AP, AFP, Reuters ve El Cezire televizyonlarının, bu haberleri ya Ürdün ya da Beyrut'taki bürolarından geçtiğini, Suriye'de hiç muhabirleri olmadığını da öğrendim!.. Sokaktaki insandan, en üst yetkilisine Suriyelilerin, Türkiye'nin ülkelerine saldıracağına inandığını da gördüm, ne yazık ki... Ama patlamaya hazır, korku içinde bir ülke göremedim!.Kısacası, anladım ki; kurt kuzuyu yiyecek!.. Suriyeli bir kadının şu sözleri her şeyi anlatıyordu.- Emperyalist kalemi kırmış... Son kurban Suriye... Peki, kiralık cellât kim olacak? ! ..."

Savaş demek kitlesel ölümler demektir. Savaş Ddemek açlık, sefalet demektir. Savaş demek mahrumiyet demektir. Savaş demek emperyalistlerin çıkarları için insan yaşamının hiçe sayılması demektir. Barış sözcüğü, ancak savaşı doğuran koşullara ve

bu koşullardan çıkar sağlayanlara karşı yürütülen bir mücadele ile anlamını bulabilir.

Suriye, tarihi, ekonomik, sosyolojik, kültürel, coğrafi vb. çok yönlü ortaklıklarımız olan bir ülkedir. Akrabalık ilişkilerimizin de olduğu kardeş bir çoğrafyadır. Suriye halkı kardeşlerimiz,kuzenlerimiz, amcaoğullarımız ve yakın komşularımızdır. Komşumuz Suriye kendi dinamikleriyle sorunlarının üstesinden gelecektir. Suriye'de barışın tesis edilmesi bütün halkların yararınadır. Bölgemizde, dünyada barışın önemi her gün daha da artıyor.

BİR AMERİKALI DÜNYAYAMI BEDEL?

Kenan KAHLIOĞULLARI / Sosyolog

Libya'da ve Mısır'daki Selefiler, ABD'de yaşayan İsrail doğumlu bir Yahudi olan Sam Bacile tarafından çekilen ve Hz. Muhammed ile İslama hakaret ifadeleri içerdiği belirtilen bir kısa filmi protesto etmek için Kahire'deki ABD Büyükelçiliği'ne saldırdı, Bingazi'de de konsolosluk binasını ateşe verdi. Bu olaylarda Libya Büyükelçisi Cristopher Stevens, hayatını kaybetti. Bu saldırılarda Konsolosluk görevlileri ve Libyalı güvenlikçilerde hayatını kaybetti. Bu olayın yankıları sürüyor.

"California doğumlu 52 yaşındaki Büyükelçi Christopher Stevens, Libya"yı ABD Dışişleri kadrosu içinde en iyi tanıyan diplomatlardan biriydi. Fas"ta öğretmenlik yaparken Afrika kültürüne hayran kalıp diplomasiye adım atan Stevens, 21 yıl süren kariyerinde Kudüs, Şam, Kahire ve Riyad'da görev yapmıştı. ABD, Kaddafi rejimiyle onyıllar boyu kestiği ilişkilerini onarmak üzere 2007"de bu ülkede büyükelçilik açmaya karar verdiğinde, Trablus"a gelerek burada görev yapmaya başlayan üç üst düzey ABD diplomatından biri Stevens olmuştu. İyi düzeyde Arapça ve Fransızca konuşabilen Stevens, Libya iç savaşı sırasında Kaddafi karşıtı isyana destek vermek üzere özel misyonla yeniden bu ülkeye gelmiş, geçtiğimiz Mayıs ayında da yeni Libya'da ABD"nin Trablus Büyükelçisi olarak atanmıştı."

İçişleri Bakan Yardımcısı Şerif, düzenlediği basın toplantısında saldırıdan Muammer Kaddafi yanlılarını sorumlu tuttu.

Obama, bu hain saldırıyı düzenleyenlerin adalete teslim edilmesi için Libya hükümetiyle çalışacaklarını dile getirerek, saldırıyı yapanların kesinlikle adalet önüne çıkarılacağını, Libya ile ilişkilerini sürdüreceklerini açıkladı. .

Saldırıda ölen ABD'linin *"Amerika'nın özgürlük, adalet ve dünyadaki diğer ülkelerle kurdukları ortaklığı sürdürme kararlılığının bir sembolü"* olduğunu belirten Obama, dini inançlara hakaret edilmesine karşı olduğunu ancak böylesi bir "anlamsız şiddet"i de kabul edemeyeceğini söyledi.Associated Press'e konuşan ABD'li yetkililer, Libya'daki Amerikan diplomatik misyonlarının güvenliğinin sağlanması için iyi eğitimli 50 deniz piyadesinin yola çıktığını söyledi.

Sonuç olarak, hiçbir insanın öldürülmesini tasvip etmek mümkün değildir. Libya'da ve Mısır'da yaşanan bu olaylar daha öncede yaşandı. Her gün yüzlerce insan öldürüldü. Kimsenin 'gıkı' çıkmadı. Demokrasi havarilerinin hiçbir şekilde sesi çıkmadı. Halkları özgürleştirmek için bu bedellerin ödenmesi doğaldı. Kesinlikle; bu şekilde insanların öldürülmesi ,insanlık utancıdır.Bu kadar sesin çıkması da sorgulatıyor: "Bir Amerikalı dünya'ya mı bedeldir?"

HİZBULLAH, DİK DURUŞUYLA EMPERYALİSTLERE KARŞI DİRENEN ORTADOĞU HALKLARINA GÜVEN VERİYOR.

Kenan KAHLIOĞULLARI / Sosyolog

Hizbullah son süreçte yıldızı parlayan bir örgüt haline geldi.Hizbullah lideri Hasan Nasrallah, Hristiyan, Müslüman, Musevi barış yanlısı anti-emperyalist tavrı olan herkesin takdirini kazandı. Hizbullah, dik duruşuyla Lübnan'da,suriye'de yaşayan azınlıkların,emperyalist oyunlara karşı direnen halkların güvencesi olmaya devam ediyor. Yakındoğu haber sitesinden aldığım bilgiler ışığında bu yazıyı yayınlıyorum. Hizbullah Genel Sekreteri Seyyid Hasan Nasrullah, televizyon aracılığıyla yaptığı konuşmada İsrail'de düşürülen casus uçakla ilgili şunları söyedi:

"Biz, bölge ve Lübnan direniş tarihinde, gerçekten de çok önemli, sıra dışı bir operasyonla karşı karşıyayız. İsrail kaynaklarını takip ettiğimiz kadarıyla İsrailliler de bu operasyonun önemi üzerinde ittifaka vardılar.

Konu, Direniş'in Lübnan'dan modern bir uçağın karasularında yüzlerce kilometre gittikten sonra düşmanın hava savunmasını delerek işgal altındaki Filistin hava sahasına girmesidir. Düşmanın da açıkladığı gibi insansız uçak, hassas noktalarda uçuş yaptıktan sonra düşman tarafından düşürüldü.

Bu açıklamam aynı zamanda insansız uçak eyleminin Direniş tarafından üstlenildiğinin ilanıdır.

İnsansız uçak, Dimona tesislerine yakın bir noktaya kadar gitti. İnsansız uçak, Rus yapımı değildi. İran yapımıydı ve montajı Hizbullah gençleri tarafından yapılmıştı. Direniş'in tarihinde

ilk defa bir uçak, bu kadar derinliğe ve hassas bölgeye kadar gitmişti.

İnsansız uçağın düşürülmesi doğaldır. Bunu bekliyorduk. Kazanım ve başarı, insansız uçağın radarlarla dolu bölgede yüzlerce kilometre ilerleyebilmesidir.

Bu operasyona, Şehid Hüseyin Eyyub ismini verdik. Sabrıyla bilinen Nebimiz Eyyub (as) ve şehidimiz Hüseyin Eyyub'ten hareketle bu insansız uçağa da "Eyyub" ismini verdik.

İsrail'in 1701 sayılı BM kararının imzalandığı günden itibaren Lübnan hava sahasının 20864 kez ihlal ettiğini hatırlatırım.

Lübnan devletinin aczi, uluslararası toplum ve Lübnan'daki bazılarının sessizliğinin gölgesinde bizler de keşif uçaklarımızı dilediğimiz zaman düşmana göndereceğiz.

Bu eylem ilk olmadığı gibi son da olmayacak. Bizim gücümüz, planladığımız her noktaya ulaşmaya yeter.

Bu operasyonu gerçekleştirmek için çok çaba harcadık, çok zamanımızı aldı. Bu operasyonun hedefi, bizi düşman dışında başka hiçbir şey meşgul etmiyor. Biz, gücümüzü ve imkanlarımızı geliştirmekle ilgileniyoruz. Bu operasyonu üstlenmenin bedelinin büyük olacağını da biliyoruz.

Suriye'deki olayların başladığı ilk günden itibaren bizim siyasi duruşumuz net oldu. Bir çok kez bu duruşumuzu açıkladık. Duruşumuz ve kanaatimizden ötürü ne tereddüt içerisindeyiz, ne utanıyoruz ne de korkuyoruz. Suriye'deki duruşumuzdan ötürü ödeyeceğimiz bedel de bizim için sorun değil.

Suriye'deki olayların başladığı ilk günden itibaren Suriyeli muhalifler, "Hizbullah'ın rejimin yanında savaştığını" söylediler. Olayların başladığı 2. ya da 3. gün, 3000 Hizbullah savaşçısının Suriye'de rejimin yanında savaştığını söylediler. Bu yalan. Doğru değil. Biz yaptıklarımızı gizlemeyiz, tam aksine gurur duyarız. Lübnan'da herhangi bir şeyi gizlemek mümkün değil. Birisi

şehit olduğu zaman, nerede ve nasıl şehit olduğunu ilan ediyoruz ve aleni bir şekilde defnediyoruz.

14 Martçıların medya kaynakları, Hermel yakınlarındaki Rable'de 75 şehit verdiğimizi iddia etti. Nerede bu şehitler? Bu haberlerin aslı yok. Humus'ta 13 Hizbullah savaşçısının esir alındığı iddiası da yalan. Şu ana kadar biz, yönetimin yanında savaşmadık. Suriye yönetimi de şu ana kadar bizden böyle bir talepte bulunmadı.

Şehid Ebu Abbas ve Hermel'de şehit olanlarla ilgili meseleye gelirsek, Lübnan'ın Hermel şehrine sınır olan bazı Suriye beldeleri var. Bu beldelerde Lübnanlılar yaşıyor. Yaklaşık 23 belde ve 12 çiftlik var. Burada yaşayan Lübnanlılar, sadece Hizbullah'a mensup kişiler değiller. Lübnanlı tüm taraflardan insanlar var. Yaklaşık 30 bin Lübnanlı yaşıyor bu beldelerde. Orada ticaret yapıyorlar, çiftlikleri var, evleri var.

Burada yaşayan aileler, Beka'da yaşayan ailelerle aynı soy isimleri taşıyorlar. Lübnan vatandaşlığı hakları var. Her seçimde oy kullanıyorlar. Bazıları Hizbullah'ın yanında, bazıları da diğer partilere mensup. Evet, çoğunluğunun Hizbullah'tan yana olduğu doğru. Bu Lübnanlılardan bazıları, düşmana karşı savaşta Hizbullah'ın yanında savaştılar. Ama Hizbullah oraya savaşçı göndermedi.

Buradaki Lübnanlılar, kendilerini Suriye'deki iç savaştan uzak tutmak istediler. Fakat Suriye'deki bazı silahlı kişiler, bu köylere saldırdı, Lübnanlıları evlerinden kovdu, evlerini yaktı, bazılarını da öldürdü. Bazı Lübnanlılar, bu bölgeden göç etmeyi tercih etti. Çoğunluğu ise silahlanarak kendilerini savunma kararı aldılar. Bunun adı, rejimin yanında silahlı gruplara karşı savaşmak değil kendini ve mülkiyetini savunmaktır. Fakat burada yaşananların aldıkları kararlarla bizim hiçbir alakamız yok. Bölgeyi terk etme kararı alanlarla alakamız olmadığı gibi silahlananları da engelleyemem.

Bu kişiler, Lübnan hükümetine sordular: Ne yapalım? Lübnan hükümetinden onlara bir cevap gelmedi. Bundan ötürü de insanlar kendilerini savunma kararı aldılar. Hikayenin hepsi bundan ibarettir.

Şehit Ebu Abbas hakkında medyada söylenenlerin hepsi yalan. Ebu Abbas'ın, Hizbullah'ın Suriye'deki operasyonlarına komuta ettiğini söylediler. Yalan. Gidin Beka'ya, Hizbullahçı olanlarla ya da Hizbullahçı olmayanlara sorun. Şehit kardeşimiz Ebu Hasan, Hizbullah'ın Beka'daki askeri yapılanmasında gençlik teşkilatlarından sorumludur. Beka'daki ailelerin de Suriye'deki 24 beldede yaşayan çocukları var. Dolayısıyla Ebu Abbas, onlardan da sorumlu. Ebu Abbas, Lübnan'daki direnişte şerefli bir geçmişe sahip.

Suriye'deki bu beldeler bugüne kadar havan toplu saldırılara maruz kalmakta, yollara patlayıcı bombalar yerleştirilmektedir. Bu saldırılarda Lübnanlılar şehit oluyor. İşte Ebu Abbas da o şehitlerden bir tanesidir.

Tüm baskılara rağmen biz, Suriye konusundaki net olan siyasi duruşumuzu değiştirmedik. Suriye'de yaşananlar, Suriye için, Filistin için, Filistin davası için, Lübnan için, Irak için, Türkiye için, Ürdün için, tüm bölge için tehlike oluşturmaktadır.

Gece gündüz, Suriye'deki krizin diyalog ve siyasi yolla çözülmesi için akan kanın durdurulması için çağrı yapıyoruz. Bu bizim duruşumuz. İnsanlar bizi övse de bize sövse de duruşumuz değişmez.

Suriye yönetimi, yanında savaşması için şu ana kadar ne bize ne de başkasına muhtaç oldu. Ayrıca bir çok sebepten ötürü Suriyeli olmayan tarafların Suriye'ye girerek savaşa dahil olması maslahatına değildir. Suriye yönetimi ne bizden bu yönde talepte bulundu ne de biz Suriye'de savaşma kararı aldık. Cesur ve net bir şekilde söylüyorum: Eğer bizim bir gün Suriye'de savaşmamız zorunlu olursa, bunu hiç kimseden gizlemeyiz.

Suriyeli bazı muhaliflere tavsiyem, bizi tehdit etmemeleridir. 30 yıllık tecrübemize dayanarak söylüyorum: Hizbullah'ı tehdit etmenin size bir faydası yok. Lübnanlıların esir almak ayıp. Kaçırdığınız her Lübnanlı, Hizbullahçı mı çıkıyor? Onlar masumlar. Lübnanlıları kaçıranlar, benim özür dilememi bekliyorlarmış. Hiç kimsenin benim özrümü kabul edeceğine inanmıyorum. Bırakın da biz savaşın dışında kalalım. Hiç kimse bizi tehdit etmesin. Hiç kimse bizi sınamasın.

Suriye'de yaşanan çilenin, Suriye ve bölge halklarının talepleri doğrultusunda sona ermesini temenni ediyorum.

Sonuç, Hizbullah, Ortadoğu'da özellikle Suriye'de önemli bir güç unsuru olarak gözüküyor. Ortadoğu'daki güç dengeleri bakımından önemli bir yere sahip olan Hizbullah, onurlu duruşuyla emperyalizme karşı dik duran Ortadoğu haklarına güven veriyor.

SURİYE'DE SAVAŞANLAR: SELEFİLER, VAHABİLER, BAŞKA UNSURLAR

Kenan KAHLIOĞULLARI / Sosyolog

Suriye'de kimler savaşıyor? Suriye'de süren savaşın özgünlükler mücadelesi kapsamında karşılığı nedir? Arap şeyhleri bu kirli savaşın neresinde? Savaş petrol ve maddi çıkarlardan mı kaynaklanıyor? Bilgiler ışığında Kenan Çamurcu'nun SOL gazetesi ve bazı süreli yayınlarda yayınlanan röportajını kırpmaya gönlüm elvermedi. Röportaj, bilgilere ve verilere dayalı, düşünerek ve araştırarak cevaplar verilmiş.Hep birlikte bu röportajı okuyalım:

Şu anda Suriye'de kimle kim savaşıyor, bize anlatabilir misiniz?

Suriyeliler bu savaşı "Dünya Savaşı" olarak niteliyor. Suriye'yi hedef alan özelleştirilmiş savaşın sahipleri, hâmileri ve icracıları var. Geniş bir uluslararası koalisyon binlerce kişiden oluşan çokuluslu terör ordusuyla Suriye'ye müdahale etti. Değerlendirmelerdeki "eğer Suriye'de savaş olursa" diye başlayan cümleler hatalıdır. Suriye'de 17 aydır savaş var zaten. ABD, Suriye kampanyasının sahibidir. Fransa ve İngiltere hâmisi, Suud, Katar ve Türkiye'de icracıları. Bu küresel koalisyonun karşısında ise ordusu ve milis güçleriyle sadece Suriye var. İran, Rusya ve Çin'in desteği sadece siyasi ve psikolojiktir. Suriye henüz hiçbir müttefiğinden askeri destek istemedi.

Selefiler ve Vahhabiler kimler, nasıl bir Müslümanlığı temsil ediyorlar, ABD ile nasıl bir ilişkileri var?

İslam peygamberi, Hazret-i Ali'ye, kendi vefatından sonra üç iç savaş yaşayacağını söylemişti: Biatlarını bozanlar (nâkisîn, Cemel Savaşı), tuğyan ve isyan edenler (kâsıtîn, Sıffin Savaşı), dinden dönenler (mârikîn, Nehrevan Savaşı). Ali'nin hilafeti sırasında yaptığı son savaş olan Nehrevan, İslamın tarihsel tecrübesinde "Hariciler" dediğimiz aşırılıkçı grupla yaşandı. Hariciliğin belirleyici niteliği 'aşırı yorum' cemaati olması. Kur'an'ı yöntemsiz yorumluyorlardı. Kendi yorumlarını tek doğru sayıyor, bu doğruya itaat etmeyeni de öldürüyorlardı. Bu damar Hambelilik içinde gulat (aşırılıkçı) bir kol kuran İbn Teymiyye ile (ölümü 1328) devam etti. Günümüzdeki Selefiler, el-Kaide'nin de ideolojisi olan İbn Teymiyyeciliğe bağlıdır. Vahhabilik bu kategorinin politik tezahürü sayılabilir. Vahhabizm, Anglo-Frank "Ortadoğu" rejiminin çifte ve ikiz jandarma karakolundan biri. Diğer karakol, Avrupa tipi Yahudi ulus devletini kuran Siyonizmdir. İngilizler Vahhabizmle Hicaz'ı, Siyonizmle de Bilad-ı Şam'ı kontrol eden iki karakol inşa ettiler. Bugün Suriye'de ABD'nin özelleştirilmiş savaşında görev üstlenmiş çokuluslu lejyonerler Vahhabizm karakolundan geliyor. Hambeliliğin gulatı olan İbn Teymiyyeciliğin nasıl bir din anlayışına sahip olduğunu anlamak için meşhur boğaz kesme sahneleri fazlasıyla yeter. Yahut Irak başta olmak üzere dünyanın birçok yerinde cami, çarşı, pazar bombalayıp tek kalemde yüzlerce insanı çoluk çocuk demeden katletmesine bakılabilir. Sayısı daha az olmakla birlikte batılı kentlerde de masumları hedef alan saldırılar, İbn Teymiyyeciliğin, yahut Selefiliğin ahlaki sınırları bulunmayan bir akım olduğunu kanıtlar. Masumları öldürmedeki meşruiyet gerekçeleri, Batılıların da aynısını yapıyor olması. Kuşkusuz bu bir bahane. Selefilik yahut İbn Teymiyyecilik esas itibariyle Nehrevan'da Hazret-i Ali'ye karşı başlattığı iç savaşı sürdürüyor. Geçmişte Ali'ye karşı savaşın aktüel biçimi bugün Şiilere karşı savaş biçiminde cereyan ediyor. Her yerde çoluk çocuk demeden Şii öldürüyor ve bunu sevap sa-

yorlar. Selefilik ve İbn Teymiyyecilik için iç savaş stratejiktir, dış savaş ise taktik. ABD ile savaşın mevzi olmasının sebebi bu. Mesela Afganistan'da Amerikalılar iktidarı onlara bırakmaktan vaydığı için Amerikalılarla savaşıyorlar. Ama Suriye'de Amerikan sancağı altında kıyasıya müslüman öldürüyor ve NATO'yu ağlayıp yardıma çağırıyorlar. ABD ile ilişkilerinin İngilizler ile Suud saltanatı arasındaki yakınlığın simetrisi olduğunu söyleyebiliriz. Yahut şöyle diyelim: Amerikalılar, birinci büyük savaşta kurulmuş bu sistemi devraldılar. Amerikalıların "Ortadoğu" nöbetinde Vahhabizm ve Siyonizm karakolları lojistik sağlıyor, Selefiliğin mobil güçleri de sistemi tehdit eden öğelere saldırıyor. Suriye saldırısı bundan başka bir şey değil. Keza, Hizbullah ve İran'ı da aynı nedenle düşman biliyorlar. Saddam sonrası Irak'ın da listeye eklendiğini söyleyebiliriz. Dikkat edilirse bu haritada yaşanan durum, soğuk savaş yıllarının anti-komünist faaliyetinin reenkarnasyonudur. İran lideri Seyyid Ali Hameneiy'in tabiriyle "kapitokrasi" dünyası, geçmişteki komünizm düşmanının yerine bugün adına "Direniş" denilen mukavemet haritasını koydu. Geçmişte kapitokrasi havzası namına komünizme karşı mücadele eden müslümanlık türü, bugün yine kapitokrasilere ilişik ve yanaşık olarak Batı emperyalizmini tehdit eden direnişi düşman kabul ediyor.

Arap petrol şeyhlikleri Suriye'deki savaşta nasıl bir rol oynuyor?

Suriye'yi hedef alan özelleştirilmiş savaşta Arap saltanatlarının topyekün rol ve yer almamasının sebebi güçlü iç çelişkilerdir. Vahhabizm karakolu, yani Suudi diktatörlüğü Suriye kampanyasında, bu saltanatları tek bayrak altında toplamayı da içeren bir performans sergiliyor. Katar, Suudilerin geleneksel rolüne talip olduğu için fazlasıyla sahnede görünüyor. Katar sultanının Suu-

dileri arada bir Amerikalılara şikayet ettiğini hatırlayalım. Çünkü babasını darbeyle devirmiş Katar şeyhi, Suudilerin de ona karşı darbe yaptıracağından korkuyor. Fars Körfezi'ndeki şeyhlikler Suriye savaşında alenileşmemeye özen gösteriyor. Zaten hayli cılız yönetim yapılarının bu krizde ayakta duramayacağından kaygılılar. Bir de karşı sahildeki İran'ı öfkelendirmeyi hiç istemiyorlar. Ayrıca Suriye'deki krize ilan edilmiş nitelikle karışmalarının ters yansımalarından çekiniyor olabilirler. Bahreyn'de bir buçuk yıldır devam eden isyanın onları fazlasıyla korkuttuğunu anlıyoruz. Bahreyn örneğinin emsal oluşturmaması için Suudilerin Bahreyn'e girerek isyanı acımasızca bastırmaya soyunması, aynı zamanda petrol şeyhliklerine cesaret aşılamak içindi. Suriye'ye sınırı olan Ürdün de mesela, başından beri temkinli davranıyor. Nitekim Suriye kampanyası ilk üç dört ayı geçtiğinden itibaren de usulca kenara çekildi. Suudiler ve Katar'ın mali imkanlarını Suriye için seferber ettiklerini biliyoruz. Bu kaynağın ağırlıklı kalemi çokuluslu terörist lejyonerlere maaş ödemesi ve silah teminiyle ilgili. Bir de Suriye savaşının kara cephesi olmayı kabul etmiş Ankara'ya yapılan ödemelerden bahsediliyor. Ama bunun resmi kaydına rastlayan yok. Erdoğan hükümetinden de bu yönde bir açıklama hiç yapılmadı. Katarlıların TBMM heyetinin ziyareti sırasında Davutoğlu'nun 10 milyar dolar aldığını söylemesi, CHP'nin soru önergesine neden oldu, ama ona da cevap verilmedi.

İran'ın Suriye desteğinin gerisinde sadece mezhepsel nedenler mi var?

İran, İslam devriminden sonra Anglo-Frank "Ortadoğu" rejiminin yıkılmasını dış politikasının stratejisi yaptı. Bu stratejiye bölge ülkelerinden sadece Suriye katıldı. Zaman içinde Lübnan'da Hizbullah ve Filistin'de de İslamcı ve sosyalist ör-

güçler stratejinin yeni halkaları oldular. Böylelikle ortaya çıkan inisiyatife "Direniş" adı verildi. İran, Direniş'in merkez ülkesi olarak Direniş'in tüm öğeleriyle stratejik savunma ilişkisi içinde. Bu öğeler arasında Aleviler de var, sosyalistler de, Şiiler de, Sünniler de. Dolayısıyla konu mezheple ilgili değildir. Asıl mesele İran ve Suriyeli Aleviler arasında mezhep dayanışması olsaydı nüfusun çoğunluğu Sünni olan Suriye'de 18 aydır devam eden başarısız kampanya bir ay bile sürmezdi.

İsrail neden Suriye meselesinde geri planda kalmayı tercih ediyor?

Çünkü Amerikalılar Suriye'deki özelleştirilmiş savaşı İslamın iç savaşı olarak planladılar. Nehrevan'dan bakiye bir iç savaş olmalıydı ve mümkün mertebe bu teşhir edilmeliydi. Tekbirler eşliğinde kafa kesme görüntülerinin servis edilmesinin bir amacı da budur. İsrail bu savaşta sabırla beklemek zorundaydı. Buna uzun süre uydular. Ama Suriye kampanyası sonuca gitmek bir yana yenilgiye uğrayınca gördüğümüz gibi İsrailliler daha fazla bekleyemeyeceklerini göstermeye başladı.

AKP, Suriye meselesinde neden bu kadar hevesli, beklentileri neler?

Erdoğan'ın sürdürdüğü Derviş ekonomisi tık nefes yürüyor. Sıkışıklık anlarında günü kurtarma telaşı Erdoğan'a herşeyi yaptırabilir. Yakın ilişki kurduğu Suriye'yi bu nedenle hiç düşünmeden satabildi. Dünya medyasında Erdoğan'ın kandırıldığı yazılıyor. Vadedilen mali destekleri aldığı da kuşkulu. Gerçi cumhurbaşkanı olmak isterken Suriye kampanyasının karşısına geçerek Batılı müttefikleriyle çelişki yaşayamazdı ama bu kadar istekli

olması, ya sopanın korkutuculuğuyla ya da havucun cazibesiyle ilgili. Belki her ikisi de.

Türkiyeli İslamcılar, Suriye'ye yönelik emperyalist baskılara karşı neden güçlü bir tavır sergilemiyorlar? Emperyalizm karşısındaki bu sessizliğin tarihsel kökenleri var mı?

Suriye krizi vesilesiyle Türkiyeli İslamcıların ideolojik genetiğindeki sol ve Alevilik düşmanlığını açıkça görmüş olduk. Komünizmle mücadele geleneğinin tüm ifrazatı Suriye kampanyasında ortaya çıktı. Buna karşılık ideolojik gen haritalarında Alevi ve sol düşmanlığı bulunmayan İslamcılar o nedenle Suriye kampanyasının tüm hamlelerine karşı bağışık kalabildiler, bu kirli kampanyadan uzak durdular, bunun Atlantik hücumu olduğunu görmeyi başardılar. Türkiyeli İslamcılığın ideolojik kökenlerinde Selefilik, İbn Teymiyyecilik var. Alevilerden nefretleri Suriye'de NATO kampanyasına katılmalarını kolaylaştırdı. Halihazırda onların dünyasında emperyalizmle mücadele değil, emperyalizmle işbirliği yaparak Alevilerle, İran, Suriye ve Hizbullah'la mücadale amacı var. Vahhabizm-Siyonizm karakollarının milisi oldular ve "oOrtadoğu" statükosunu koruyorlar. Tek istedikleri, Türkiye'de AKP iktidarıyla elde ettikleri gibi statükonun sahibi olmak, onu değiştirmek değil. Hal böyle olunca "Ortadoğu" statükosunu değiştirmek isteyen İran, Suriye, Irak ve Hizbullah ile onlara destek veren Rusya, Çin ve Latin Amerikalar otomatik düşmanlar haline geliyor. Kapitokrasi dünyası ve Atlantik havzası da dostları oluyor tabii ki. Buna yabancı değiller, çünkü soğuk savaş boyunca komünizmle mücadele faaliyetinden epey idmanlılar.

Son yaşanan Akçakale olayı ile birlikte Türkiye ile Suriye

arasında savaş olasılığı yükseldi mi, yoksa daha stabil bir duruma mı geçilecek?

Erdoğan'ın acil gündemi, icra gücü kazandırılmış cumhurbaşkanı olmak. Ankara'nın, desteklediği çokuluslu lejyonerler yerine bizzat Suriye ile savaşa girmesi Erdoğan'ın cumhurbaşkanlığı hayalini sona erdirir. Bu nedenle zaman zaman kışkırtmalara dikkat çekiyor ve oyuna gelmeyeceklerini söylüyor. Akçakale olayında, dünya savaşı başlatan suikast potansiyeli görmek abartılı olur. Akçakale olayı, Suriye ordusunun teröristleri Suriye'ye giriş yaptıkları Türkiye sınırına süpürmesi nedeniyle yaşandı. Kaçınılmazdı yani. Erdoğan, Suriye ile savaşmanın iki ülkeden fazlasını ilgilendirdiğini iyi biliyor. Onun için hitabete aldanmamak gerek. Belki de Erdoğan, Akçakale tırmanışını cumhurbaşkanlığına iç ve dış itirazları bastırmak için şantaj olarak kullanıyor. İsrail'i de içine alması kesin olan bir anafor yaratma tehdidi Erdoğan'ın işine yarıyor olabilir. Fakat bu tür oyunların yüzdeyüz kontrol altında tutulamayacağını bilmesi gerek. Hiç beklenmedik etkenler işlerin çığrından çıkmasına yolaçabilir.

SURİYE'DE AKIL TUTULMASI

Emin NERGÜZ / Eğitimci

Akçakale'ye düşen top mermisi sonrasında Türkiye'nin "misli ile saldırma"sı ile artan Türkiye-Suriye gerginliğini salyalarını akıtarak ve emperyal hayaller kurarak alkışlayan bir güruh var. Hadi hemen savaş olsun, yakalım, yıkalım girelim... Atilla Taş, Nihat Doğan kafalıların oluşturduğu bu şakşakçı militarist ve hayalci gruplar, Medyanın yanlı ve savaş çığırtkanlığı tavrı ile birleşince sabahtan öğleye kadar her yeri işgal edebileceğimiz bir inancı yaymaya çalışıyor. Dünya İmparatorluğu düşü ile imparator(luk)lara hizmet eden bu grupları gördükçe aklıma Orhan Veli Kamk'ın şu dizeleri geliyor.

"Neler yapmadık şu vatan için! Kimimiz öldük;

Kimimiz nutuk söyledik."

Sonda söyleyeceğimi, başta söyleyeyim: Böyle bir savaşa verecek ne kardeşim, ne akrabam, ne arkadaşım, ne dostum, ne hemşerim, ne de insanım var.

BU SAVAŞ, BİZİM SAVAŞIMIZ DEĞİL.

Akıl tutulması devam ediyor. Daha geçen hafta CNNTÜRK'te Suriye topraklarına saldırmak üzere Türkiye'den girenleri canlı canlı izledik. Hududun olduğu yerlerde "Hudut namusumuzdur" yazıları vardır. Madem öyle nasıl oluyor da senin silahlı kuvvetlerin dışında silahlı grupların varlığına izin veriyorsun ya da tepki göstermiyorsun. Bu ülke çıkarı, onuru vs gibi sürekli yutturduğunuz kavramlara da.. ters değil mi ? Bu nedenle, 3 Ekim'de 5 insanımızın ölümüne yol açan da tam da bu tepkisizliktir. Ülke çıkarları ve onuru Akçakale'deki ölümlerden sonraki tepkide değil;

CNNTÜRK ropartajından sonra yapılamayanda gizlidir. ölümler seyredildi. Angajman kuralları sınırlarını delik deşik eden ÖSO için neden aynı? Ya da neden değiştirmiyorsunuz? Neden bunlara ses çıkaramıyorsunuz? Bunlara ses çıkarmadığınızda zaten sıfırlanmış dış politika anlayışınız dipteki yerini garantiliyor. Daha önceleri; Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi (BMGK), Suriye gündeminden önce alışık olduğumuz provakasyonları, tezkere görüşmeleri öncesi Suriye'de değil Türkiye'de yaşadık. Çok ilginç değil mi? Suriye kendi topraklarında savaşırken ikinci cephe mi açacak? Buna da mı inanalım? Tabii temel argüman, Esad'ın düşeceği üzerine kurulmuş. Esad düşerken, Ortadoğu'yu kana bulayacak. Düşmeden önce Türkiye'yi de savaşın içine çekecek, Rusya ve İran'ın desteğiyle kısmen rahatlayacak. Şimdi son olaya kadar, bu teorinin doğru olduğunu düşünelim. Peki; Türkiye'nin savaşa çekilmesi için "misli ile saldırı"sı kadar uygun bir fırsat var mıydı Suriye için? Hemen savaş ilan eder, Türkiye'yi savaşa çekerdi. Ancak sorun farklı. Evet; Türkiye bir savaşa doğru çekiliyor, çekiliyor da çeken kimler? Sınırı yol geçen hanı gibi kullananlar mı, Körfez ülkeleri mi, NATO mu? Bu konularda yorum yapmak için isminizin önünde "Prof," "Stratejist" vs yazmasına gerek yok. Soru gayet açık : Türkiye'nin Suriye'ye saldırmasından en kazançlı çıkacak ülkeler/gruplar kimler? Tezkereye "yabancı ülkeler" dahil ediliyor, kendi ülkesine yabancı olanlar. Ama gençler ve hayatları meclise ya da siyasi iktidara ait değil. Halkların, ezilenlerin kurtuluşlarını amaçlamayan hiçbir savaşta olmayız, desteklemeyiz. ABD çıkarlarını biz mi koruyacağız? ABD'nin değişen savaş politikası "taşeron, işbirlikçi gruplar, ülkeler, yönetimler" öngörüyor. ABD destekli Renkli ve Kanlı Devrimlere baktığınızda bu sonuçları görebiliyoruz. Ortadoğu'daki değişimleri en az kayıpla bitirmek istiyorlar. Tek bir ABD'li öleceğine Ortadoğu'dan binlerin ölmesini yeğlerler (En son; ABD Libya Büyükelçisinin ölümü sonrası iyi bir örnektir)

Türkiye'nin bir çok ilinde savaş karşıtları, alanlardaydı. Antakya'daki eylemleri çarpıtan medya bu sefer, haberleri görmezden gelmeyi yeğlemiş. Gerçi bu da bir gelişme medya açısından. Yoksa bu kadar Nusayri, Esadçı, Muhaberat olsaydı, bu ülke, maazallah ne hale düşerdik. Şu iyi bilinsin, İnsanlar savaştan korktukları için savaşa hayır demiyor. Bu savaş bizim savaşımız değil. Bu nedenle savaşa hayır diyoruz. Savaşımız bunlarla değil, halk düşmanlarına, burjuvaziye ve egemenlere karşı olacaksa böyle bir savaşa hayır demiyoruz. Böyle bir savaşta hepimiz yer alacağız. Araplara, Kürtlere, Türklere, Müslümana, Hıristiyana, Yahudiye, Sünniye, Aleviye, o ülkenin / ülkelerin yoksullarına namlumuz dönmeyecek. Eğer insanlar silah tutarsa, bu silah, bu savaşı kışkırtanlara, emperyalizme / Kapitalizme / siyonizme / dönecektir. Bu çok açık. Nazım Hikmet'e kulak verelim. Dahası var, Mister Dalles, sizin dilde anlami pek de belli değilken henüz, zulüm gibi, hürriyet gibi, kardeşlik gibi sözlerin, dövüştü zulme karşı o, ve istiklal ve hürriyet uğruna ve milletleri kardeş sofrasına davet ederek ve yârin yanağından gayri heryerde, herşeyde, hep beraber diyebilmek için, yürüdü peşince Bedreddin'in....

ABD'NİN ORTADOĞU'DA YENİ POLİTİK KAVRAMI: 'MEZHEPSEL GERİLİM'

Zulüm bizdense ben bizden değilim

Emin NERGÜZ / Eğitimci

Hüsnü Mahalli, son dönemlerde sık duyduğumuz "Ilımlı İslam" yerine "Uyumlu İslam" kavramlaştırmasını temele oturtuyor. "Uyumluluk", ABD ve emperyalist çıkarlarının uygunluğuna karşılık gelmektedir. 11 Eylül saldırısı/komplosu sonrasında "Haçlı Seferleri" sloganıyla "dinsel gerilimi" kullanarak saldırı başlatan ABD, Batı dünyasında İslami değerlere karşı bir saldırı başlattı. Danimarka'da Hz. Muhammed'in canlı bomba şeklinde tasavvuru, ABD'li rahibin Kuran-Kerim'i yakması gibi tahrik içerikli eylemler bunlardan bir kaçıdır.

ABD, bölgesel çıkarlarına uygun taktik politikalar geliştiriyor. Toplumların kültürel, sosyal ve dinsel yapılarına göre geliştirdiği politikaları aşamalı olarak devreye koyuyor. Örneğin, 'Arap Baharı' olarak adlandırılan süreçten sonra, İslam'i değerleri direkt hedef almaktan ziyade, İslam içindeki mezhepsel farklılıkları (Şia-Alevi-Sünni) kullanmaya başladı. ABD, artık din karşıtlığından ziyade "mezhepsel gerilim" ön plana geçtiriyor. Şii İran'a karşı Sünni Suudi merkezli bir yapıyı örgütlemeye başladı.

Ancak Lübnan ve Filistin'de ortaya çıkan birlik, bu oyunu bozacak niteliktedir. İsrail saldırılarına karşı Şii Hizbullah'a verilen Sünni ve Hıristiyan desteği ile Gazze saldırısında Sünni olan Hamas'la birlikte savaşan Hizbullah örneklerinin çoğaltılması bu oyunu bozacaktır. Dolayısıyla aslında Suriye'deki oyunu boz-

manın temel öğesi de "ortak düşman"a karşı ortak mücadelenin yürütülmesidir. Bu mücadele, sadece dinsel öğeleri barındıran bir mücadele olmayıp aynı zamanda kendi toplumsal değerlerine, kültürlerine ve ekonomik zenginliklerine dönüşü içermelidir. Oryantalizmin halkları bölme, Ortadoğu halklarını küçümseyen anlayışına karşı, halkların birlikte yaşamasını öne çıkartmak gerekir. Toplumsal anlamda kadının iş yaşamında var olmasıyla övünen Batı'nın, kaç Leyla Halid'i var?

Ortadoğu, hem tarihsel, kültürel ve sosyal açıdan hem de enerji kaynakları bakımından önemli bir bölgedir. Ancak bölgenin kendisine has bir tarihsel zenginliği olan çok yönlü farklılıklar, tersten küresel güçler tarafından bölgesel gerilim için kullanılıyor. Bölge halkları arasında bir düşmanlık politikası geliştiriliyor.

Geliştirilmek istenen gerilimler;

1) Dinsel Gerilim

2) Mezhepsel gerilim

3) Enerji- petrol gerilimi

4) Buna bağlı olarak emperyal ülkeler arasındaki gerilim

5) Etnik gerilim

6) Modernite-geleneksel

7) Laiklik-din

Bölgeye müdahale etme gerekçeleri olarak da görebileceğimiz bu gerilimler hemen hemen her ülkede mevcut.

Ortadoğu'da kaynama sürüyor. Tunus'la başlayan süreç, Mısır, Libya ile devam etti. Bu kez hedefte Suriye var. 18 ay önce başlayan olaylar şu dönemde görece azalsa da Suriye'nin hedef olma süreci devam ediyor. Sürece ilişkin söylemler bazı çelişkiler/problemler yaratmaktadır.

Suriye konusunda bazı çelişkiler:

1) Mezhepçiliği eleştirirken mezhepçiliğe düşmek: Suriye'yi

yönetenlerin mezhebine yönelik vurgu yeni bir olay değildir. Hele bizim gibi tekçiliğin putlaştırıldığı ve "Tek"in dışında kalanların ötekileştirildiği bir ülkede böyle olması da doğaldır(!). Mesela Recai Kutan, Suriye'de yönetimi elinde bulunduran ve Aleviliğin bir kolu olan Nusayrileri 'sapık bir anlayışın temsilcileri' olarak nitelendirmişti. Bu tarzda dışlayıcı, ötekileştirici anlayışlar, söylemler devam etmektedir. Bir hükümet yetkilisinin, muhalefetin Suriye politikasına ilişkin eleştirilerine "Kılıçdaroğlu'nun Alevi olması" ile ilişkilendirmesi bu sorunun ve anlayışın ne kadar yerleşik olduğunu göstermektedir. Bu tarzdaki söylemler doğal olarak Alevileri tedirgin etmekte ve bu dışlayıcılığa karşı birleşmektedirler. Her çatışmanın aynı grupta yer alan bireyleri birbirine bağlayacağı sosyolojik bir gerçekliktir. Bu durum "mezhepsel gerilim"e yol açmaktadır. Artık, sanki Alevi-Sünni problemi varmış gibi algılanıyor ve Suriye'de de durumun bu olduğu zannediliyor. Oysa Suriye olaylarının mezhepsel bir nitelik taşımadığı ortada. 18 Temmuz saldırısı sonucu ölenlerin etnik kökenlerine, mezheplerine ve dinine bakın. Homojen bir yapı yok.

Türkiye'de özellikle Suriye'de olayların başlamasından sonra Alevilerin giderek ötekileştirildiği bir gerçek olarak karşımızda duruyor. Evlerin işaretlenmesinden, Malatya'da yaşanan somut durumun birçok yerde yaşanma olasılığının giderek artması, toplum olarak karşı karşıya bulunduğumuz tehlike bakımından bize bir fikir vermektedir veya vermesi gerekiyor. Suriye Devlet Başkanı Beşşar Esad'ın mezhebine sürekli vurgu yapılması, Türkiye'de bazı medya organlarında çıkan "Suriye ordusunun ezanda, iftarda, ramazanda, camide" vs. hiçbir ayrım yapmadığı ve kutsala saygı göstermediği algısı yaratılarak, Aleviler üzerindeki baskı, artırılmaya çalışılıyor. Bu durum Aleviler arasında tedirginliğin artmasına yol açıyor. Burada istenen nokta; Sünniler "kafir"Alevilere saldırsın, Aleviler ise Yezid/Cihatçı Sünnilere.

Yaratılmak istenen mezhepsel çatışmalarla, küresel sermaye-

nin Suriye üzerinde uygulamaya koyduğu stratejiler gizlenmektedir. Ortak problem ve dertleri olan ve bu problem ve dertleri ancak bir arada durarak çözme gücüne sahip Aleviler-Sünniler, bu algı nedeniyle karşı karşıya getirtilmeye çalışılıyor. Böylece iki toplumun sosyal-politik gücü parçalanmakta ve zayıflatılmaktadır.

Peki, bugün özellikle Antakya'da çok daha somutlaşan Alevi-Sünni ayrışmasıyla hedeflenen ne? Türkiye'nin izlemiş olduğu Suriye politikasının ekonomik sonuçlarını Antakya'da çok daha somut olarak görüyoruz. Bu sorun sadece Alevilerin ya da sadece Sünnilerin mi sorunu? Her ikisinin sorunu mu? Sınır kapıları ve Suriye ile ticaretin bitme noktasına gelmesi Alevisini de Sünnisini de etkilemiyor mu ? Yarın Antakya'ya düşecek her füze, bomba, Alevi ve Sünni ayrımı yapmadan insanlarımızı öldürecektir. Bazı Alevilerin ve Sünnilerin birbirini dışlayan söylemlerden uzak durması ve bütünlüklü olarak terk etmesi bir bakıma zorunludur. Şu an Antakya'da giderek kökleşen bu birlikteliğin ortak eylemlere yönelmesi zamanıdır. Bu mezhepçiliğe düşmemek için önemlidir. Kâfir ya da Yezid/Cihatçı tanımlamaları bizi birlikte yok edecektir. Bölgesel ve küresel egemen güçlerin yapmak istedikleri de tam budur. Binlerce yıldır birlikte yaşayan Antakyalı halkları birbirine düşman etmek, küresel barbarların bizim üzerimizde oynadıkları oyunu kolaylaştıracaktır.

2) ABD emperyalizmine hayır derken Rus ve Çin'e evet mi diyoruz/diyeceğiz? Irak, Afganistan ve Libya'da Rusya ve Çin ne yaptı? Suriye'nin Rusya açısından önemi nedir? Çünkü giderek ABD emperyalizmine karşı çıkarken Rusya'yı baş tacı etmeye başlıyoruz. Oysa bu iki ülke de 'tek kutuplu' dünyanın çok başlı yapısında yer alan işgalci devletleridir. Olaylara karşı tutumlarında temel belirleyici nokta çıkarlarıdır. Rusya ve Çin, demokrasi aşkından, Suriye sevgisinden yanında durmuyor. Suriye'deki üs ve Suriye'nin düşmesi ile birlikte saldırıya daha açık olacak İran ve etrafı çevrilecek olan Rusya bu iş İran'a gelmeden bitsin istiyor. Rusya ve Çin'in Afganistan, Irak ve Libya'daki olaylara

ilişkin tavrı halen hafızalardaki yerini koruyor. ABD'nin kanlı tarihi ise bellidir. Bu durumda halkların birinin lehine tavır alması, kendi celladını seçmesine benzer. Bu anlamda ne ABD ne de Rusya ve Çin. Ortadoğu halklarının birlikte mücadelesi şiarını yükseltmek gerekir.

3) Bugün muhaliflere (!) özgürlük isterken; Kürtlerin özerkleşmesine neden karşı çıkılıyor? Madem, Diktatör(!) Esad ve şurekâsı zulmediyor. O halde, bu zulümden Kürtlerin kurtulmasını neden engelliyoruz? Buna neden karşı çıkıyoruz? Kürtler zulmü hak eden bir halk mı? Madem mesele Esad'ın, katil, diktacı; anlayışın yok etmek, bu noktada adım atan Kürtlere engel olma çabaları anlamsızlaşıyor. Ya da daha doğrusu amaç, Esad değil. ABD'nin istediği bir oluşum. Bu hamle, ABD ve işbirlikçilerini ters köşeye yatırmış ve bu noktada amacın özgürlük olmadığı da ortaya çıkmıştır bir daha.

4) Diktatörlükle yönetilen Suriye'ye karşı demokrasi 'beşiği' Suudi Arabistan ve Katar'ın göz yaşartıcı çabaları. Oryantalizmi Batı'dan daha çok Doğu toplumların içselleştirmesi ve buna göre konumlanmaları? Peki bu ülkenin halkları ne düşünüyor? Suudi Arabistan gerek ülkesinde gerekse Bahreyn'de özgürlük isteyenlere ne cevap verdi/veriyor? Suriye'de öncelikle barışçıl gösterilerle başlayan eylemlere müdahalenin daha serti, Suudi Arabistan ve Bahreyn'de yaşanmaktadır. Suudi Arabistan'da idam cezası, krallık vs sürüyor. Göstericileri katlediyor, Bahreyn'deki duruma askeri müdahalede bulundu. O zaman halk hareketlerinin özgürlük getirdiği tek yer; Suriye. Suudi Arabistan ve Bahreyn'deki hareketler tu kaka. Aslında biraz da durum şu: Hareket nerede gelişiyor? Geliştiği ülkenin ABD politikalarıyla uyumlu mu değil mi? Hareket ABD ile uyumlu mu değil mi? Arap baharının (?) ilk olarak ortaya çıktığı Tunus'u ve Mısır'ı bir kenara koyarsak (buraya ABD'nin müdahalesi sonra oldu) diğer ülkelerde belirleyici güçlerden birinin de ABD olduğu ortadadır.

5) Barışçıl gösterilerin her yerde serbest olması gerekir. İnsanların kendi politik görüşünü yayma, propaganda ve eylem hakkı var. Ülkemizde son dönemlerde müdahale edilmeyen kaç eylem, gösteri oldu? Alevilerin nerede ibadet edeceği, Kürtlerin hangi haklara sahip olması gerektiği, üniversiteye gidenlerin türban takıp takmayacağı, öğrencilerin içki içip içmeyeceği, vb birçok alanda yaşama müdahale edilmesi demokrasinin gereği midir? Suriye'de rejime muhalif olan unsurların yaptıkları gösterilere sert müdahale yapmanın savunulacak, kabul edilecek bir yanı yoktur. Bu konuda kimsenin itirazı da yoktur. Ancak ülkemiz açısından baktığımızda durum çok mu farklıdır? Parasız eğitim isteyenlere cezaevi, 4+4+4'e karşı çıkan kamu emekçilerini şehirlerinden dışarı çıkartmama, Ankara'ya ulaşanları da doğal biber gazı ile muhalif belediyelere soruşturma, gözaltı. Torba davalarla muhaliflerin hepsi toplanıyor. İşkenceci Hanefi Avcı ile işkence ettikleri kişilerle aynı davada yargılanıyor. Diğer yandan "Şemdinli'deki bomba, mayın ile gazete yazıları, kitaplar" vs bir tutuluyor. 32 yıldır darbe yasasıyla yönetiliyoruz. Eylemlere müdahale artık normalleşti. Eylemlere ve gençlik kamplarına katılan gençlerin ailelerine yönelik baskılar vs. tüm bunlar yaşanırken başka ülkeye demokrasi ihraç etme çabası pek samimi gelmiyor. Yeni cezaevleri inşa etmekle övünüyoruz. Masumiyeti kanıtlanana kadar herkes suçlu muamelesi görüyor. Sosyal medyada paylaşılan bir video vb şeyler dahi cezaevi için yeterli sayılıyor.

Tüm süreçler göz önüne aldığımızda emperyalizmin şu anki tepişme alanı, Ortadoğu coğrafyasıdır. Ülkeye bağlı değişen gerilimlere göre pozisyon almıyor. Tüm bu dizayn ve eylemler küresel güçlerin çıkarlara uygunluk içermektedir. Halklara düşen ölüm, gözyaşı ve kardeşine duyduğu kin ve öfkedir. Bu sürecin tersine çevrilmesi; halkların emperyalizme karşı birlikte omuzlayacağı bir mücadele ile mümkün olacaktır.

VAHŞİ DOĞU'DA İNSAN HAYATI YA DA BÜYÜKELÇİNİN ÖLÜMÜ

Emin NERGÜZ / Eğitimci

ABD'nin Libya'nın Bingazi şehrinde bulunan konsolosluğuna düzenlenen saldırıda, ABD Büyükelçisi J. Christopher Stevens ve üç büyükelçilik çalışanının hayatını kaybetmesi günün haberi oldu. Ajanslar "Büyükelçi Stevens ve elçilik çalışanlarının, öfkeli Libyalıların, İslama hakaret içerdiği iddia edilen bir filmi protesto etmek için dün gece Bingazi'deki ABD Konsolosluğu'na gerçekleştirdiği saldırı sırasında öldüğünü" bildirdi. Libya ve Mısır 'daki Selefiler, ABD 'de yaşayan İsrail doğumlu bir Yahudi olan Sam Bacile tarafından çekilen ve Hz. Muhammed ile İslama hakaret ifadeleri içerdiği belirtilen bir kısa filmi protesto etmek için Kahire'deki ABD Büyükelçiliği'ne saldırmış, Bingazi'de de konsolosluk binasını ateşe vermişti. (http://goo.gl/7udMd)İşin yansıyan bu boyutuyla ile ilgili bir çok analiz yapılabilir: Kutsala dokunma, dinsel gerilim, ötekileştirme, emperyalizm, sömürü, işgal, zenginlik, jeo-politik vs... Ama bundan ziyade bu saldırı sonrasında ABD'nin ve Libya hükümetinin yaptığı açıklamalar ve bu açıklamalara bağlı olarak Ortadoğu'daki insan algısı üzerine düşünmek gerekir bence.

Doğal olarak büyük fırtınalar koparıldı. Oysa Ortadoğu, ölümlere/saldırılara alışıktır. O kadar ki, Ortadoğu'da, günde birkaç bombanın patlaması, 300-500 kişinin ölmesi teamülden bile sayılabilir. Ama bu sefer ölen farklıydı. Dünyanın büyük ağabeyi ABD'nin büyükelçisi... (Ki bu ABD'nin, Japonya'ya Atom Bombası atmadı, Vietnam'a girmedi. Sadece son 10 yılda Afganistan, Irak ve Libya müdahalesinde hiçbir rolü olmadı)

Olayla ilgili açıklama yapan Obama, "Libya ile kurduğumuz

bağ kopmayacak" diyor Saldırıda ölen 4 ABD'linin "Amerika'nın özgürlük, adalet ve dünyadaki diğer ülkelerle kurdukları ortaklığı sürdürme kararlılığının bir sembolü" olarak değerlendiriyor. ABD'nin Libya ile bağının kopmayacağını biliyoruz elbette. Bağınız insani değil ki insanlar ölünce kopsun. Bağlarınızın ve çıkarlarınızın en temel noktasında bu döktüğünüz kanın karşılığı var. Obama, yaptığı açıklamada, " Libya'daki personelimizin güvenliğinin desteklenmesi ve dünyanın her yerindeki diplomatik misyonlarımızın güvenliğinin artırılmasını desteklemek için tüm gerekli kaynakların kullanılması emrini verdim" diyor. Tekrarlamak pahasına yine söylemek zorundayız. Bunu 1 milyona aşkın insanın öldüğü Irak, Afganistan ya da Libya saldırıları sonrası söylemiyor. 4 ABD'linin ölümünden sonra söylüyor. Bunları bağımsız olarak okuduğumuzda yani bir yandan milyonu aşkın insanın (adet değil insanın) hiçleştirilmesi, yok sayılması ve belki de daha ağırı nesneleştirilmesi söz konusu iken diğer taraftan kendi insanın yüceleştirilmesi, onure edilmesi söz konusu ya da diğer bir okuma ile köleleşmiş, geri kalmış, pre-modern, barbar Ortadoğu insan(lar)ı ile özgür ve özgürlük götüren, ilerici, modern, insancıl Batılı daha özelde ABD İnsan(lar)ı.

Clinton, "Özgürlük götürdüğümüz Libya'da böyle bir şey beklemiyorduk" diyor büyük bir kibirlilikle. Ölen Büyükelçiyi anlatırken şu ifadeleri kullanıyor: "Stevens Ortadoğu'ya aşıktı."

Libya'daki devrim sırasında, Stevens'ı Bingazi'ye devrime yardımcı olması için " kendisi tarafından yollandığını belirtiyor. Anlatılan özgürlük masalına kendisi de inanmış olan Hillary Clinton'un Libya'da ölen 50 bini aşkın insandan haberi yok anlaşılan (!) Oysa son 1 yılda ABD silah ihracatını 3 katına yükseltmiş. Ana alıcılar da Körfez ülkeleri. Götürülen özgürlük ve özgürlük enstrümanları da ortada. ABD'nin Ortadoğu'da "ektiği ölüm olunca biçtiği de ölüm olacak" doğal olarak. Bu sefer ölen, Yemenli, Bahreynli, Suriyeli, Afganlı, Filistinli, Türkiyeli vs. de-

pil, ABD'li. (Bu filmin diğer versiyonu da İsrailli). Böyle olunca işler değişiyor ve sahibinin sesi basınımızda "Dünyayı şoke eden ölüm" diye manşetler atılmaya başlanıyor. "ABD içine kapanacak" diye ağıtlar yakılıyor.

Libya hükümeti ise "Amerikan halkından ve tüm dünyadan" özür dilemiş. Biraz kendilerine saygıları olsa ülkelerine bomba yağdırıp ölüm saçanlara karşı bir tepki gösterirlerdi. Oysa ABD'nin direkt işgal yerine yerli işbirlikçileri ön plana çıkartmaya başladığından beri iş başına getirdikleri iktidarların hemen hepsi " Amerika'nın Sesi" olarak yayın yapıyor. Ortadoğu halklarının gözünde meşrulaşmanın bir aracı olarak kullandıkları bu sesler bu tür durumlarda "façası bozulmuş ağabey"e tekrar bir coşku verme işlevi görüyor. Bu seslerle birlikte, bir kez daha anladık ki Ortadoğu'da milyonların bir ABD'li kadar değeri, onuru, hayatı yok.

Dönemsel olarak "çıkarlarına uygun olarak geliştirdikleri" gerilimler kendileri için. Ortadoğu'da yaşanan çatışmaların etnik, mezhepsel bir önemi yok. En iyisi, en iyi hizmet edendir. Sünni-Şii, Türk-Kürt vb. çatışmalar yıkımların onlar için değeri yok. Ortadoğu'da her gün onlarca insan ölürken ve bu ölümlerin çoğu ABD ve Rusya silahları aracılığıyla olurken, ABD'li ölünce kıyamet kopuyor. Beğeniriz beğenmeyiz, severiz sevmeyiz Kaddafi ve Saddam'ın ölümlerine bu kadar üzüldü mü kimse? Ne güzel sevindik, Kaddafi'nin çok özgürlükçü, adil ölümüne. Ya Saddam'ın asılmasına? Mutlu olduk. Demokrasiler, özgürlükler geldi, çiçekler açtı...

Hafızamızı tazeleme açısından Antep'te gerçekleşen saldırıdan sonra öğrendiğimiz bir gerçeği hatırlayalım : "ABD, Türkiye ve Suudi Arabistan'ı temsilen üç takım halinde yürütülen ve bir gün süren simülasyonda, Gaziantep ve Kahramanmaraş gibi bölgelerde bombalamalar olması da konuşuldu. Oyunun sonunda Türkiye, Suriye'yi kısmen işgal etti. Esad rejimi düştü" (http://

goo.gl/aNBVq) Ne kadar normal bir şey değil mi başka ülkelere bombalı saldırılarda bulunmak, onların halkını katletmek. İşte Aslında ABD ve emperyalizmin Ortadoğu'ya biçtiği rol;, kendi çıkarları için insanların katledilmesidir. Kimse kusura bakmasın; yarattığınız böylesi bir Ortadoğu'da üç kişinin, beş kişinin lafı bile edilmez.

SÖZDE SURİYE ULUSAL KONSEYİ DOHA'DA AMERİKA'NIN AKIL HOCALIĞINDA TOPLANDI.

Kenan KAHLIOĞULLARI / Sosyolog

Sözde Suriye Ulusal Konseyi Doha'da Amerika'nın akıl hocalığında yeni bir yönetim oluşturdu. Amerikan hükümetinin Dışişleri bakanı Hilary Clinton'un önlerine koyduğu savaş ve ölüm menüsünü sorgulamadan imzaladı. Nerede toplandı? Demokrasi, insan haklarının esamesinin okunmadığı Katar Karallığı'nın başkenti Doha'da. Katar'dan Suriye'ye kan ve gözyaşı yaymak için düğmeye basıldı. Yeni bir cinayet planı devreye sokuldu. Bu cinayet planını işletmek için Amerika'nın kuklası Katar üs olarak seçildi. Amerika dış müdahale bakanı Clinton'nun yeni şeytani planı başarıya ulaşır mı? Sözde Suriye Ulusal Konseyi Genel Merkezi'nin Türkiye'den taşınmanın etkileri ne olacak? Sözde Suriye Ulusal Konseyinin sonu ne olacak? Katar, Arabistan, Ürdün, Bahreyn, Amerika'nın kuklası olmaya devam ediyor, işi gücü bırakıp Suriye'ye demokrasi getirmeye çalışıyorlar sözde. Ülkelerinde demokrasi, insan hakları olmadığını ne zaman hatırlayacaklar. Belki bir gün Amerika bu ülkelerden de vaz geçer, ve bu ülkelere demokrasi götürmeye kara verir. Bu gün sana yarın bana. Bu tespitlerde Türkiye Hükümetinin, dolayısıyla AKP'nin de benzer bir surumu söz konusudur.

Hüsnü Mahalli'nin Akşam gazetesinde yayınlanan "Talimat" adlı yazısı :

Üç hafta önce ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton merkezi İstanbul'da bulunan Suriye Ulusal Konseyi›nin işe yaramadığını söyleyerek yeni bir muhalefet oluşumunun kurulması gerektiğinden söz etti. Konuşan Hillary yenge olunca Suriyeli muhaliflerin

goo.gl/aNBVq) Ne kadar normal bir şey değil mi başka ülkelere bombalı saldırılarda bulunmak, onların halkını katletmek. İşte Aslında ABD ve emperyalizmin Ortadoğu'ya biçtiği rol;, kendi çıkarları için insanların katledilmesidir. Kimse kusura bakmasın; yarattığınız böylesi bir Ortadoğu'da üç kişinin, beş kişinin lafı bile edilmez.

SÖZDE SURİYE ULUSAL KONSEYİ DOHA'DA AMERİKA'NIN AKIL HOCALIĞINDA TOPLANDI.

Kenan KAHLIOĞULLARI / Sosyolog

Sözde Suriye Ulusal Konseyi Doha'da Amerika'nın akıl hocalığında yeni bir yönetim oluşturdu. Amerikan hükümetinin Dışişleri bakanı Hilary Clinton'un önlerine koyduğu savaş ve ölüm menüsünü sorgulamadan imzaladı. Nerede toplandı? Demokrasi, insan haklarının esamesinin okunmadığı Katar Karallığı'nın başkenti Doha'da. Katar'dan Suriye'ye kan ve gözyaşı yaymak için düğmeye basıldı. Yeni bir cinayet planı devreye sokuldu. Bu cinayet planını işletmek için Amerika'nın kuklası Katar üs olarak seçildi. Amerika dış müdahale bakanı Clinton'nun yeni şeytani planı başarıya ulaşır mı? Sözde Suriye Ulusal Konseyi Genel Merkezi'nin Türkiye'den taşınmanın etkileri ne olacak? Sözde Suriye Ulusal Konseyinin sonu ne olacak? Katar, Arabistan, Ürdün, Bahreyn, Amerika'nın kuklası olmaya devam ediyor, işi gücü bırakıp Suriye'ye demokrasi getirmeye çalışıyorlar sözde. Ülkelerinde demokrasi, insan hakları olmadığını ne zaman hatırlayacaklar. Belki bir gün Amerika bu ülkelerden de vaz geçer, ve bu ülkelere demokrasi götürmeye kara verir. Bu gün sana yarın bana. Bu tespitlerde Türkiye Hükümetinin, dolayısıyla AKP'nin de benzer bir surumu söz konusudur.

Hüsnü Mahalli'nin Akşam gazetesinde yayınlanan "Talimat" adlı yazısı :

Üç hafta önce ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton merkezi İstanbul'da bulunan Suriye Ulusal Konseyi›nin işe yaramadığını söyleyerek yeni bir muhalefet oluşumunun kurulması gerektiğinden söz etti. Konuşan Hillary yenge olunca Suriyeli muhaliflerin

tümü talimatla ya da deyim yerindeyse emirle Katar'ın başkenti Doha'ya çağırıldı. Oysa 'Arap Baharı' ile bölgemize demokrasiyi getirme çabasında 'önder' rol oynayan bu ülkenin yüzölçümünün %30'u Amerikan üsleriyle kaplı ve bu ülkede demokrasi adına anayasa, seçim, parlamento ve muhalefetin 'f'si bile yok. Hadi bunları bir yana bırakalım bu ülkenin şeyhi 1995'te babasına darbe yaparak iktidara gelmiş ve o gün bugün hep ABD'nin emir kulu olarak hareket etmiş. İşte böyle bir ülkede 'demokrasi için' toplanan Suriye muhalefetinin farklı grupları ABD'nin Şam Büyükelçisi Robert Ford'un önlerine koyduğu planı kabul ederek yeni bir oluşumun altına imza atmak zorunda kaldı. Tıpkı Irak muhaliflerinin 2005'te Irak'ın Amerikalı yöneticisi Paul Bremer'in önlerine koyduğu Irak'ın anayasasını kabul ettikleri gibi.

DAHA FAZLA DESTEK

Doha'da toplanan muhaliflerin kabul ettiği plana göre bundan sonra muhalefet daha örgütlü ve disiplinli hareket edecek. Bunu başardığı ölçüde ABD ve müttefiği bölgesel ve uluslararası ülke ve güçlerden çok daha fazla ve etkin destek alacak. ABD ise çoğu yabancı olan ve Suriye içinde sayıları 5 bini aşan Kaideci militanlardan yararlanmak ama aynı zamanda bunları kontrolu altında tutmak istiyor. Türkiye ise Suriye›nin kuzeydoğusundaki PKK yandaşı Kürtlerin olası güçlenmesinden kaygılı ve bunun hesaplarını yapıyor. Durum böyle olunca Suriye›deki gelişmeler farklı ve çok daha tehlikeli bir seyir alma özelliği taşımaya başlıyor. Üstelik tam da BM Özel Temsilcisi Lahdar İbrahimi'nin yoğun çaba harcadığı bir sırada. Yani İbrahimi'ye ‹Sorunu çöz› diyenler aynı zamanda bu çabayı başarsız kılmak ve Suriye'yi daha karmaşık hale getirmeye uğraşıyor.

YIKIMIN FATURASI

Doha'daki toplantı işte böylesi karmaşık bir çabanın legal bir parçasıdır. Çünkü Esad iktidarından kurtulmaya karar verenler tüm olanaklarını seferber etmiş durumda. Örneğin olayların başlangıcından bu yana başta Katar ve Suudi Arabistan olmak üzere farklı ülkelerin Suriye muhaliflerine sağladığı parasal destek 8 milyar dolar civarında. Ülkedeki yıkımın maliyeti ise 18 milyarı geçti. İster muhalif ister devlete bağlı olsun ölen asker ve güvenlik güçleri 20 bini aştı. Bu rakamlar ancak İsrail'i sevindirir. Sanki herkes İsrail için çalışıyor. Kaide ve Taliban'ı kuran, Taliban'ı 1996'da Afganistan'da iktidara getiren CIA, Suudi Arabistan ve Pakistan istihbaratı 11 yıldır bunlarla savaşıyor ya da bizi buna inandırmaya çalışıyor. Amerikan casus uçakları her gün Afganistan ve Pakistan'da Kaide ve Taliban yöneticilerini öldürüyor. Arada yanlışlıkla düğünleri bombalıyor. Benzer şey Yemen'de oluyor. Bu da yetmeyince ABD müttefiklerine talimat vererek Kaide'ci ülkeleri işgal ettiriyor. Tıpkı Somali'de olduğu gibi. Etiyopya ve Kenya orduları bu ülkeye girerek İslamcı El-Şabab örgütüyle savaşıyor. Ama bu hiç kimsenin umurunda değil. Yakında bazı Afrika ülkelerinin askerleri ABD ve Fransa desteğiyle Mali›yi işgal edecek. Gerekçe de oradaki radikal İslamcı gruplar.

Anlaşılan ABD talimatla her şeyi yapabileceğine inanmakta. Tıpkı şimdi Suriye›de olduğu gibi. Bakalım sıra kime gelecek? Hiç kimsenin dokunulmazlığı yok ve olmayacak. Çünkü ABD kendi genetik alışkanlıklarından haz alıyor ve bununla besleniyor.

EMPERYALİZMİN SURİYE PROJESİ, TÜRKİYE'NİN ROLÜ VE BİR ONUR SAVAŞININ GERÇEKLERİ İÇERİSİNDEKİ SURİYE DİRENİŞİ

Tevfik Usluoğlu / Yazar

Kapitalizmin yeni kriziyle dalga dalga yayılan ve yeni bir sürecin mayalandığı gerçeğini yansıtan başkaldırı ruhu, Yunanistan, İspanya, İtalya, Fransa, İngiltere'deki eylemlerden sonra Tunus'ta işsiz bir üniversite öğrencisi olan Muhammed Bouazizi'nin bedeninde isyan vücut buldu ve Arap Baharının kıvılcımını yaktı. Arap ülkelerinde yoksulluk, işsizlik, yolsuzluk, rüşvet, sistemsel boyutta kokuşmuş uygulamalar ve emperyalistlerle ortak geliştirilen antidemokratik totaliter rejimler karşısında ardı ardına eylemler gelmeye başladı.

Önce Tunus'ta, ardından Mısır'da, sonra Yemen'de başlayan mücadele emperyalist ülkelerin ve gerici Arap rejimlerinin yanı sıra Türkiye'nin de müdahalesiyle manipüle edilmeye başlandı. Mısır'da dördüncü güne kadar alanlarda görülmeyen Müslüman Kardeşler Örgütü, alanlara indirildi. Şimdi ki Mısır Cumhurbaşkanı Mursi, eylemcileri komplo düzenlemekle ve Mısır ordusunu yıpratmakla suçlamıştı ve Tantavi'ye sahip çıkmıştı. İslami örgütlerin önemli bir kısmı antiemperyalist bir çizgide olmadığından Müslüman Kardeşler gibi bir örgüt emperyalizmle anlaştı. Mübarek devrildi, yerine Tahrir'in isyancı ruhunu söndürmek için geçici hükümet getirilerek seçimlere gidildi. Mısır İstihbaratının Şefi Ömer Süleyman öldürüldü ve Mursi, cumhurbaşkanı oldu. Böylece Mısır'da isyanın sembolü olan Tahrir Meydanı'nın devrimci ruhu kırılmaya çalışılarak kitleleri teslim alma hesapları yapıldı. Bu süreç siyasal İslamcıların çokça tartışıldığı bir sü-

reç oldu. Aynı zamanda emperyalist güdümlü bu popülist İslamcı hareketler kapitalizmin kötü dönemi olarak adlandırılan bu süreçte serum görevi verilerek halk hareketlerini ve direniş ruhunu öldürmek için rol üstlendiler.

Libya'da Arap Baharı'mn ruhunu katletmek için alelacele NATO müdahalesiyle Kaddafi devrildi. Yemen'de de General Salih'in yerine nöbet değişimi gerçekleştirilerek ve El Kaide'nin oradaki eylemleri örtbas edilerek özellikle Güney Yemen'deki direnişçilerin içinde yer alan sosyalistleri ve Şii Hutileri bastırmaya çalıştılar. Bahreyn'de bugüne kadar gittikçe büyüyen isyan dalgasını bastırmak için, ABD'nin onayıyla Arabistan ordusu Bahreyn'e girdi. Şimdi Suudiler işgalci konumda ve emperyalistler ile Arap gericileri Bahreyn'in ilhakını tartışıyor. Suudi Arabistan'ın Katif bölgesinde isyanlar devam ediyor. Ürdün, gelgitlerini yaşıyor, bıçak sırtında. Lübnan'da zaman zaman gerginlikler yaşanıyor. Gerici Saad Hariri önderliğindeki 14 Mart Örgütü, Samir Cagca gibi militarist grup yöneticileri, Suudi Arabistan ortaklığının temsilcisi olan Bender Bin Sultan, Katar Emiri Şeyh Hamed Bin Khalifa Al Thani, Selefiler, Kaideciler ve Müslüman Kardeşler, özellikle Trablusşam denilen Tripoli'de ki Cebel Muhsin, Alevi kitlesini ve zaman zaman Beyrut'taki Baasçı Sünnileri taciz ediyorlar.

Mayıs ayında, özellikle Selefi, El Kaideci gibi gruplar Libya'dan getirdikleri silahları Tripoli Limanı'ndan Bekaa'ya, oradan da Suriye'nin Humus şehrine geçirmek istediler. Bu eylem karşısında Lübnan ordusu müdahil oldu ve silahlara el koyarak bu terör gruplarını tutuklayınca provokasyon amacıyla Cebel Muhsin Bölgesi'ne saldırarak iki evi yaktılar. Cebel Muhsin bölgesindeki Aleviler, Selefilerin bu eylemine karşılık verince Türkiye basını ve dünya basınının da önemli bir kısmı Tripoli'deki Aleviler ile aynı yerde, "Tıbbene" denilen bölgede yaşayan Sünnilerin çatışması olarak olayları lanse ettiler.

Gerek Suriyeli Müslüman Kardeşlerin, Suriye Ulusal Meclisi adı altında kurulan, emperyalistlerle iş birliği yapan grubun, gerekse Tayyip Erdoğan'ın açıklamaları, hep Orta- Doğu'daki gelişmeleri ve özellikle Suriye'yi mezhepsel temelde anlatma, aktarma ve kitleleri buna inandırma kaygısı içinde oldular. Çünkü bulunduğumuz dönemde emperyalizm ve işbirlikçileri en çok demokrasi, insan hakları ve sivil toplum söylemlerini kullanarak kendi barbarlıklarına bir ideoloji üretmeye çalışıyorlar. Bunu yaparken de Orta-Doğu'da mezhep gerilimi üzerinden bölge direniş güçlerini dağıtmak ve hayata geçirmek istedikleri hedefleri manipüle ederek, ürettikleri "Yeni Demokrasi"yi (Yeni Dünya Düzeni =Yeniden Faşizm= Yeni Popülist İslam= Amerikan İslamı) hayata geçirmek istiyorlar. Emperyalizmin, Irak, Libya, Sudan, Somali ve Afganistan'a götürdüğü demokrasiyi hep beraber gördük. Bunun temelinde petrol şirketlerinin kar hırsı ve paylaşım manevraları, ekonomisini askerileştiren ABD'nin silah tüccarları, insani yardım adı altında timsah gözyaşı döken ilaç tekellerinin ve diğer çok uluslu şirketlerin çıkarları yatmaktadır. Hillary Clinton her açıklamasında Hizbullah ile İran arasındaki bağlantının yok edilmesi gerektiğini söylüyor.

Türkiye Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu Suriye'ye demokrasi götürmekten söz ediyor. İlginçtir ki Türkiye'de hâlâ demokratikleşme, anayasa değişikliği ve kimlik problemlerinin en çok tartışıldığı bir süreçte Davutoğlu demokrasi götürmekten söz ediyor. Başbakan Tayyip Erdoğan, "Suriye iç meselemizdir" diyor. Suriye'de Beşşar Esad iktidara geldiğinden bu yana, Türkiye ile geliştirmeye çalıştığı ilişkilere rağmen AKP Hükümeti, Esad yönetiminin işgalci İsrail'i tanıması, ABD'nin isteklerini kabul etmesi, Filistinli gruplara destek vermemesi, Hizbullah ve İran ile ilişkilerini kesmesi ve şu an da Suriye'de yıkım ve katliamların mimarı olan Müslüman Kardeşler tipi örgütlerle iktidarı paylaşması konusunda defalarca baskı yaptığını söylüyor. Geldi-

yımız noktada emperyalist komplo ve manipülasyon, Suriye'yi teslim almak için her türlü çalışmayı sürdürüyor.

HER BUHRANDA YENİ BİR SAVAŞ

Dikkat edersek, 1903'te birinci bunalımını yaşayan kapitalizm, 1. Paylaşım Savaşı'nı yarattı. 1929'da 2. buhranını yaşayan kapitalizm faşizmi doğurdu ve daha sonra 2. Paylaşım Savaşı'nı yarattı. Bugün yeni bir buhran yaşayan kapitalist emperyalizm yayılmacılıkla elde ettiği güçle 1929'da icat ettiği faşizm yerine bugün İslami popülizmi koyuyor. İslami popülizm ile yarattığı dalgayı Yeşil Kuşak projesi adı altında 1980'lerde El Kaide tipi örgütlerle ikame etmeye çalıştı. 1982'de Lübnan'da iç savaş yaratarak ülkeyi kantonlara bölüp dinler, mezhepler savaşına sürüklemeye çalıştılar. Bugün ise, aynı provokatif yöntem ve manipülasyonla Suriye'nin ve Araplığın ruhunu katletmeye çalışıyorlar. Ancak Suriye gerçeğinin ve direniş ruhunun öyle kolay bir lokma olmadığını bilmeyen bu gruplar ciddi bir duvara toslamış durumdalar.

Siyasi olarak bilinmesi gereken, 1925'te Suriye Ulusal Kurtuluş Savaşında olduğu gibi Şeyh Salih El Ali, İbrahim Hanano gibi yurtsever munadıllar, Zeki Arsuzi, Mişel Eflak, Salah El Bitar gibi siyasi önderler Suriye'nin ruhunu oluşturmuşlardır. Araplığın ruhu, bu kaidelerin üzerinden şekillenmiştir. Buna binaen Suriye, "Taif Antlaşması'yla" Arapların hepsinin onayıyla Lübnan'a girmiş ve Lübnan iç savaşını bitirmiştir. Lübnan iç savaşını bitirmek için 13.000 askerini yani vatan evladını feda etmek zorunda kalmıştır. Ancak emperyalizmin ayak oyunu anlatmakla bitmez.

2 Eylül 2004'e geldiğimizde yeni manevralarla alevlendirilmeye çalışılan bu seferki oyun, Suriye ordusunun Lübnan'dan çekilmesi içindi. BM adına aynı tarihte Larsen Raporu yayınlattı-

rılarak yeni heyula resmen başladı. Bu raporlar, Filistinli grupları ve Hizbullah'ı silahsızlandırmayı hedefliyordu. Ardından Refik Hariri suikastı geldi. Bu suikast Suriye'nin sırtına yıkılmak istendi. Halife Osman'ın gömleği gibi terörizmle mücadele bahanesi gibi bu konu da Suriye üzerine oynanmak istenen kirli oyunun aracı haline getirildi. Bunun için BM tarihinde ilk defa bir şahıs soruşturması için özel savcı tayin etti. Ardından da İsrail, 12 Temmuz 2006 tarihinde Lübnan'ı işgal etmeyi denedi. Nazi ruhlu, siyonist İsrail devleti, on yıllardır süren sınır sürtüşmelerini gerekçe göstererek Lübnan'a kıyım ve yıkım götüren füzelerini ve bombalarını yağdırmaya başladı. Yaklaşık bir atom bombası kadar gücü olan ve bir o kadar ölüm saçan bomba ve füze, ordusu bile var sayılmayan küçücük bir ülkenin başına yığılmıştır. Bu saldırı Hizbullah tarafından 33 günde püskürtüldü. Böylece İsrail ilk yenilgisini bir örgütten aldı. Bu da emperyalistler ve siyonistler açısından Hizbullah'ın neden silahsızlandırılması gerektiğini çok net ortaya çıkarıyor.

Bugün, 1982'de Lübnan işgali ile temelleri atılmaya başlanan, "Yeni Orta-Doğu" denilen ve Irak işgaliyle "Büyük Orta-Doğu" diye tanımlan, 2006'da adı resmen ilan edilen Büyük Orta-Doğu Projesi'nin yaratacağı anarşi, yıkım bir yana sadece kapitalizmin krizini finanse etmekten başka bir şey ifade etmeyen bu projenin hayata geçmesi için çalışmalar yoğunlaştırıldı. Şimdi de "Yaratıcı Anarşi" formülüyle bölge halklarına dayatılmaya çalışılan bu proje, Suriye üzerinden hayata geçirilmeye çalışılıyor. Bu yıkım projesinin eşbaşkanlığını da Tayyip Erdoğan yapıyor. Bugüne kadar NATO projelerine destek veren Türkiye, 1957'de, 1982'de hayata geçirilmeye çalışılan ve şimdi de yeniden sahneye konan Suriye projesine destek veriyor. Ancak desteğin boyutu ne olursa olsun bu süreç AKP Hükümeti'nin hezeyanı ve Türkiye'nin zararıyla kapanacaktır. Bu ayakları yere basmayan ve tutarsız ilişkilere sahip zihniyet Türkiye halklarını

minderadan maceraya sürüklemeye çalışmaktadır. AKP Hükümeti, Saddam rejimine karşı yürütülmüş olan harekette, Irak'ta öldürülen milyonları, tecavüze uğrayan yüz binlerce kadını ve göç etmek zorunda kalan milyonlarca insanı görmemekte, "Alevi Esad" ve Suriye BAAS rejimine demokrasi adına, Müslümanlık adına savaş açabilmektedir. Yedi bin yıllık uygarlık birikimine sahip olan Suriye'ye karşı kullanılan mezhepçi, ayrılıkçı söylemlere rağmen, Suriye'nin tarihinde mezhepçi hiç bir uygulamanın olmadığı ve Suriye adının ne bir ırk, ne bir mezhep ne de bir din adı olmadığı ortadadır. Özellikle Suriye ulusal güvenlik binasına yapılan saldırıda öldürülen Abdullah Davud Rajha'nın Ortodoks Hıristiyan, Hasan Türkmen'in Arap Yazarlar Birliği üyesi ve Sünni Türkmen Asaf Şevket'in ise Arap Alevisi olduğu bilinmektedir. Suriye gerçekte budur. Suriye 1948'den beri katledilen, tehcire zorlanan iki milyonu aşkın Filistinlinin barındığı yerdir. Suriye, Körfez savaşından sonra iki milyon Iraklının sığındığı yerdir. Böylesi bir direnme ülkesi olan Suriye'ye emperyalizmin bölgesel düzeyde yaptığı saldırıyı meşrulaştırmak için Suriye'yi bir güzergâh ve bir ideoloji üretme merkezi olarak kullanmaya çalışıyorlar. Emperyalizm kulağa hoş gelen kavramlar ve kelimelerle "kapitalist yağma düzenini" meşrulaştırmaya çalışıyor.

Ancak genel bir bakışla süreci özetlersek, küresel siyasal tablonun temel karelerinden birini oluşturan Avrupa, ekonomik ve siyasal krizlerle boğuşuyor. Gerçi, Avrupa Birliği, krizlerle yeniden şekillenen bir karakteri barındırıyor. Gittikçe de ulus birliğini aşarak ekonomik birlik yapısına bürünüyor. Dünyanın merkezi Batı'dır anlayışı üzerine inşa edilen Avrupa Birliği her ne kadar yeni bir yapı özelliğini taşıyor olsa da bilişim çağının gelişen normları karşısında gelgitleri artıyor. Bu gelgitlerin yeni bir sürecin habercisi olduğu gerçeği her gün biraz daha anlam kazanıyor.

ABD her ne kadar dünyanın süper gücü olarak hâlâ sahnede-

ki rolünü sürdürse de, Amerikan halkı kapitalizm'in kötü dönemini yaşadığını itiraf ediyor ve tüm manipülasyonlara karşı Latin Amerika'nın etkisiyle de olsa bir uyanma sürecine girmiş bulunuyor. Rusya gittikçe güçlenen ve dünya dengelerini belirleme konusunda rol alan bir konuma yükseliyor. Özellikle Orta- Doğu'da belirleyici bir rol almış durumda. Çin, dünyanın her yanını saran bir ağ görünümünde. Hindistan, Brezilya, Venezüella dünyada etkinleşen diğer ülkeler. Ve gerçek şu ki, emperyalist- kapitalist güçlerin küreselleşme sürecini ekonomik ve siyasi hegemonyaları istikametinde yapılandırmak üzere giriştikleri politik reformlar ve bu doğrultuda tanzim etmeye çalıştıkları siyasal-toplumsal denklemler dikiş tutmuyor.

2008'de iyiden iyiye kendini gösteren ekonomik kriz, zincirleme olarak büyüyor. Dünya siyasal dengesi gittikçe istikrarsızlaşıyor. Böylesine kaygan siyasal eşiklerin oluştuğu bir dünyada devlet iktidarları fay hatları üzerinde duruyorlar. Küçük bir kıvılcım bile iktidarlar karşısında yangınlara neden olabilir.

Arap dünyasında ise hüküm süren gerici siyasal yönetimler, geçmiş yüzyılın izlerini taşıyor. Bu geri halleriyle ne yönettikleri ülkeleri, ne de Arap halkları ve küresel siyasal konseptin ihtiyaç duyduğu ve duyacağı toplumsal - iktisadi formülasyonları gerçekleştirebilecek nitelikte değiller. Emperyalizmin ihtiyaçlarına göre şekillenmiş olan bu yönetimler, kendilerini Arap ulusalcı ve İslami değerler manipülasyonuyla sürdüren köhnemiş siyasal rejimler olarak toplumsal dinamik ve değişimin önünde ayak bağı oluşturuyor. Bu ayak direme pimi çekilmiş bombaya benzer. Önümüzdeki süreçte de, en çok tartışılacak konulardan biri İslam olacak.

Özellikle yardımlaşmanın ve daha çok popülist islami söylemin ötesinde hiçbir toplumsal proje gerçekleştiremeyecek olan Tunus'ta Nahda ve Gannuşi, Mısır da Müslüman Kardeşler ve Mursi gibi gerçekler bu tartışmalara daha çok neden olacaklar-

du Bu gerçeklik kapsamında Orta-Doğu'nun siyasal denkleminde, her şey bir oyun ve aldatma üzerine kurulu iken, bölge halklarını hiçe sayan, küçümseyen edaların hükmü, pek de ileri sürecte hükmedemeyeceğine benziyor. Bölgenin direnen güçleri, Hizbullah'ın İsrail'e karşı kazandığı zaferle elde edilen motivasyona motivasyon katarak güçlenecektir. Bölgenin her alanında yavaş yavaş direniş güçleri boy göstererek ezilenlerin inisiyatif almasını da sağlayacaktır. Bugün tüm dünya direniş güçleri adına zafere yürüyen ve Arap demokrasisinin inşasının gerçekleşmesi için tüm somut verileri önümüze koyan Suriye direnişi, tüm çevreleriyle ve Esat gerçeğiyle demokratik bir uygarlığın inşası için de adım adım ilerlemektedir. Yükseliş halindeki bir uygarlık karşısında Batı uygarlığı düşüş aşamasına girmiş bulunuyor. Batı değerler sistemi halkların tarihsel gelişimi üzerinde ağır bir zırh gibi çöküyor. Suriye'ye dayatılan ABD önderlikli ve bölgesel gerici güçlerle ittifak halindeki komplo Batı uygarlığının yaşadığı çöküşün bir yansımasıdır.

Suriye, maruz kaldığı uluslar arası kirli savaşa galebe çaldıkça, Palmira Kraliçesi Zennubiya'nın dediği gibi "Güç uygarlığı karşısında, uygarlığın gücü zafer kazanacaktır." Bugünün güç uygarlığı olan Batılı kapitalist devletler karşısında da "Uygarlığın Gücü" nün tarihi haklılığı bir kez daha kanıtlanmış olacaktır. Tıpkı Muntazar El Zeydi'nin savaş suçlusu Bush'un suratına fırlattığı "sırmay" gibi, uygarlığın gücü de direnişiyle, insanlığın küresel uygarlığının demokratik ilke ve normlarla bezenerek tarih sahnesinde yerini alması vuku bulacaktır. Bu anlamda Demokratik uygarlığın nabzı Suriye'de atmaktadır denebilir. Bu noktada gerçekleştireceğimiz her ilerleme gündoğumunda olan küresel uygarlığın manifestosunun demokratik, emekten yana, barışçıl siyaset kuramı ve değerleriyle yaşamsallaştırılmasına ciddi bir katkı sağlayacaktır.

Edward Said'in dediği gibi, "Yarın çocuğum, savaşa karşı ne

yaptın diye sorduğunda, barbarlığa, soyguna, ahlaksızlığa boyun eğmemek ve ortak olmamak için Lübnan sınırından işgal edilmiş Filistin topraklarının zorbalarına siyonist İsrail'e taş attım, diyeceğim." Evet, bu anlamlı ve entelektüel duruş gerçeğiyle, bugün güç uygarlığının zorbalığı altında kan ağlayan dünya halkları ve direniş güçlerinin önünde duran hayati ve ivedi gerçek: Ahmedi Nejat'ın dediği gibi: "Emperyalizm yeni düzeni istiyormuş; evet biz de istiyoruz. Ama bizim istediğimiz yeni dünya düzeninde ABD ve İsrail olmayacak, bu iki tümör dünyada hükmedemeyecek; diyor." Biz dünya direniş güçleri açısından bu söylemi daha da genişleterek, "Evet yeni bir düzen istiyoruz. Bu düzen demokratik olacak, barışçı olacak, ötekileştirici olmayacak, kadınları, etnik kimlikleri ötekileştirmeyecek, kimseyi asimile etmeye çalışmayacak, sömürü, açlık yoksulluk, talan ve yıkım olmayacak. Bu düzen, küresel çapta demokratik uygarlık, feminen ve yeşil bir Sosyalizm olacak...! Kim bilir? Belki "Işık doğudan yükselir...!".

*Araştırmacı Yazar (Arap Hıristiyanlar Kitabının Yazarı)

HANGİ ARAP BAHARI ?

Kenan KAHLIOĞULLARI / Sosyolog

Lübnan'da yayımlanan es-Sefir gazetesi başyazarı Talal Selman, "Arap Baharı" denen sürece ilişkin son derece özet, ama bir o kadar da açıklayıcı bir analiz yaptı. Tunuslu devrimci Muhammed Buazizi, Tunus'un güneyindeki fakir köyünde kendini yakarak Arap halk isyanının fitilini ilk kez ateşlediğinde mevsim sonbahardı. 25 Ocak 2011'de Tahrir Meydanı'nda ayaklanma patlak verdiğinde ise mevsim kıştı. Buna rağmen süreç, söz konusu iki devrimin ardından Libya, Fas ve Suriye'deki isyan ateşi yanınca tartışmasız bir şekilde hemen Arap Baharı olarak isimlendirildi. İlk iki devrimin ardından yaşanan değişimlerde Araplık ya da Arap ifadesi yer almadı, bu devrimlere damgasını vuran sözcük İslam oldu, daha sonra meydana gelen diğer bütün devrimler için de aynı şey geçerliydi. Diktatör rejimlerin devrilmesini müjdeleyen bu ayaklanmalara söz konusu isimleri veren Araplar değildi. Ancak adet olduğu üzere Araplar, Washington'un kendilerine ait bu olaylara taktığı ismi kabul ettiler, "kainatın başkenti"nin kendilerini, kendilerinden daha iyi tanıdığını, hal ve durumlarını daha iyi kavradığını, gelecekte de ne olmaları gerektiğine onun karar vermesinin uygun olduğunu teslim etmiş oldular. Değişime duydukları iştiyakla Araplar, yeryüzüne kazık çakmışçasına hiç yıkılmayacakmış gibi duran rejimlerin yapısında meydana gelen bu hızlı çöküşle şok oldular. Zira bu rejimlerin ne silaha sahip ne de arkasında bu işi organize etme yetisi olan bir devletin bulunmadığı halk ayaklanmasıyla yıkılmasını tasavvur etmek imkansız gibi bir şeydi. Tunus Zeynelabidin rejimi, halk güçlerinin ve ayaklanmaya öncülük eden iyimser ve özgüveni olan kesimlerin tahminlerinden de çok daha hızlı bir şekilde çöktü. Meydanda ik-

tidarı devralmaya hazır bir yapı yoktu, ordu isteksizce bu görevi yerine getirdi, ardından uluslararası toplumun da onayıyla yönetimi geçici hükümete devretti, sonra da hızlı bir şekilde seçimlerin yapılmasını istedi. Bu süreç, içlerinde hiç bir siyasi partinin ya da grubun iktidarı yürütmeye hazır olmadığı siyasi bir koalisyonu doğurdu. Sürpriz bir şekilde devrimden sonra bu ülkeyi ilk ziyaret eden Dışişleri Bakanı Hillary Clinton nezdinde Washington oldu.Bu sayede ABD, Müslüman Kardeşler-Demokrat Güçler-Selefiler arasındaki ittifakın mühendisliğini yapma şerefine de nail olmuş oldu. Bu durum, İhvan'ın daha imtiyazlı olması kaydıyla iktidarın bu üç grup arasında paylaşılmasını meşrulaştıran parlamento seçimlerinin gerçekleştirilmesini de mümkün kıldı. Mısır'da ise durum, üstü örtülemeyecek kadar açıktı: Tahrir intifadasından sonra ordu, Mısır'ın dört bir yanından akın eden ve Hüsnü Mübarek iktidarını bütün sembolleriyle birlikte devirmek için sokaklara dökülen insanların değişim taleplerini himaye etmek için otoriter yönetimin iradesine bir anlamda başkaldırdı. Ve Hillary Clinton bir kez daha sahneye çıkarak ABD Başkanı Obama'nın açık emriyle yeniden rol üslendi, ardından Mübarek, yerine başkanlık yetkileriyle donatılmış bir vekil atadı. Sonra vekili, Mübarek'in çekildiğini açıklayarak, bütün yetkileri Silahlı Kuvvetler Yüksek Konseyi'ne aktardı. Yüksek Konsey, Tahrir'in taleplerini karşılamak yerine hukukçuları yeni anayasayı hazırlamak ve geçiş sürecini sonlandıracak şekilde parlamento ve başkanlık seçimlerine hazırlık yapmakla görevlendirdi. Konsey, eski anayasada rejimin özünü ve dinamiklerini değiştirmeyecek tadilatlar gerçekleştirmeyi hedefledi. Ardından seri bir şekilde parlamento seçimleri yapıldı, başkanlık seçimlerine nezaret etmek amacıyla Şura Meclisi için erken seçimleri gerçekleştirdi. Hızlandırılmış sürecin sonunda bilinen koşullar içerisinde Müslüman Kardeşler'in adayı seçimleri kazandı. Süreç boyunca Amerika bütün bu gelişmeleri yakından takip etmesi için heyet-

ler gönderdi, ardından Bayan Clinton, Tahrir Meydan'ına hitaben her şeyin yolunda olduğunu ve önceden planlanmış bir şekilde yürüdüğünü belirterek kaygılanacak bir şey olmadığını söyledi. Geriye sadece Muhammed Mursi'nin yeni büyükelçinin atanması münasebetiyle İsrail Devlet Başkanı Şimon Peres'e sevgi ve şükran duygularıyla dolu ifadelerin yer aldığı mektubu, yazması kalmıştı. Kaleme aldığı mektup aslında sadece takdir dolu duygularını ifade etmiyor; aynı zamanda değişimin, aslında daha fazla insanın meydanları doldurmasını gerektiren uzun vadeli bir hedef olduğunu gösteriyordu.

Libya Ayaklanmanın patlak verdiği Libya'da uzun süre unutulmuş bir gerçek vardı ki o da Libya'nın "ebedi şefi Kaddafi, son günlerinde Washington'un başta petrol olmak üzere bütün taleplerini yerine getirmiş, "serserilik"ten ve devrimci güçlere verdiği destekten vazgeçerek Afrika Kralları'nın Kralı olarak taçlandırılmakla yetinmişti.Kendisiyle uzun süredir bir alıp veremediği olan Bingazi, intifadanın başkenti seçildi. Bayan Clinton askeri liderlerle birlikte buraya geldikten sonra, zekice bir planla, karada Libyalılar birbirleriyle didişirken onlar havadan müdahale yolunu seçtiler. Libyalı muhalifler görevlerini yerine getirince sürgünde bulunan bir takım insanlar dışarıdan ülkeye getirilerek Libyalıların büyük bir mutluluk içinde katıldıkları seçimlerle yeni demokratik süreci yönetmek için iktidara tayin edildiler. Bununla birlikte, içi altın dolu çölle kaplı olan Libya'da kabilelerle silahlı milisler iç savaş yaşarken "bahar"dan bahsetmek oldukça romantik bir şeydi.

Cezayir: Washington'un Cezayir'le bir sorunu yoktu. Son sözün askerlere ait olduğu bu ülkede İslamcılar nefret edilen bir yapı olduğu için yönetimle pazarlık etmek mümkündü. Amaç gerçekleşecekti. Mevcut yönetimle olan "uzlaşma," Washington'la yapılan anlaşma gereği bir sonraki iktidara bırakılacaktı.

Fas: Fas'ta ise tarihi bin yıla yaklaşan saltanat ve yaklaşık

üç yüz yıldır "Müminlerin Emiri" sıfatıyla ülkeyi yöneten krallık ailesi vardı. Bu ülkede değişim, rejimin devrilmesi talebiyle dile getiriliyordu. Ancak anasal monarşiyle bu taleplerin etkisizleştirilmesi mümkündü. Nitekim, krallığa veto hakkı verilmesi kaydıyla yürütme işi hükümete bırakıldı, parlamento seçimleri için tarih belirlendi. Mezheplerin, etnik unsurların ve ırkların siyasi sahnede belirleyici olduğu Arap vatanının doğusunda ise işler daha karmaşıktı, bu nedenle farklı çözümler bulunmalıydı. Yönetimler burada mezhebi ve feodal köklere sahipti. Değişim bu bölgede ABD'nin tasfiye etmek istediği yönetimler üzerinde artçı sarsıntılar meydana getirdi.

Yemen: Yemen'de Ali Abdullah Salih'le böylece uzlaşmaya varıldı. Teklif, Salih'in tamamen iktidar alanının dışına çıkarılmaksızın belirli bir bedel karşılığında iktidardan vazgeçmesiydi. ABD, Suudi Arabistan'ı ve Körfez İşbirliği Konseyi'ni bu bedeli ödemekle görevlendirdi. Ancak bu ülkede iktidar değişiminin cehennemin kapılarını sonuna kadar açacağı biliniyordu.Zira yönetimin miras yoluyla aktarılması düşüncesi bazen başkanın kendisini de aşan yönlere sahi olabiliyordu. Güney'de kayıp Aden Cenneti'ni geri isteyenler vardı, Kuzey'de ise yeni yönetimden pay isteyenler var. Hangi Arap Baharı? Son dönemde ortaya çıkan yönetimler, Araplığı dile getirmekten imtina ediyor, kendisi için daha çok Araplık yerine İslami nitelendirmesini uygun görüyor. Ayrıca kendisini ülkesinin siyasi geçmişinden özgürleştirmeye çalışıyor, bu anlamda İsrail'le olan hasımlaşma meselesini hiç gündeme getirmiyorlar. Örneğin Filistin konusu bütün değişim çağrılarından kasıtlı olarak uzaklaştırılmıştır.İsrail, artık eskisi gibi, İslami örgütlerin literatüründe "düşman" olarak nitelenen bir konumda değil, tersine Müslüman Kardeşler, bütün insanlar arasında barışın olması gerektiğini söyleyen dini gelenekten etkilenircesine İsrail'le işbirliğini geliştirmek istiyor. Aynı şekilde ayaklanmalarla iktidara gelen yönetimler, dünya ekonomisine

hakim olmayı amaçlayan Washington ve uluslararası mali kuruluşların yörüngesine girdiler: IMF, Dünya Bankası gibi siyasi bağımlılık yaratan kuruluşlar..Kimsenin nasıl sonuçlanacağını bilmediği Suriye'de kan gövdeyi götürüyor.. İşte Arap Baharı denen şey bu. Arap dünyasında gerçekleşen şey, iktidarın sadece bir bölümünün devredilmesi. Siyasi olarak Mısır'ın, öncelikli olarak İsrail'le yapmış olduğu anlaşmaya sadık kalınmasını isteyen Amerikan nüfuzundan kurtulduğunu teyit edecek herhangi bir gelişme henüz yaşanmış değil. Bu ise Mısır halkını ve Arap kimliğini yaralayan bir şey. Tunus'ta yönetici sınıfın bir kısmı halen Filistin sorununu hatırlasa da İsrail'e karşı tutum, öncelikleri arasında yer almıyor. Fas'ta ise doğrudan krallık yönetimi tarafından himaye edilen İsrail'le ilişkiler, İslamcılar iktidara gelsin ya da gelmesin, sabit ve daimi bir hal almış vaziyette.Yaşadığı kanlı fırtınalarla halen ciddi bir endişe kaynağı olmayı sürdüren Suriye'nin yer aldığı Arap vatanının doğusu, iktidarın el değiştirmesinin devlet ayağının tahribi, bitmek bilmeyen mezhep ve din savaşları ve iç savaş şeklinde özetlenebilecek bir denklemden oldukça muzdarip. Öyleyse Arap Baharı nerede? Bu toprakların kimliği ve sahipleri nerede? Bugünleri ve yarınları nerede? Bahar geliyor. Ancak içinden geçmesi belki de yıllar sürecek kanlı ve uzun bir tünel sayesinde.

SURİYE MESELESİ VE KADINLAR

ARAP BAHARI VE ARAP KADINLARININ SONBAHARI

Hülya NEHİR
Kadın Hakları Aktivisti

Bahar demek yeniden baslamak demek; yeni, taptaze, tertemiz bir başlangıç yapmak demek. Arap Baharı önce Tunus, sonra Mısır, sonra Bahreyn,Yemen ve uluslararası darbeyle Libya'da gerçekleşti. En son olarak da Suriye'de dış destekli, dışardan taşınan militanlar, silah ve maddi destek ile zoraki yapılmaya çalışılıyor. Bu 'Arap Baharı' kadınlara neler getirdi onlara bir göz atalım. 'Arap baharı' yaşayan ülkelerde İslamcı partiler iş başına getirildi. Mısır ve Tunus'ta gösteriler olduğu sıralarda kadınlar meydanlara inip değişim taleplerini haykırdılar; peçeleriyle, türbanlarıyla meydanlara inip tabuları yıktılar, ancak devrim bitip el ayak çekildikten sonra 'haydi kızlar evlerinize' deyip onlara yol gösterdiler. Var olan iktidar el değiştirmişti ama değişim yaşandıktan sonra kadınlar, devrim öncesi durumlarını dahi koruyamadılar.

Sosyal yaşamda kadın üzerindeki baskılar arttı. Kadının görevi eşini mutlu etmek ve çocuk bakmak, neslin devamını sağlamak gibi görevlerle sınırlandı. Kadının aile içindeki görevlerini dikte eden, aile dışında kadını yok sayan bir anlayış. Aile kurmamayı seçen kadınları yok sayan, aile içinde ise eşit haklara değil ancak "tamamlayıcı" rolüyle, erkeğe, çocuğuna, anne babasına tabi olan ve ancak o zaman hak sahibi olabilecek kadınların varlığını öngören bir anlayış dayatılıyor.

Arap Baharı yaşayan ülkelerde Müslüman Kardeşler ve benzeri anlayışlar iktidara geldi. Müslüman Kardeşler ve benzeri anlayışa göre kadın eksik yaratılmıştır. Halbuki kadınlar mey-

danlara inerken kendi özgürlükleri ve yaşadıkları zulümden kurtulmak için meydana inmişlerdi Mısır'da, Yemen'de, Tunus'ta ve Libya'da kadınlar erkeklere rağmen sokağa çıktılar ve kendilerini ifade ettiler. Kendi gönüllerince örtünmediklerini bağnaz (Selefi) İslamcıların baskısıyla örtündüklerini gösterdiler

Suriyeli kadınlarla ilgili de; Ürdün kampında kalan Suriyeli kadınların 13-15 yaşında125-250 dolar karşılığı yaşlı Suudi Arabistanlı erkeklere aileleri tarafından zorla verildiklerinden bahsedilmektedir. Türkiye'deki kamplarla ilgili de birkaç gün önce Altınözü kamplarına gitmiştim.Kampa girmemize izin vermediler;ancak ilçede dolaşırken dışarıda rastladığımız Suriyeli kadınlarla sohbet ettik ve burada da azda olsa bu olayların yaşandığını öğrendik.

Arap Baharı ile beraber kadınların siyasi hayata katılımları da bitti.

Siyasi hayatta ise Mısır'da kadının temsiliyeti sıfırlandı. Eskiden mecliste 11 kadın vekil vardı.

Tunus'ta ise Bin Ali gittikten sonra kadınların meclisteki temsiliyeti %27'den, %23'e indi

Fas'ta %27'den % 16'ya indi.

Ortadoğu da yaşanan Arap Baharı, bilhassa kadınlara özgürlük, eşitlik, adalet değil, kan, gözyaşı, çocuğunu kaybetme, dul kalma, evsiz kalma, tecavüz ve geçimini sağlamak için istemediği işlere zorlanma şeklinde sonuçlandı.

Bütün bunları ben bir kadın olarak, bir anne olarak yazma ihtiyacı duydum. Savaşlar herkes için yıkımdır, ancak biz kadınlar için daha büyük bir yıkımdır. Şiddetin her türlüsüne karşı olmakla birlikte, militarist şiddete bilhassa dikkat çekmek istedim.

ARAP BAHARI: KADININ DEVAM EDEN KARA KIŞI

Hülya NEHİR
Kadın Hakları Aktivisti

Bir insanın kendi yaşamına yön vermesi neden istenmez? O insanın yerine neden başkaları karar verir? Hele o insan kadın ise güçsüz olması için yeterli bir sebep midir? İçinde yetişilen kültürün tüm yaşam felsefesi güç ilişkileri içine kurulu olduğu zaman güçsüzün kendi yaşamını yönetme hakkı ne yazık ki olmuyor. Güç ilişkileri ve korku kültürünün hakim olduğu her yerde güçlü kişi kendinden daha zayıf kişinin sahibi gibi davranıyor. Eğer güç ilişkileri ve korku kültürünün hakim olduğu coğrafya, Ortadoğu ise ve siz orada kadın iseniz değişim talebiniz için siz meydanlara inseniz de muktedirler, amaçlarına ulaştıklarında siz mevcut durumunuzu dahi koruyamıyorsunuz, sizi yok sayıyorlar. 'Arap Baharı' ile beraber kadınların da değişim talebini haykırdıklarını daha önceki yazımda da bahsetmiştim.'Arap Baharı' yaşayan ülkelerden iktidar değişikliği yaşayan Mısır'da Müslüman Kardeşler iktidara geldi. Müslüman Kardeşler iktidara geldikten sonra Hüsnü Mübarek döneminde 2008 yılında yasaklanan kadın sünneti ile ilgili yasağın kaldırılması çağrısında bulunuyorlar. Hem Müslüman Kardeşler, hem de Selefiler (El Kaide)'den bazı milletvekilleri yasağın kaldırılması önerisinde bulunuyorlar. Mısır'da kadınların yaklaşık yüzde 90'ı tevazu adı altında cinsel organları tahrip ediliyor.

Yine Mısır'da anayasa hazırlama sürecinde 'Akil Adamlar Konseyi' olarak anılacak olan sivil danışma kuruluna tek bir kadın dahi alınmadı.

Tunus'ta 'Arap Baharı' öncesinde bir kadın mücadelesi vardı. Doğum kontrolü serbestti, evlilik için gelinin onayı gerekiyordu, boşanma hakkı kadına da veriliyordu, çok eşlilik yasağı vardı ve kadınların mayo giyinmesi normaldi. Arap Baharı son-

HATAY'DA NELER OLUYOR?

rasında ise başörtüsü takmayan öğrenci ve öğretim üyeleri hakaret ve tehditlere maruz kalıyorlar.

Mecliste kadın temsiliyeti sınırlandı.

Arap Baharı yaşayan bütün ülkelerde erkeğin dört kadınla evlenmesi normalleşti. İttihat-ı nisa-i (kadın toplantıları) yasaklandı. Ki bu toplatılarda alınan kararlar mevcut yönetimlere tavsiye niteliği taşıyordu. Kısaca kadınların ne bilim dünyasında ne de kültür ve sanatta söz sahibi olmamaları için ellerinden geleni yapıyorlar.

Ekonomik anlamda da bu ülkeler mevcut durumlarının gerisine düştüler.

Bu ülkelerde çocuk gelin sayısının çok olduğu, 12 yaşındaki çocukların doğum yaparken doğum masasında öldükleri bilinmektedir. Çocuk yaşta evlenmenin sakıncalı olduğunu iddia eden çevrelere de.

Devlet, Hz. Muhammed'in karısı Ayşe'nin çocuk yaşta evlenmesini örnek göstererek, her fırsatta çocuk yaşta evliliği desteklemektedirler.

Suriye'deki iktidar değişimi için desteğini esirgemeyen Suudi Arabistan'da ise, kadınların hâlâ seçme ve seçilme hakkı yok. Sadece 2015'te sembolik bir yerel seçime katılma sözü verildi. Kadınların araba kullanması yasak, sokağa yalnız çıkmaları yasak, zaten hepimizin bildiği türban, peçe, olmadan sokağa çıkmaları mümkün değil. Suudi Arabistanlı bir erkeğin dört kadına kadar evlenmesi normal iken, nasıl olacaksa Suriye'ye demokrasi ve insan hakları getirecekler.

Suriye'ye demokrasi ve insan hakları getirme noktasında Suudi Arabistan ile ittifak kuran ABD nin yönetim ve sosyal yaşam anlamında hiçbir yerde buluşmayan bu iki ülke, çıkarları söz konusu olunca, aynı amaç için yan yana gelebiliyorlar, hem de demokrasi getirmek için (!)...

Bu kadar kirli birliktelikleri teşhir edip oyuna gelmemeli ve hangi koşulda olursa olsun kadın dayanışmasını arttırarak, mücadelemizi kararlılıkla örmeliyiz.

HATAY HALKI TEDİRGİN Mİ?

Kenan KAHLIOĞULLARI / Sosyolog

Son zamanlarda Hatay haber kanallarının, ajanslarının, araştırma şirketlerinin ilgi odağı durumundadır. Basın, medya, araştırma şirketleri dışında bilmediğimiz ajanvari tiplere de sokaklarda rastlıyoruz. Medya, basın, araştırma şirketlerinin soruları benzerdir. Hatay halkı tedirgin mi? , Suriyeli sığınmacılar, mülteciler ya da misafirler,! rahatsızlık veriyor mu?, Toplumsal düzeni zedeliyor mu?,Bu konuda tanık olduğunuz bir olay var mı?..

Somut olaylar üzerinden gidersek elbette somut olaylar var. Hastanelerde Alevi doktor istememe muhabbeti, güneş kremi,adidas ayakkabı istemeye kadar varan şımarıklık, tuhaf Hallerde Antakya sokaklarında dolaşmaları, lokantaya, dolmuşçuya hesap ödememe durumları, Hatay'ın toplumsal dokusuna uymayan mezhepçi bir zeminde yapılan insanlık utancı söylemler, Apaydın gibi kamplarda asker giyimli tiplerin barındırılması, Ulusal basma yansıyan itiraflar... gibi uzatabiliriz. Tanık olduğumuz olay olması da şart değildir.Yetkililerin yanlıştan dönmesi için brilerinin canının yanması mı gerekir? Bizler haykırıyoruz! Bizleri duyun ve çözüm bulun diye.

Hatay halkı tedirgindir. Patlamaların, seslerin her gün duyulduğu bir memlekette nasıl tedirgin olmayalım? Sınır ili olarak Suriye ile her türlü ilişkinin kesildiği bir dönemde nasıl rahat olalım? Mezhepçi zeminde bir hattın örüldüğü bir savaş ortamında nasıl rahat olalım? Barış yürüyüşüne bile binlerce kulp takılmaya çalışıldığı bir memlekette nasıl rahat olalım?

Hataylılar bu savaş ortamından memnun mu olsunlar? Hataylılar sayıları 100 bine yaklaşan ve hukuksal olarak statüleri misafir! mülteci, sığınmacı, akıncı, mücahit, vatandaş, ne olduğu

belli olmayan Suriyeli insanların barındırılmasına memnun mu olalım? Ülkemizin şu an itibarı ile 300 milyon doları pisi pisine harcamış olmasına memnun mu olalım?

Savaşların galibi yoktur. Savaşlar çocuk, yaşlı, yetişkin, kadın, ağaç, hayvan ve her türlü organizmaya zarar verir. Silah tüccarları, göreceli olarak kazanır. Sermayelerine sermaye katarlar. Emperyalizm Ortadoğu'yu biçimlendirip dünyadaki konumunu güçlendirir. Halkları birbirine kırdırtarak kalıcı düşmanlıklardan beslenir.Böl- yönet emperyalist kan emicilerin en iyi becerdiği sanattır.

Suriyeli misafirler! konusunda insani amaçlı sığınmaları doğal karşılayabiliriz.Reyhanlı ilçesinden bir dostuma sordum: "Reyhanlı'da neler oluyor?" "Reyhanlı'da Suriyeliler ev kiralıyorlar. Reyhanlıda kiralanacak ev kalmadı. Suriye'den gelenlerin hepsini aynı kabul edemeyiz. Suriye devletiyle hiçbir sorunu olmayıp gelen de var. Bir süreliğine Türkiye de yaşamak istiyor. Suriye'de bir şeyler yoluna girene kadar.Sınır köyleri işaret ederek burası iki ülke arasında geçiş bölgesidir. Biz sade vatandaşlar olarak burada ne olduğunu bilmiyoruz." dedi.

Her şeye rağmen Suriyeli misafirler konusunda olumlu düşünmek istiyorum. İnsani amaçlı sığınanlar olabilir. Fotoğrafı bütünlüklü okursak, fotoğrafın bir kısmı net değil. Ortalama yaşları 13-15 olan Suriyeli misafirlerle yapılan bir röportaj çok korkunçtur. Çocuklar mezhepçi ve kan kokan söylemleri kameralara söylüyorlar. Çocuktan al haberi misali alın buradan bakın. Umarım kısa bir zamanda bazı adımlar atılır, rahat bir nefes alırız. Memnun olmamızı bekleyen kusura bakmasınlar bu koşullarda kendileri olsalardı memnun olurlar mıydı? Yetkilerin ve sorumluların empati yapmalarını tavsiye ederim.

KARDEŞLİK VE HOŞGÖRÜ BAŞKENTİ ANTAKYA'DAN (YEŞİLPINAR) BARIŞ ÇIĞLIĞI YÜKSELDİ.

Kenan KAHLIOĞULLARI / Sosyolog

8 yıldır Yeşilpınar Beldesi'nde düzenlenen Defne Kültür ve Sanat Festivali bu yıl sınırda yaşanan olaylar nedeniyle foruma çevrildi. "9. Defne Kültür Sanat Festivali" kapsamında düzenlenen forumda "Barışa Çığlık" başlığı altında Suriye'de ve Türkiye'de yaşanan olaylar değerlendirildi. Festivalide konuşmacılar, savaş çığırtkanlığına karşı barışın sesini yükseltti. Yeşilpınar Belediyesi Çocuk Korosu'nun barış yürüyüşünde çocuklar tarafından anlamlı mesajlar verildi.

Gazeteci yazar Enver Aysever, sanatçı Hilmi Yarayıcı, Kazım Koyuncu Kültür Merkezi Başkan yardımcısı Dilek Dindar ve Avukat Efkan Bolaç'ın divanı oluşturduğu forumda , sanatçıların, yazarların, siyasetçilerin, gazetecilerin, kitle örgütü temsilcilerinin yaptığı konuşmalardan öne çıkan bazı başlıklar şöyle:

Yeşilpınar Sosyal Tesisleri'nde yapılan etkinliğin açılış konuşmasını Yeşilpınar Belediye Başkanı Malik Kılıç yaptı. Kılıç," Her gün ölüm haberlerinin geldiği bir ülkede tek gündem barış olmalıdır." dedi.

Ali Kenanoğlu (Hubyar Sultan Alevi Kültür Derneği Başkanı): "Suriye'de de Muaviye ordusu Alevilere karşı katliamlara hazırlanıyorlar. Hatay'daki Aleviler de, Muaviye ordusunun tehditi altındadır. AKP, Muaviye ordusunun ta kendisidir. Ancak biz bu topraklarda Yavuz Sultan Selimlere boyun eğmedik. Tayyip kim oluyor, ona mı boyun eğeceğiz. Sözü sokaklar söyleyecek..."

Kemal Okuyan (TKP Merkez Komite üyesi): "Biz zokayı

nasıl yuttuk? Türkiye'de insanların AKP aldatmacasını yemesine nasıl izin verdik? Çok büyük çoğunluğumuz AKP'yi saptadık, AKP'ye karşı mücadele ettik. Öte yandan barış ve özgürlük isteyenlerin AKP zokasını yutmasına izin verdik. 'Neden' sorusunu sormak gerek. Suriye sorunu tüm ülkeyi ele alacak zor bir dönemin açılışıydı. Yakın döneme bakmak gerekiyor."

"Türkiye 'Arap Baharı'nın başlangıç noktasıdır. AKP bu sürecin lokomotifidir. Bazıları AKP iktidarının demokrasi getireceğini sandılar. Bunda hepimizin günahı var.

"AKP geldiğinde ülke iyi durumda değildi. Ben devrimciyim, burada devrimciler çoğunlukta; hepimiz bedeller ödedik. Biz Türkiye Cumhuriyeti'nin değişmesi gerektiğini biliyorduk. Ancak AKP'nin çok tehlikeli olduğunu da biliyorduk."

"Biz bu zokanın Davos'la başladığını anlatamadık. Tiyatro, Mısır ve Tunus'la devam etti. Ancak Libya'da yaşananın ne olduğu ortaya çıktı. Esas olarak kapitalist piyasadan gücünü alan AKP iktidarı var karşımızda. Sadece emperyalizmden tekelcilerden bahsetmek yetmiyor, bu coğrafyanın sınırsız bir piyasacılığın eline teslim edilmek istendiğini gördüğümüz ölçüde bu kanlı oyunu bozarız. Haklı olan her zaman kazanır. Bunu tüm ülkeye yayarsak AKP'nin tekerine çomak sokarız."

Dinç Çoban (gazeteci, yazar): "Bu kentin sokaklarında eskisi gibi barış türküleri söylemek istiyorsanız sokaklarınızı şerden koruyun. Sokaklarınızı şerden korumak için evlerinizi devrimcilere açın, onlar sizi şerden koruyacaktır. Unutmayın, sizin için ölecek birileri var. Yanı başında savaş olan bir kent olsa da barışı dillendiren, yüksek sesle haykıran Hatay'a selam olsun..."

Ali Nafile (şair, müzisyen): "Masada Antakya'nın sembolü, barışın ve kardeşliğin sembolü defne var... Şeytan ve vicdan arasında tercih yapın..."

Orhan Alkaya (tiyatrocu): "AKP, Suriye konusunda yalan

söylüyor. Dış ilişkiler de kıraathane jargonuyla sürdürülüyor"

Sadık Gürbüz (müzisyen): "Ey AKP, senin ülkende mi özgürlük var? Barış için önce AKP tepelenmeli. Çünkü AKP'nin beslendiği kaynak, düşmanlıktır. Bunlarda vicdan ne arar, onların kabesi insan değildir. AKP, sağlığa da, vatana da, insana da düşmandır..."

Erol Ekici (DİSK Genel Başkanı): "Irak'ta, Libya'da ne olduysa, Suriye'de olan da odur. Eşbaşkan Recep Tayyip Erdoğan kime uşaklık ediyor? Suriye'de çaba boşa çıktı, 1 yıl yedi aydır namuslu Suriye halkı direniyor. Onların sesine ses vermek, destek olmak gerekiyor..."

Alper Taş (ÖDP Eş Genel Başkanı): Türkiye Cumhuriyeti tarihinde ilk kez devlet komşusunun rejimini değiştirmek için uğraşıyor. Bu toprakları komşusuna karşı bir saldırı üstüne dönüştürüyor. AKP, Türkiye'yi bölgede cephe haline getirdi. Emperyalizmin taşeronluğunu yaparak komşularla dost olunabilir mi?AKP hükümeti bu teşeronculuktan ve tetikçilikten vazgeçmelidir." dedi.

Yediden yetmişe halkı 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde Suriye'de yaşananlara karşı sokaklara çağıran Taş, "Bu memleketin devrimcileri olarak, bu topraklarda, halkaların birbirine kırdırılmasına karşı sokaklarda olacağız, Suriye'ye emperyalist müdahaleye karşı duracağız. 2000'li yıllarda Irak'ta savaş çanları çaldığında nasıl Irak'ta savaşa hayır koordinasyonu oluşturduysak, şimdi de Suriye'de emperyalist müdahaleye hayır platformu oluşturmalıyız. Bize düşen tarihsel sorumluluk var. Biz Denizler, Mahirler, Kaypakkayalar gibi asla teslim olmayacağız. Her zaman kahrolsun emperyalizm, yaşasın halkların kardeşliği diyeceğiz" dedi.

Barış türküleriyle anlam bulan etkinlikte Konuşmaların Ali Nafile, "Asfur" adlı şarkıyı seslendirirken, Sanatçı Pınar Aydın-

lar (Sağ) da inadına barış diyerek etkinliğe türküleriyle katıldı. Şair Aydın Zeyfeoğlu "Barışın Adaletinde" adlı şiirini okudu. İki gün süren programda, konuşmaların bitiminde ise tüm katılımcılar hep birlikte sahneye çıkarak barış şarkılarını hep bir ağızdan seslendirdi.

Sonuç: Küçük bir yerleşim birimi olan Yeşilpınar beldesinden büyük, devasa bir barış çığlığı yükseldi. Bu barış çığlığı ile beraber 1 Eylül'de Antakya'da onbinlerle yapılan barış yürüyüşü birilerinin yüreğine korku saldı.

1 EYLÜL DÜNYA BARIŞ GÜNÜNDE BARIŞIN SESİNİ ANTAKYA'DAN YÜKSELTELİM.

Kenan KAHLIOĞULLARI / Sosyolog

Son zamanlarda ulusal basında Hatay üzerine önemli haberler yapıldı. Gerçekler ortaya çıktıkça yandaş medya harekete geçti. Gerçekleri çarpıtmak için bilinçli haberler yapıldı. Bu haberlerden birisini taraflı medya 'Star gazetesi', Yerli Baasçılar Hatay'ı geriyor" başlıklı yanlı ve asılsız bir habere imza attı.Hataylıları hedef gösterdi. Gerçekleri görmek için Hataya gelmek ve araştırmak yeterlidir. Basını ve televizyonu takip etmek yeterlidir.

GERÇEKLER

33 yaşındaki Lazkiyeli Ali Şeyh Vatan gazetesine verdiği demeçte "Hatay'da kiraladığı evde yaşadığını, Esad rejimine karşı savaştığını, gündüz Hatay'da gece de çatışmada olduğunu belirtmiştir."

"Geceleri gizlice ülkeme giriyor, sabaha kadar savaşıyorum. Sabah'ta Hatay'daki evime dönüp tüm gün dinleniyorum. Bazen Türkiye'ye kaçak olarak girerken Türk askerleri görüyor. Ancak ya ülkene geri dön ya da kampa götürelim diyorlar. Ben de ülkeme dönüyorum, 1 saat sonra geri geliyorum"

"Şeyh ailesi 8 kişiden oluşuyor. Ailenin en büyüğü 75 yaşındaki Mustafa Şeyh. 2 oğlu aktif olarak savaşa katılıyor, Özgür Suriye Ordusu'nun askerlerinden. Hatay'da yaşıyorlar. Hatay merkezde Emek mahallesinde kentteki yakınları aracılığı ile 600 TL'ye bir ev kiralamış. Baba Mustafa Şeyh'in yaşı 33 olan Ali

ve 40 olan Abdurrahman adlı iki oğlu var. Evde kadınlardan sadece yaşı 71 olan anne Fatma Şeyh'i görüyoruz. Ailenin diğer kadınları dinen sakıncalı diye karşımıza çıkmıyor. Ailenin küçük oğlu Ali Şeyh ve büyük oğlu Abdurrahman aynı zamanda Özgür Suriye Ordusu'nda Esad'a karşı savaşıyor. Bazen gidip bir hafta kalıyorlar, bazen de gündüz dinlenip gece Suriye'ye giderek savaşıyorlar."

Imc Tv'ye konuşan bir özgür Suriye çetesi yetkilisi (sözde komutanı) istedikleri zaman sınırdan Suriye'ye savaşmak için geçtiklerini belirtiyor. Türkiye devleti yetkililerinin gündüzleri silahla görünmelerine rıza göstermediklerini vurgulamaktadır. Tampon bölge oluşturduklarından ve devlet kurmaktan bahsediyor.

Sığınmacı kılığındaki militanlar (Selefiler) Apaydın (konaklama tesislerinden) kampından belirttikleri üzere, "Gündüz kampta , gece Suriye'de savaştayız." demektedirler.

Yandaş medyanın gerçekleri görmek istememesi Hatay'daki barış ortamını zedeliyor. Hatay'da yaşayan halkları da hedef göstermesi toplumsal barışa zarar verme çabasıdır. Bu konuda ulusal basın daha sorumlu davranmalıdır.

SURİYE'DE SAVAŞ İSTEMİYORUZ.

Antakya'da Yeşilpınar'da düzenlenen etkinlik anlamlı bir etkinliktir. Türkiye'nin değerli entelektüelleri, siyasileri, sanatçıları "barışın çığlığını" yükseltmiştir. 1 Eylül Dünya Barış Gününde barışın sesini hep birlikte Antakya'dan yükseltelim. Antakya'yı savaş ile anılan bir şehir yapmak, bu topraklara ihanettir. AKP hükümeti yetkileri, Hatay milletvekilleri ve politikacıların en sağından en soluna sorumluluklar düşmektedir.

Suriye'de Emperyalist Müdahaleye Hayır Platformu'nun Cumartesi günü Antakya'da gerçekleştireceği "Suriye'de savaş istemiyoruz" adlı basın açıklamasına bütün halkımız destek vermelidir.

HATAYDA SOKAKLAR TEK SES: SAVAŞA HAYIR!

Mehmet KARASU
Felsefe grubu öğretmeni ve Ekin Dershanesi yönetim kurulu üyesi

Bilindiği üzere Suriye'ye emperyalist müdahale başladığı günden itibaren Hatay halkı savaşa karşı barıştan yana bir tutum almıştır. Bölgedeki savaşın öncelikle Hatay'ın ekonomisini vuracağını sonrada barış ve huzur ortamını yok edeceğini, kan gözyaşı ve sefalet olduğunu bilen Hatay halkı sesini barıştan yana yükseltmek istemiştir. Kardeş halkları birbirine düşürmeye çalışan ABD ve AKP başta olmak üzere bölgedeki işbirlikçi iktidarlar aracılığıyla silah ve para akıtarak Suriye'de bir iç savaş yaratmışlardır. Üstelik bu iç savaşın fiilen Hatay'dan yönetildiği artık herkesçe bilinmektedir. Suriye muhaliflerinin eli kanlı liderlerinin tümünün, açılan kamplarda kaldıkları kamuoyuna yansımıştır. El Kaide başta olmak üzere Müslüman Kardeşler , ne olduğu belirsiz sözde Özgür Suriye Ordusu ve bunlara bağlı tüm eli kanlı çetelerin yuvalandığı en önemli merkezler Hatay'da kurulmuştur. Organize olan bu suç örgütlerinin amaçları özgürlük değil, Suriye haklarının birliğini bozarak ABD kontrolünde bir şeriat devleti kurmaktır. Emperyalist emellerle halkları boğazlamak üzere hazırlanan politikaların yürütücüleri bölgede bir savaş çıkartmak istemektedir. Soruyoruz: Ortadoğu halklarına karşı suç işleyen bu örgütleri siyasi iktidar neden Hatay'da barındırmaktadır? Savaştan sonra bu güçler nerede kullanılacaktır? AKP iktidarı halkı, Suriye konusunda aldatmaktadır.Savaşı meşru göstermek için halkın dini duygularını kullanmaktadır. Ortadoğu halklarının geleceğini tehdit eden AKP'nin savaş politikasından dolayı Ha-

tay halkı Alevi'si, Sünni'si, Ermeni'si, Çerkez'i, Arap'ı, Türk'ü, Hıristiyan'ı bir bütün olarak kaygılı durumdadır. Yıllarca barış ve kardeşlik temelinde yaşayan Hatay üzerinde büyük oyunlar oynanmaktadır. Suriye muhaliflerine her türlü desteği veren AKP iktidarı Hatay halkını gözden çıkarmıştır.

16 Eylül Pazar günü Barış ve Kardeşlik için yapılacak mitingi haklı hiç bir gerekçe göstermeden yasaklayan Valilik, 12 Eylül'ü aratmayan sıkıyönetim ortamı yaratmıştır. Ancak yine de meşru zeminde onbinlerce kişinin toplanmasına engel olamamıştır. Anayasal bir hak olan basın açıklamasına bile tahammül göstermeyen Valilik onbinlerce Hatay evladının savaşa karşı barış çığlıklarını zırhlı araçlar, gaz bombaları, plastik mermiler ve tazyikli sularla bastırmaya çalışmıştır. Kendi yasalarını bile çiğneyerek eşi benzeri görülmemiş bir müdahale yapan Valilik ve Emniyet güçleri büyük bir huzursuzluğa neden olmuştur. Hatay'da halkın iktidara karşı güveni ciddi düzeyde sarsılmıştır. Hatay halkı olarak soruyoruz; "Vali ne yapmaya çalışıyor?"Suriyeli muhaliflere her türlü desteği esirgemeyen siyasi iktidar bu ülkenin öz vatandaşlarına neden nefret ve kinle saldırıyor?. AKP İktidarı, Hatay'da barış, hoşgörü ve kardeşliği böylemi sağlayacak? Onbinlerin toplandığı 16 Eylül Pazar günü tomalar ve çevik kuvvet Hatay halkına karşı görülmemiş orantısız güç kullanmıştır. Kadın, çocuk ,yaşlı her kesimden insanın bulunduğu kitleye saldıran polis halkın kutsal saydığı ziyaretlere, insanların tedavi gördüğü hastanenin acil kapısına ve mahalle içlerine kadar gaz bombaları atmıştır. Tomalar yollarda bulunan yaşlı insanlar dahil herkese tazyikli su sıkarak her tarafa zarar vermiştir. Sümerler, Akdeniz ve Armutlu mahallelerine yapılan polis saldırısı saatler sürmüştür.Ancak akşam karanlığına kadar Armutlu mahallesinin içlerine ,evlerine gaz bombaları atan ve tazyikli su sıkan çevik kuvvet ve panzerler büyük bir direnişle karşılaşmıştır. Balkonlarında oturan insanlar da saldırıya uğradığı için meşru ve fiili ola-

rak tepkilerini göstermiştir.16 Eylül'de onbinlerin gerçekleştirdiği Armutlu Direnişi, ilan edilen sıkıyönetimi hiçe çevirmiştir!. Hatay halkının bu onurlu direnişini, ayrıca barış çığlığının sesi olan "Suriye'de Emperyalist İşgale Hayır Platformu"nun tüm eylemliliklerini coşkuyla selamlıyoruz.

Yapılan bu saldırı, savaş güçlerinin Hatay'ın kardeşlik ve barış ortamına müdahalesidir..Ancak şu bilinmelidir ki Hatay halkı ve devrimci-demokratik güçler ABD, NATO ve AKP'nin Suriye'ye yaptığı emperyalist müdahaleye karşı durarak bu oyunu boşa çıkaracaktır.

Hatay halklarının bu çığlığını Türkiye'deki tüm emek, barış ve özgürlükten yana tüm güçlerin duyarak savaşa karşı sürekli eylemlilik geliştirerek mücadele alanlarını genişletmeleri gerekmektedir. Nasıl ki ırak işgaline karşı Ankara'da yüz binler alanları doldurarak savaşa hayır diye haykırdıysa bu gün de Suriye'de *"savaşa hayır"* çığlığını yükseltmelidir. Yapılacak Ankara Mitingine kitlesel katılmalıdır. Savaşa Hayır! Barış, Hemen Şimdi! Yaşasın Halkların Kardeşliği!

SURİYE HAPŞIRIRSA TÜRKİYE NEZLE OLUR.

Kenan KAHLIOĞULLARI / Sosyolog

Suriye meselesi ile ilgili araştırmalar, röportajlar, görüşmeler: Alevi, Sünni, Hristiyan, Ermeni, Musevi, Türk, Arap ve Hatay'da yaşayan aidiyetlerin tedirgin olduğunu gösteriyor. Kimisi açık açık söylüyor, kimisi çekinerek söylüyor. Ortak temennileri barışın tesis edilmesi, bu olayların son bulması. Bu gerçekleri görmeyen, bu sesleri duymayanlar niye duymak istemez? Neden bu durum sürekli saptırılmaya çalışılır? Bu halkın sesini duyun, ey efendiler!

Habertürk gazetesinde yapılan röportajlardan alıntıları okuduğumuz zaman durumu daha iyi görebiliriz.

" 3 semavi din ve 6 mezhep temsilcilerinden oluşan Antakya Medeniyerler Korosu'yla Nobel Barış Ödülü'ne aday gösterilen, cami, sinagog ve kiliselerin yan yana yükseldiği, ezan sesinin çan sesine karıştığı bu özel kentte nelerin olup bittiğiyle dini cemaat önderleri de yakından ilgili olmak zorunda..."

"3 semavi dinin asırlardır iç içe yaşadığı, ezan sesinin çan sesine karıştığı Hatay'da halkın tedirgin olduğunda hepsi hemfikir."

"Ehl-i Beyt Vakfı Başkanı Yeral : "Mültecilerin başımızın üstünde yeri var. Ama gündüz mülteci gibi gezen, geceleri akrabalarımızın derilerini yüzenleri istemiyoruz."

"Suriye hapşırırsa Türkiye nezle olur." Ali Yeral Hatay'da büyük saygınlığı olan, konuşmaları dikkatle dinllenen bir isim. 7 yıl İmam Hatip'te okuyarak, kendi deyimiyle 'Sunni eğitim tedrisatından geçen', ardından İran'da 4 yıl Ehli Beyt İlimler

Akademesi'nde ilahiyat okuyan Yeral'ın açıklamaları ezber bozuyor."

"Hatay insanının güler yüzü vardı, suratlar asıldı, yarını düşünüyoruz, önümüzü görmeye çalışıyoruz" ABD'nin İsrail'le birlikte Ortadoğu'yu kaşıdığını, Büyük Ortadoğu Projesi'yle İslam dünyasının yeniden dizayn edilmeye çalışılıyor. "Irak üçe, Sudan ikiye bölündü. Aynı şeyin Suriye ve Türkiye'ye olmasından korkuyoruz. Suriye'deki sıkıntı demokrasi olsaydı, o zaman Suudi Arabistan'a bakılırdı. Kadınlar yüzünü açamıyor, araba kullanamıyor. Ama bakıyorsunuz ABD ile İngiltere ile Türkiye ile kanka. Allah muhabbetlerini artırsın. Demokrasi bahanesiyle Esad kardeş iken kalleş oldu. Irak'a, Afganistan'a getirilen demokrasi Suriye'ye de getirilmek isteniyor. Herkes şunu bilmeli ki Suriye hapşırırsa Türkiye nezle olur."

"Esad yönetimi devrilirse Alevi katliamları başlar." Esad yönetimi devrilirse Suriye'de Alevi katliamları başlayacak. Bu öc dalgası Lübnan'a, Türkiye'ye, Arabistan'a oradan Irak ve İran'a yayılacak. Şii-Sunni bloklaşmasının yaşandığı, insanların birbirini kestiği günleri görmek istemiyoruz. Bu yüzden diyorum Esad yönetimi kalmalıdır. Esad yönetiminin demokrasi, insan hakları sorunu yok mu? Elbette var. Ama söyler misiniz, aynı sorunlar ABD'de, Türkiye'de yok mu? Esad, Alevi olmasına rağmen amel ederken Sunni-Hanefi mezhebine uymak mecburiyetindedir. Eşi Sunnidir. Bakanlar Kurulu'ndaki 30 bakandan 26'sı sunnidir. 3'ü Alevi, biri de Hıristiyan'dır."

"Hatay'da sorun yok" demek ayıp olmuyor mu? Yeral, "Hatay'da Aleviler, Sunniler, Hıristiyanlar ve Yahudiler arasında sorun olmadı, olmayacak" dedikten sonra sözlerini şöyle devam ettirdi:" Türkiye'deki tek Ermeni köyü, Hatay'da, tek Hıristiyan belediye başkanı yine Hatay'da. Sanırım bu kardeşlik ortamı birilerinin içine batıyor. Suriye'de kaşıdıkları Alevi-sunni çatışması Hatay'a taşınmaya çalışılıyor. Suriye'den gelen

gerçek mültecilerin başımızın üstünde yeri var. Gerekirse evimi açarım. Ama gündüzleri Hatay'da mülteci gibi gezen, geceleri Suriye'de benim akrabalarımın derilerini yüzenleri istemiyoruz. Suriye'deki yürüyüşte 'Hıristiyanlar Beyrut'a, Aleviler tabuta' diye bağıranları burada istemiyoruz. Suriye'de resmi fetva verildi, 'Aleviler'in canları, malları, kadınları helaldir' diye. Uzunbağ beldesinde, Dikmece Köyü'nde 25 sürtüşme çıktı. Olaylara silah da karıştı. Resmi rakamlar 145 asayiş olayı yaşandığını gösteriyor. Bunlar resmi rakamlar! Sonra da Hatay'da sorun yok demek ayıp olmuyor mu?

Hıristiyan cemaatinin lideri Hurigil: "Hataylılar'ın tedirgin olması doğal" Hatay genelinde 8 bin Hıristiyan yaşıyor. Fadi Hurigil, 1200 kişiden oluşan Antakya Rum Ortodoks Kilisesi Vakfı'nın başkanı. Diğer bir deyişle Antakya'daki Hıristiyan cemaatinin lideri. Hurigil Suriye'de yaşanan savaşın Hatay ekonomisini derinden etkilediğini söyleyen Hurigil, "Hatay, hep farklı dinlerin ve kültürlerin bir arada yaşadığı bir şehir olarak anılırken son günlerde sıkıntı veren haberlerle gündeme geliyor. Beni asıl üzen bu'. Yanıbaşımızda bir savaş var, acaba bu bize de yansır mı kaygısını yaşıyor insanlar. Halep ve Laskiye 90, sınır sadece 30 kilometre uzağımızda. Suriye'deki savaştan kaçıp Türkiye'ye gelen mültecilerin bir şekilde sığınma talebi var. Hayat kaygısı yaşayan insanlar bunlar. Neticede hiç kimse vatanını terketmek istemez. Diğer taraftan Hataylıların da tedirgin olması doğal. Alışkın olmadıkları insan profiline sahip onbinlerce kişi geldi. Kulaktan kulağa yayılanlar var. Dualarımız Suriye'deki olayların bir an önce bitmesi ve mültecilerin sağ salim evlerine dönmesi." dedi

Müftü Sinanoğlu: "Misafirin kahrını çekeriz" Hatay il müftüsü Mustafa Sinanoğlu doğma büyüme Hataylı. "Avucumun içi gibi bilirim bu kenti" diyen Sinanoğlu Hatay'da herhangi bir tedirginlik sözkonusu değildir." Yayladağ ilçemizde ufak bir tedir-

gınlık oldu, bizzat gidip camide konuştum. Suriyeli mültecilerin kardeşlerimiz olduğu, misafirimiz olduğu; onları Türk milletine yakışır şekilde ağırlamamız gerektiğini söyledim. Biz ev sahibiyiz, misafirin kahrını çekeriz. Hatay'da Arap, Türk, Alevi, Sunni, Yahudi, Hıristiyan hepimiz yumruk gibiyiz. Yüzyıllardır bu topraklarda kardeşçe yaşadık, bu kardeşlik ortamını da kimse bozamaz. Çıkan ufak tefek sorunları genele yaymanın anlamı yok. Hatay, 23 medeniyetin 13'üne ev sahipliği yapmış, çok kültürlülüğü özümsemiş, benimsemiş bir kenttir."

Musevi Cemaati Lideri Cenudioğlu: "Hiçbir gelişme Hatay'ın huzurunu bozamaz" Antakya Musevi Cemaati Vakfı Başkanı Şaul Cenudioğlu, Antakya'da 12 Musevi ailesinin yaşadığını belirtti ve "Hatay'da biz asırlardır birlikte yaşıyoruz, yeni öğrenmedik birlikte yaşamayı" dedi. Cenudioğlu hiçbir gelişmenin Hatay'ın huzurunu bozamayacağını söyledi. Cenudioğlu sözlerini şöyle sürdürdü:" Yahudi cemaati Antakya'ya şehrin kurulmasıyla birlikte yerleşmiş. Asırlardır da müslümanlarla, Hıristiyanlarla dip dibe, duvar duvara yaşadık. Birbirimizin bayramlarını birlikte kutladık. Birimizin bayramı için yemek mi yapılacak, annelerimiz o evde toplandı, yemekleri yaptı. Anlatmakla olmuyor, yaşamak lazım. Hatay'da huzur içinde yaşıyoruz ve yaşamaya devam edeceğiz."

Ermeni cemaati lideri Çapar: "İnsan bilmediği şeyden tedirgin olur" Vakıflı Ermeni Cemaati Başkanı Cem Çapar, Ermeni cemaatinden hiç kimsenin Suriyeli mültecilerden dolayı bir rahatsızlık yaşamadığını söyledi:" Bir Hataylı olarak şunu söyleyebilirim. Ülkemiz insani boyutta Suriyeli mültecilere kucak açtı. Ama Hataylılar zaman zaman bu kişilerin gerçek mülteci olup olmadığını sorguluyor, bu yüzden de tedirginlik hissediyor. Bunu da anlamak gerek. İnsan bilmediği şeyden tedirgin olur. Suriye çok yakınımız. Orada insanlar birbirini öldürüyor, ister istemez bu durum Hatay'da da rahatsızlık yaratıyor. Cemaatimin yaşadı-

ğı bir sorun yok. Ama Hatay'da yaşayan biri olarak tedirginlikler yaşandığını söylüyorum."

Hatay Emniyet Müdürü Ragıp Kılıç: "330 Suriyeli hakkında yasal işlem yapıldı"

Hatay Emniyet Müdürü Ragıp Kılıç, Suriyelilerin bugüne kadar 145 asayiş olayına karıştıklarını ve 330 Suriyeli hakkında yasal işlem yaptıklarını söyledi. Kılıç, "Bu olaylardan dolayı bir kısım Suriyeliye ceza verildi, bir kısmı hakkında takipsizlik kararı verildi. 82 Suriyeli hakkında yargılama süreci devam ediyor." Yorum sizin.

AKLIN ÜZERİNDEKİ PEÇEYİ KALDIR

Tülay HATİMOĞULLARI

Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da "Arap Baharı" olarak ifade edilen ayaklanmalar, devrimler yaşanıyor. Ortadoğu yakın zamana kadar uğradığı işgaller ile gündemdeydi. Şimdi ise halk direnişlerinden bahsediliyor. Tunus'ta başlayan direniş, Mısır'da Tahrir Meydanı'nda doruğa ulaştı. Domino etkisiyle Bahreyn, Libya, Yemen, Cezayir ve şimdilik son durak Suriye...

Ortadoğu ve Kuzey Afrika ülkelerinde devam eden totaliter rejimler, başta kadınlar olmak üzere halkın taleplerinin oldukça gerisinde. Birçok ülkede hala kadının adı yok ve kamusal alanda kendilerini ifade edemiyor. Yaygın İslam hukuku gericiliğini kılıç gibi halkın kafasında sallandırıyor. Yönetim, dolayısıyla ülke ekonomileri ailelerin tekelinde, şahsi sermeye olarak kullanılıyor. Baskının bu kadar yoğun olduğu bölgede halk direnişlerinin gerçekleşmesi oldukça değerlidir. Özellikle Tahrir Direnişi'nin önderliğini kadınların ve gençlerin yürütmesi, ezilenlerin mücadelesine çok güzel bir örnektir. Bu direniş, kadınların değiştirme gücü olan '**özne**' olabileceklerinin göstergesi oldu.

Bölgede emperyalizmin oyunları devam ediyor

Bölgenin yöneticilerinin neredeyse tamamını egemenliği altına alan ABD ve diğer emperyalist güçlerin emeli olan Büyük Ortadoğu Projesi (BOP)' nin önünde İran-Suriye-Irak üçgeni duruyordu. Irak'a 'demokrasi götürme' demagojisiyle binlerce insan katledildi. Milyonlarca insan yerinden yurdundan edildi. Sayısız kadın tecavüze uğradı. Ülkenin petrolü denetim altına alındı. Ülke parçalara ayrıldı. Mezhep çatışmaları derinleştirildi. İnsanlar birbirine kırdırıldı. Bu tablo başta ABD olmak üzere

emperyalist güçlerin değişim, demokrasi, insan hakları, kadın haklarının ne kadar yanında olabileceğinin göstergesidir. Yükselen halk direnişlerini kontrol altında tutmak isteyen batılı ülkeler Arap Baharı'nı kendi lehlerine çevirme eğilimine girmiştir. Daha çok Mısır'da varlık gösteren Müslüman Kardeşler ilk direnişi kendileri başlatmamasına rağmen zayıf da olsa örgütlü olması nedeniyle direnişi sahiplendi. Masaya oturabilir bir konum kazandı. Bunun bilincinde olan ABD, Müslüman Kardeşler ile anlaşma yolunu aradı. Ortak noktalar bulunmuş olmalı ki, direniş hareketleri absorbe edilmeye çalışılıyor.

Şunu ifade etmek gerekir ki, bölgede yaşanan hareketliliğin nedenleri ve sonuçları benzerlik arz etse de olayların akışında ciddi farklılıklar mevcuttur. Libya ve son olarak Suriye'de yaşananlar Arap Baharı'ndan bir etkileşimdir. Ancak bu havayı arkasına alan emperyalist güçler Libya'yı işgal hakkını kendinde görebildi. Petrol ve doğal gaz zengini olan Bingazi'de direniş hareketlerinin (!) her anlamda desteklenmesi düşündürücüdür. Aynı şey Suriye'de yapılmaya çalışılıyor. Mezhep çatışmaları neredeyse hiç olmayan Suriye'de Alevi-Sünni çatışması varmış gibi gösterilmeye çalışılıyor. Öldürülen 120 polis profesyonelce hazırlanmış büyük bir provokasyondu. Burada ince bir çizginin belirginleşmeye ihtiyacı var. Gerek Libya'da, gerekse Suriye'de insan hakları ihlali olduğu, düşünce özgürlüğünün hiç olmadığı, ilkel bir hukuk ile devletin yönetildiği bilinen bir gerçektir. Irak örneğinde olduğu gibi, demokrasinin teminatının emperyalist güçler olmadığı da bir o kadar gerçektir. "Demokrasi, insan hakları, kadın hakları" gibi konular bu güçler tarafından kullanılıyor.

Tek seçenek halkın kendi dinamikleriyle değişim yaratmasıdır

BOP projesini hayata geçirmek için hesaplaşmalarını yapan

devletler filler ve çimenler misali halkı ezmektedir. Bu oyunların bilincine varılarak siyasal hat geliştirilebilmelidir. Bölgede yaşamın eskisi gibi akmayacağı açık. Sistem değişecek. Su iki kanala akabilir: Gerçek halk örgütlenmesinin önderliğinde ekonomik, sosyal ve kültürel alanda adil bir sistem kurulabilir. Ya da kartlarını karşılıklı kullanan devletler çıkar çerçevesinde bir uyum sağlayabilir. Yani bölge ülkeleri küresel sermayeye uyum sürecini hızlandırabilir.

Kadınlar Arap topraklarındaki siyasette yine kurban

Bölgedeki yönetimlerin birçoğu, İslamiyet'le harmanlanmış ataerkil sistemi ilkel biçimiyle uyguluyor. Örneğin Arabistan'da kadınlar başı açık gezemiyor, araba kullanamıyor, çocuk yaşta dedeleriyle akran erkeklere satılıyor... Toplumun en ezilmiş öznesi olan kadınlardan en yüksek sesin çıkması kadar doğal bir şey yoktur. Kadınların özgürlük mücadeleleri Müslüman Kardeşler gibi İslami örgütlenmelerle olamaz. Yönetsel becerileri de tartışmalı olan bu grup dinin etkisindeki cinsiyetçiliği toplumda derinleştirecektir. Arap kadınlarının başı açık gezme, recm edilmeme, araba kullanma gibi önemli talepleri kabul görmek zorunda. Yaşanmakta olan devrimlerin, kendi devrimleri olması için öz örgütlenmelerini güçlendirmeleri, kadın cephesinden taleplerini yükseltmeleri kaçınılmazdır.

Modernizm tartışmalarında kadınların durumu önem kazanıyor. Ancak kadın iradesinin dışında dönen tartışmalar, kadın bedeni üzerinden siyaset yapmanın ötesine geçemiyor. Batılı ülkelerin de (eşitliğin teminatıymış gibi) kadınların başını açıp akla peçe takılmasını sağlayan projeleri hızlandırdığı da gözden kaçmamalı.

Women's eNews Dergisi'nin Neval-El Saddavi ile yaptığı röportaj'da "Son zamanlarda Mısır medyası, Fransız yasaların-

da devlet okullarında peçenin ya da başörtüsünün yasaklanması önerisi için fırtınalar koparırken, Mısır'daki insan hakları ve vatandaşlık hakları ihlallerinden neredeyse hiç bahsedilmiyor. Siz halkın bu çelişkinin farkında olduğunu düşünüyor musunuz?" sorusuna şu yanıtı vermiş: " Ben sıradan insanların bu çelişkileri çok iyi gördüğünü düşünüyorum. Bu, kadınların başlarını siyasi nedenlerle kullanan siyasi bir hareket. Peçe siyasi bir sembol ve İslam ile bir alakası yok. Kuran'da açıkça peçe takmayı emreden bir ayet yok. Benim babam El-Azhar Üniversitesi'nden mezun ve hiçbir zaman peçeyi savunmadı. Kadınları siyasi bir oyunda, siyasi araç olarak kullanıyorlar. Çoğu insan bunun farkında, ama eğitim sistemi insanların aklının üzerine peçe örtüyor. Aklın örtülmesi çok daha önemli. Bizim, Arap Kadınlarının Dayanışma Birliği'nde sloganımız: "Aklın Üzerindeki Peçeyi kaldır." (8 Mart 2004 Momen's eNews, Çeviri Feminist Kadın Çevresi)

ARAP BAHARI KIŞA DÖNDÜ

19 Şubat 2012 Pazar Günü Hatay Antakya Merkezi'nde miting yapmak üzere İHD, KESK, DİSK, Halkevleri, TÖP-G, AKADER, SP, ESP, BDP, EMEP, ÖDP, SDP, Partizan gibi kurumların ortaklığıyla tertip komitesi oluşturuldu. Valilik mitinge dört gün öncesine kadar izin verme eğilimindeydi. Komite başkanı çağrıldı ve gerekli belgeler Hatay Emniyeti tarafından kendisine verildi. Ancak ertesi gün mitingin valilik tarafından yasaklandığı açıklandı. Yerel basın aracılığıyla da geniş halk kesimine duyuruldu. Miting yasaklanmasaydı Hatay halkı birçok etnik grubun kardeşçe yaşadığı bir kent olarak Alevisiyle, Sünnisiyle, Hristiyanıyla, Süryanisiyle bu mitinge yoğun bir şekilde katılacaktı. Büyük Ortadoğu Projesi'nin önemli müttefiki olan Türkiye'de böylesi bir mitingin olması derin çelişki yaratacaktı. İzin verilmemesinin altında yatan önemli nedenlerden birinin bu olduğu kanaatindeyiz. Yasaklanan miting yerine, miting havasın-

da geçen fiili bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleşti. Yürüyüşe Suriye Halkıyla Dayanışma Platformu Suriye bayrakları ve birkaç Esad posteri ile ayrı bir kortej oluşturarak katıldılar.

Taraf Gazetesi Ne Yapmaya Çalışıyor?

21 Şubat tarihli Taraf Gazetesi'nin "Diktatörüme Dokundurmam" haberinde İHD gibi kurumların nasıl oluyor da bir diktatöre destek verdiğini sorguluyor. Hatay İHD Başkanı ve diğer kurumların basına verdikleri demeçten de anlaşılacağı üzere, izini verilmeyen mitingin esas amacı; emperyalizmin işgal politikalarını protesto etmek ve savaş karşıtlığımızı ifade etmekti. Taraf Gazetesi halkın vermek istediği esas mesajı ifade etmek yerine, yandaşlık derecesinde "taraf" olarak haberi çarpıtmıştır.

Arap Baharı'nı Kışa Çeviriyorlar

Tunus'ta başlayan ve akabinde Ortadoğu ve Kuzey Afrika'ya yayılan halk isyanları, ne yazık ki emperyalizmin bu bölgeyi yeniden şekillendirme eylemlerine dönüştü. Libya'da ayaklanmanın doğal gaz zengini Bingazi'de kışkırtılması düşündürücüdür. Kendilerince Birleşmiş Milletler'in müdahale zemini oluşturuldu. Ülke işgal edildi, Kaddafi öldürüldü. Cesedi, kendileriyle uyum içinde olmayan Arap liderlerine mesaj verircesine insanlığa ve savaş etiğine dahi uymayan bir şekilde teşhir edildi. Birçok Libya vatandaşı hayatını kaybetti. Bu dış müdahalenin ardından Libya'nın huzuru kaçtı. Vatandaşlar sahip oldukları birçok hakkı kaybetti. Ülke uzun süreli bir kaosa sürüklendi. Kazanan uluslar arası sermaye oldu. Suriye'de yapılmak istenen Libya'dan farklı değil.

Emperyalist güçlerin BOP' ni uygulanması için şeytan üçgeni olarak görülen Irak-İran-Suriye dağıtılmalıydı. Irak işgali bu planın bir parçası olarak gerçekleşti. Sayısız insan öldü, evsiz

kaldı, göç etti. Koca bir ülke paramparça edildi. İşgalin adı da "ABD'nin Irak'a demokrasi ihracı" oldu. Şimdi sıra Suriye ve İran'da. Bu bölgelerde uzun zamandan beri devam eden restleşmeler söz konusu. Özgür Suriye Ordusu'na ABD'nin dışarıdan silah desteği sağladığı haberleri iyice yayılmış durumdadır. Türk subaylar tarafından eğitim gördükleri de diğer haberler arasında yer almaktadır. Hatay'a gelen mültecilerin bir kısmının sıradan mülteciler olmadığı düşünülüyor. Aynı isyancılar barışçıl gösteriler yerine, silahlı eylemleri seçmiş ve Esad'ı devirme üzerine kodlanmışlar. Beşşar Esad'ın Nusayri oluşu gündemleştirilerek, mezhep çatışmaları kışkırtılmak istenmektedir. Esad'ın Nusayri olduğu gerçeğinin yanı sıra Suriye'de hükümet kabinesinin ağırlıklı Sünnilerden oluştuğunu bilmeliyiz. Suriye'de mezhep çatışmalarının zeminin (en azından şimdilik) zayıf görünüyor.

Bu fotoğraftan sonra şu soruyu sormak gerekir: Suriye'de yaşanan Arap Baharı mıdır, Arap Kışı mıdır? Ne yazık ki şiddetli bir kış yaşanıyor. Saddam, Kaddafi, Esad gibi liderlerin ülkelerini yönetme biçimi, bu ülkelerin yasaları biz sosyalistlerin cenahından baktığımızda elbette birçok reformu ve devrimi gerektirmektedir. Bu fikriyatla davranıp Ortadoğu'da oynanan oyunları, işgal politikalarını, yaratılan suni mezhep çatışmalarını görmezden gelmek büyük bir yanılsama olur. Bir ülkeye demokrasiyi, insan haklarını ancak o ülkenin iç dinamikleri getirebilir. Halkların kaderini tayin hakkı vazgeçemeyeceğimiz ilkemizdir. Demokrasiyi sıradan bir oyuncak haline getiren emperyalist güçler ve destekçisi olan medya kuruluşları halkın gözünü kör edemeyeceğinin bilincine varmalıdır. Aynı zamanda insan hakları savunucularını ve demokratik kitle örgütlerini belirleyemeyeceklerini bilmelidir.

AKP'ye Çağrımız: Komşularımızla Sıfır Sorun İstiyoruz

AKP son zamanlarda birçok Ortadoğu ülkesi ile iyi ilişkiler kurdu. Ticari ilişkiler geliştirdi. Sınır geçişlerini kolaylaştı-

ran anlaşmalar yaptı. Filistin halkı için "One minute" gibi taktiklerle İsrail'le gerildi. Erdoğan Ortadoğu'da hızla sevilen bir lider oldu. Bu, Türkiye'nin ılıman İslam ülkesi modeli oluşturup, Ortadoğu'ya ihraç etmesi planıydı ve üzerine epey yazıldı-çizildi. Arap Baharı sürecinde Türkiye'nin takındığı tutum ve müdahaleler yazılanların haklılığını ortaya koydu.

Olası bir Suriye işgali fikri Hatay halkının yaşamını direk etkilemiştir. Suriye ayağı kesilince Antakya esnafı zor duruma düştü. Sebze ihracatında aksamalar yaşandı. Dolayısıyla üreticilerin de işi bozuldu. Kedilerimizin, köpeklerimizin birbirine karıştığı komşularımızla gerçekten sıfır sorun istiyoruz. Uluslar arası sermayenin çıkarına hizmet eden devletlerin masum insanları katletmeye hakkı yoktur. Yoksul insanları aç ve açıkta bırakma hakları yoktur. Hele bunu türlü bahanelerle kılıfına uydurmaya çalışmaya hiç hakları yoktur. Emperyalizmin demokrasisi kendisinin olsun. Halklar kendi demokrasilerini inşa edeceklerdir.

ARAP DÜNYASI

Kapitalizm son yılların en büyük krizini yaşıyor. Sistemin yapı taşlarından olan dev bankalar ve şirketler iflas eşiğine geldi. Özel işletmeler devletlerin yardımıyla ayağa kaldırılmaya çalışılıyor. AB ütopyası Yunanistan ekonomisinin dibe vurmasıyla sarsılıyor. Türkiye tarihi boyunca yaşamadığı kadar hızlı bir özelleştirme politikası içinde. Bunların sonucunda işsiz, dolayısıyla aç ve yoksul geniş bir halk yığını ile karşı karşıyayız. Sistem kendi krizinden kurtulmanın yollarını arıyor. Bu da taşları yeniden dizilmiş bir dünya yaratmaktan geçebilir. Büyük Ortadoğu Projesi geri kalmış Arap coğrafyasının kapitalizm ile uyumunu hedeflemektedir. Batılı dev şirketler petrol denetimini tamamen ele geçirmeyi hedefliyor. Gelişmiş sanayi aşırı enerjiye ihtiyaç duymaktadır. Batı geleceğini kurgularken bir yandan tükenen enerji kaynaklarının yerine yenilerini bulma çabasındadır. Diğer

yandan aşırı üretimden dolayı duyulan daha geniş pazar alanları yaratmak istiyor. Bir taşla birkaç kuş vurmak gelişmiş kapitalist ülkelerin daha çok işine gelmektedir. Bu nedenle Irak'a demokrasi götürme bahanesiyle on binlerce insan katledildi. Bölge tehdit altında yaşıyor. Açık toplum emperyalistlerin küreselleşme politikalarına daha uygun olabileceği için az gelişmiş ülkeleri hizaya sokma planları devam edecektir.

Arap ülkeleri emperyalizmin sömürüsüne karşı halkın sesini dinleyip ortak bir tutum sergileyemedi. Çünkü bu güne kadar yönetim kadrolarının önemli bir kısmı despotizm ile yönetmişler; ABD, Fransa, İngiltere gibi ülkelerin tarih boyunca şekillendirmelerine biat etmişler. Bunun karşılığında kurmuş oldukları aile yönetimleriyle şahsi zenginliklerine zenginlik katmışlar.

Tunus

Arap dünyası Tunus'ta üniversite mezunu bir gencin 17 Aralık'ta kendini yakmasıyla başladı. Muhammed Bouazizi geçimini sağlamak için seyyar satıcılık yapıyordu. Polisler bu işi izinsiz yaptığı iddiasıyla arabasına el kodular. Bunun üzerine Bouazizi bedenini ateşe verdi. Ardından Tunus sokakları halkın isyanıyla dolup taştı. Kitlenin sokak eylemleri günlerce sürdü. Devletin serveti Tunus liderinin eşi ve ailesinin denetiminde. Yüksek enflasyon ve işsizlik ile karşı karşıya kalan halk; devletin bütün kaynaklarını ultra rahat bir yaşam için kullanan Ben Ali ve ailesine tepkiyi tırmandırdı. Tunus başkanı Zine Al-Abidin Ben Ali istifa edip ülkeyi terk etmek zorunda kaldı.

Mısır

Tunus'un ardından Mısır'da ayaklanmalar hız kesmeden devam etti. ABD yandaşlığıyla Arap halkına en büyük ihaneti yapan Hüsnü Mubarek günlerce sürdürdüğü pazarlık sonucu

görevinden istifa etmek zorunda kaldı. Mısır'da halk ayaklanmasının anlamı farklıdır. Çünkü Mısır Arap dünyasının merkezi konumunda olan bir ülke. Derin kültürel yapısı ve coğrafik konumu sayesinde geniş etki alanına sahiptir. ABD en çok Mısır üzerinde çalışmış, gizli anlaşmalarını yapmış, Mubarek ve ekibini tamamen egemenliği altına almıştır. Obama ve Erdoğan buradaki halk isyanı hakkında ilk etapta açıklama yapmadılar. Halkın kararlılığı, günler sonra her iki lidere de halkın yanında olduklarına dair ifadelerde bulunmalarını sağladı. Mısır'da halkı sokaklara döken temel etmen adaletsiz gelir dağılımı ve artan yoksulluktur. Müslüman kardeşler bu ayaklanmaların başında çok etkin bir role sahip değildi. Ancak halk isyanları işçi sınıfı ve ezilenlerin ortak örgütlülüğüyle ilerleyemezse taşlar birilerinin istediği gibi yeniden dizilebilir. Şekil olarak gerçekten de halkın istediği kimi yenilikler yapılır. Ama sistem kendini geliştirerek, neoliberal politikalara uyum sağlayarak yoluna devam edebilir.

Libya

Libya Afrika'nın üçüncü büyük petrol üreticisidir. Ayaklanmanın Bingazi' de başlaması kimi noktalarda düşündürmektedir. Çünkü en zengin petrol yatakları Bingazi'ye komşu. Ayrıca Libya'nın petrol ve gaz borularına, rafinerilerinin çoğuna ve sıvılaştırılmış doğalgaz limanına çok yakın. Ayrıca Kaddafi bu güne kadar antiemperyalist akımların müttefiki olarak bilinir. 1969'da askeri darbeyle iktidara gelen Kaddafi'nin ilk icraatı petrol kaynaklarını kamulaştırarak, gelirini ulusal ekonomiyi güçlendirmek için kullandı. Halkın rahat yaşamasını destekleyen yaklaşımlarıyla ön plana çıktı. Ancak 2003 yılında ABD'nin Irak'a saldırısının ardından kimi Arap ülkeleri gibi Kaddafi de, Libya'yı tehditlere karşı savunmak amacıyla ABD'ye tavizler verdi. Yabancı bankaların şubelerinin açılması, devlete ait işletmelerin bazılarının özelleştirilmesi, temel gıda maddelerinin sübvanse

edilmesinden vazgeçilmesi bu tavizler arasında yer almaktadır. Bu tablodan Libya'ya bakıldığında bu furyada provakatif bir durumu akıllara getirebilir.

Gelişmeler farklı biçimlerde seyretse de Cezayir, Fas gibi ülkelerde de kaynama noktasına gelinmiş. Arap tarihinin en büyük halk ayaklanması yaşanmaktadır. Batılıların "Bu Araplar adam olmaz" gibi ırkçı, Avrupa merkezli anlayışları birkaç hafta içinde yıkılmıştır. Araplar ölü toprağı üzerlerinden atmıştır. Haksızlıklara karşı direnebilen, sokaklara dökülüp haklarını talep edebilen bir tarih yazılmaktadır. En önemlisi devrimlerin örgütleyicileri arasında kadınların, gençlerin olmasıdır. Egemenler krize girmiştir. Bu kriz karşısında yalnızca Ortadoğu ve kimi Afrika ülkeleri tepki göstermemektedir. Birçok ülke isyan ateşini bağrında barındırmaktadır. Dünya yeni isyanlara gebe durumda.

O halde üç şey: Birincisi, devrimi halk, yani sın insanlar yapar; ikincisi, devrimin ne zaman patlayacağı bilinmez; ve üçüncüsü de, hiçbir devrim bir diğerine benzemez, her devrim 'tektir' ve başka türlü olamaz...

SURİYE'DE YENİ DURUM

1 Nisan'da İstanbul'da Suriye Dostları Grubu toplantısı gerçekleşti. Toplantıya 70 ülkenin temsilcisi katıldı. Ancak bölgenin etkin gücü olan İran, Çin, Rusya katılmadı. Bu toplantıda hedeflenen tam anlamıyla Suriye'yi siyasal, ekonomik, diplomatik alanda sıkıştırmak; hareket sahasını daraltmaktı. Bölgede inisiyatif almaya çalışan Türkiye bu toplantıya ev sahipliği yaparak amaçlarını perçinlemek istedi.

Suriye'ye dış müdahale olasılığı

Suriye'ye dış müdahalenin koşullarının yeterince oluşamadığını görüyoruz. Nedenlerine bakacak olursak; birincisi emper-

yalizmin klasik taktiklerinden olan mezhep çatışması Suriye'de yeterince tırmandırılamadı. Çünkü mevcut hükümetin mezheplere karşı yaklaşımı diğer Arap ülkelerine göre daha ilerdedir. Hükümet kabinesinde mezheplerin temsiliyeti söz konusudur. Sünnilerin önemli bir kesimi de Suriye'deki iç karışıklığın nedeninin ABD gibi ülkeler olduğunun farkında ve Esad'a destek veriyorlar. İkincisi muhalefet oldukça parçalı bir durumda. Emperyalizmin çıkarlarına hizmet eden Özgür Suriye Ordusu ve yandaşları; bu tutumu desteklemeyen ancak Suriye'deki gidişatı da kabul etmeyen, çözümü emperyalizmin kışkırtmasında değil halkın iradesinde gören sosyalistler; bölgede en önemli ve belirleyici güç olan Kürtler var. Suriye Ulusal Konseyi toplantısında bir sonuç alamayan muhalefet gruplarının toplantıyı birer birer terk etti. Bu durumda aralarında uzlaşı oluşabilmesi zor görünüyor.

Suriye'ye müdahaleyi zorlaştıran dış etmenlere bakacak olursak; ABD Suriye'nin içindeki muhalefete yeterince güvenmiyor. Dış müdahaleyle Esad'ı yerinden ederlerse alternatifinin olmadığının farkındalar. Irak gibi bir deneyim yaşayan ABD bölgede yeni bir Irak istemiyor. Çin'in ve Rusya'nın Birleşmiş Milletler toplantısında Suriye'ye müdahale etme kararını veto etmesi dış müdahalenin önünde ciddi bir engel oluşturdu. Bölgede ABD ve diğer emperyalist güçlerin insiyatif almasını istemeyen Çin ve Rusya zaten başından beri Suriye'nin yanında yer alıyordu. Hindistan, Brezilya, Güney Afrika Ülkeleri de bu bloğa destek veriyor. Ayrıca Arap Birliği dönem sözcülüğünün Irak'a geçmesi Suriye'ye müdahale karşıtlarının elini güçlendiriyor. İran ise olası bir Suriye müdahalesini kendi toprağına müdahale gibi algılayacağını her tavrında açıkça gösteriyor. Bu tablo karşısında yakın zamanda Suriye'ye dış müdahale ihtimali zayıf görünüyor.

Türkiye hangi tutumun içinde?

BOP' nin bölgedeki ana yürütücüsü olan Türkiye bir savaş

olasılığına yoğunlaşmış, bütün adımlarını bu çerçevede atmıştı. Savaş olasılığının en azından şimdilik azalmış olması Türkiye'yi zor durumda bırakıyor. 1 Nisan toplantısı için destek turuna çıkan Erdoğan umduğunu bulamadı. Özellikle İran ve Çin'in katılımını önemsiyordu. Ahmedinejad Erdoğan'la görüşmesini rahatsızlığı gerekçesiyle bir gün erteledi. Ama aynı gün Beşşar Esad'ın özel temsilcisi Faysal Mikdad ve Türkmenistan Başbakan Yardımcısı ile görüştü. Bu Ahmedinejad'ın Türkiye'ye karşı bir tutumun ifadesi gibi yansıdı. İran Dini Lideri Hamaney Erdoğan'la görüşmesinde net olarak Suriye'ye müdahale durumunda Suriye'nin yanında yer alacaklarını, her konuda güçlü destek vereceklerini ve bölge ülkelerinin ABD'ye taşeronluk yaptığını ifade etti. Türkiye, bölgeye dönük planlarını sanıldığı kadar kolay uygulayamayacağını görmüş oldu.

Suriye'ye müdahaleyi Arabistan, Katar, Bahreyn, Türkiye dışındaki ülkeler sesli olarak dile getirmiyor. Türkiye söylemlerinden geri adım atmayıp savaşın önünü açar mı? ABD ve batılı ülkeler tarafından yalnız bırakılan Türkiye için zor bir soru. Yandaşı olan Arap ülkeleriyle hareket edip savaşı tırmandırabilir düşüncesi birçok boyutuyla tartışılması gereken bir durumdur. Türkiye yalnız başına Osmanlı sevdasıyla hareket eder mi? ABD, Fransa, İngiltere gibi ülkeler savaşa direk dâhil olmayıp, Türkiye'ye dolaylı ama güçlü bir destek verir mi? Türkiye yeni konsepte uyum sağlamak için söylem değiştirir mi? Bu soruların yanıtlarını önümüzdeki süreçte göreceğiz.

1 Nisan toplantısından ne çıktı?

Dış müdahale koşullarının oluşamamasından dolayı BM'ler Kofi Annan'a uzlaşma önerileri oluşturması görevi verdi. Annan planı hazırlarken Rusya ve Çin'in görüşlerine başvurdu. Esad Suriye Dostları Grubu toplantısından kısa bir süre önce Annan Planı'm kabul ettiğini açıkladı. Suriye'nin bu tutumu 1 Nisan

toplantısını boşa düşüren önemli nedenlerden biriydi. Esad bu süreçte diplomaside bir adım öne geçti. Uluslar arası güçlerin hemfikir olduğu Annan Planı birçok "ama" ya rağmen toplantıda kabul edildi.

Toplantıda çıkan kararlara bakacak olursak; olası bir müdahalenin olamayacağı, ama bu projenin farklılaşarak yola devam edeceği görünüyor. Suriye sınırları içinde muhalefeti güçlendirip içerde ayrılık oluşturma, ayrılıkları derinleştirme yoluna gidileceği açıktır. Bunun için muhaliflere silah, para, siyasi destekte sınır tanınmayacak. Suriye üzerine ambargolar ve uluslar arası medya aracılığıyla Esad yönetimini yıpratma operasyonu artarak devam edecek. Burada kaybeden başta Suriye halkı olmak üzere Ortadoğu halkları olacaktır. Suriye Komünist Partisi'nin(Birleşik) de ifade ettiği gibi, Annan planı uygulamaya geçse de ihtiyatlılık devam etmelidir.

HATAY HALKI SAVAŞ İSTEMİYOR

1Eylül Dünya Barış Günü dolayısıyla Hatay'da Suriye'ye Emperyalist Müdahaleye Hayır Platformu halkın yoğun katılımıyla mitinge dönüşen bir basın açıklaması düzenledi. Platform DİSK, TTB, TMMOB, KESK, İHD, SYK, ÖDP, EMEP, ESP, AKADER, SODAP' tan oluştu. Hatay halkı bu açıklamada yaşadığı sorunları dile getirdi ve komşu ülkelerle savaş istemedikleri mesajını verdi. Ancak yandaş medya kuruluşları binlerin katıldığı açıklamayı '1000 kişilik' şeklinde ifade ederek küçümsemeye çalıştı. 'Esad'ın yandaşları, Şebihalar Hatay'da' diyerek de amacından saptırmak istedi. Medya bu konuyla ilgili yapılan her çalışmayı hedefinden özellikle saptırmaya çalışan bir tutum içinde.

Hatay'da OHAL uygulamaları

Hatay Valisi bu açıklamanın akabinde apar topar Ankara'ya

çağrıldı. Gidişi kadar hızlı açıklama yapan vali öncelikle Hatay'da hiçbir gösteri ve yürüyüşe müsaade edilmeyeceğini söyledi. Kendi yasalarını çiğneyen devlet görevlisi yaptığı açıklamanın anlamını sonradan anlamış olacak ki; izinsiz gösterilere izin verilmeyeceği şeklinde bir düzeltme yaptı. Vali AKP'nin siyasi kadrosu gibi davranıyor. Yürüyüş yapmak, basın açıklamaları düzenlemek Anayasal haktır. Bu hakkı hiç kimse elimizden alamaz. Hatay OHAL bölgesi midir? Devletin böyle bir ilanı varsa bunu kamuoyuna açıklamalıdır.

Hatay'da insanlar çok gergin

Birçok ülkenin gizli servisleri Hatay'a yoğunlaşmış durumda. El Kaide militanları mahallelerde çeşitli biçimlerde ev kiralıyor, serbestçe dolaşıyorlar. Kamplar mülteci kampı olmaktan çok askeri kamp gibi işlev görüyor. Oluşturulan askeri kamplar da cabası. Günlük yaşamda esnaf ile sözde sığınmacılar arasında onlarca gerginlik yaşanıyor. Hastanelerde öncelik onlara veriliyor. Bu süreçte Hatay halkı Alevisiyle-Sünnisiyle kendini ikinci sınıf insan olarak görüyor. "Huzurumuzu kaçıran, yaşam alanlarımızı tehdit eden bu insanlar bizlerin ödediği vergilerle beslenmektedir." yaklaşımı gittikçe hâkim oluyor.

Hatay Valisi ise bunları 'münferit olaylar' şeklinde değerlendiriyor. Valinin, müftünün kimi siyasi partiler, denekler, meslek odaları ve kanaat önderleriyle verdikleri kardeşlik pozları, bu gerçeklerin üzerini örtemez. Hatay'da kardeşliği büyüten, derinleştiren halkın kendisidir. Halkın ısrarla ifade ettiği huzursuzlukların giderilmemesi, devletin sorunları görmezden gelmesi sorunları derinleştirecektir.

Hatay halkının tedirginliği giderilmelidir

Hatay medeniyetlere beşiklik etmiş bir kenttir. Farklı etnik

grupların, mezheplerin kardeşçe yaşadığı nadir yerlerden biridir. Aynı zamanda bir sınır şehridir. Halkın çoğunun Suriye'de akrabaları vardır. İlişkilerin normalleştiği yakın zamanda insanlar karşılıklı olarak gezmelere, alışverişlere gitmiştir. Akrabalarıyla kucaklaşmışlardır. Küçük ölçekli ticaret yaparak çocuklarını beslemişlerdir. Suriye'ye yapılacak bir müdahaleyi kabullenmemek kadar doğal ne olabilir ki. Devlet politikalarını belirlerken halkın taleplerini gözetlemelidir. Bu gerilimleri yaratan halk değildir. İtidal çağrısını halka değil, devlete yapmak daha anlamlı olacaktır. Bu halk yeterince sağduyuludur. Ne yazık ki sağduyulu olmayanlar, çıkarları için insanları birbirlerine kırdıranlardır.

Halk savaş istemiyor

Bu savaşı Nusayri Hataylılar kadar, Sünni Hataylılar da istemiyor. Suriye ile yukarıda bahsettiğimiz ilişkileri yalnız Nusayriler değil, buralarda yaşayan halkın tamamı kurmuştur. Hatay'da yaşanan huzursuzluktan halkın tamamı rahatsız durumdadır. Rahatsızlık duyumsamayan ve her türlü provokatif zemine hizmet eden bir kesim varsa da savaştan rant elde etmek isteyen, sayıları oldukça az bir kesimdir.

Türkiye yalnız bırakılmak üzere olduğu bu savaş atmosferinden sıyrılmalıdır. Suriye ile ilişkiler normalleştirilmelidir. Bölgede Büyük Ortadoğu Projesi'nin uygulanması için yüz binlerce insan ölmeli. Peki, kim ölüyor? Yoksul halkın çocukları değil mi? Ne için ölüyor? Demokrasi için mi? Eşitlik, özgürlük, adalet, kardeşlik için mi? Yoksa emperyalizmin biraz daha palazlanması için mi? Biraz daha petrol, biraz daha doğal gaz hâkimi olması için mi?

Halk savaş istemiyor. Bu isteğini de her fırsatta dillendirmekten geri durmayacaktır. Yasaklamalara rağmen barışı ve kardeşliği haykıracaktır. Demokrasi ihraç etmeye kalkışan bir ülke,

kendi halkın demokratik ve insani taleplerini ifade etmesini engellemeye çalışıyor. Böyle bir demokrasinin inandırıcılığı kalır mı?

SURİYE'DE OYUNA DEVAM

En son yapılan Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi toplantısına katılım oldukça düşüktü. Türkiye açısından baktığımızda bu durum çok önem arz ediyor. Çünkü Türkiye'nin bu toplantıdan beklentisi büyüktü. BMGK toplantısından önce Dış İşleri Bakanı Davutoğlu Suriyeli sığınmacıların sayılarının gittikçe artmasına ve çözüm olarak da tampon bölge oluşturulması gerektiğine sık sık vurgu yaptı. Anlaşılan o ki toplantıdan bu kararla çıkılmasını bekliyordu. Ancak Türkiye'nin hesapları tutmadı. Mart 2011'de Suriye'de karışıklıkları körüklemede önemli misyon üstlenen Türkiye, yalvarırcasına ve vaatlerle sığınmacı talep etti. İlk zamanlarda sığınmacı akını yoğun değildi. Gelenler de vaat edilen koşulları göremediği için geri dönüyordu. Son zamanlarda Suriye'de şiddet olaylarının artması üzerine Türkiye'ye yoğun bir sığınmacı akını oldu. Türkiye'nin, sayıları 100 bine yaklaşan sığınmacılar için tampon bölge kurulacağı hayali vardı. Tampon bölge kurmak demek aynı zamanda Birleşmiş Milletlerin Libya'ya yaptığı müdahalenin aynısını Suriye'ye yapmak anlamı taşıyordu. BMGK üyelerinin toplantıya ilgisizliği gösterdi ki, şu sıralar Suriye'ye askeri bir müdahale düşünülmüyor. Toplantının akabinde hayal kırıklığını sert bir dille ifade eden Davutoğlu nezdinde Türkiye, yalnız bırakıldığının farkına varmaya başladı.

Türkiye bu süreçte her bakımdan zararlı çıkıyor:

*Sığınmacılar üzerinden oynamaya çalıştığı siyasi oyunlar elinde kalıyor. Bölgede huzursuzluğu arttıran sığınmacıları kontrol edemez duruma geliyor.

*Özgür Suriye Ordusu'nun niteliksizliği, çapulculuğu açığa çıkıyor. Savaş, kiralık katil olarak kullandıkları ve önemli bir kısmı Suriyeli olmayan El Kaide militanları ile götürülüyor. Taliban militanlarının da savaşa dahil olduğu haberleri yayılıyor. Türkiye ilerde kendileriyle baş edemeyeceği bu güçleri destekliyor.

*ABD ve batılı emperyalist güçlerin şu anki planları Afganistan ve Irak savaşlarında deneyimli CIA ajanlarıyla Suriye'yi içten çökertmektir. Türkiye'nin aksine müdahalede aceleci değiller. Büyük olasılıkla ABD'nin seçimleri atlatması ve bu sürece hakim olan Obama'nın yeniden iktidara taşınması bekleniyor. ABD'nin 'Operasyonel Plan' şeklinde ifade ettiği yöntem uzun vadeli ve içten fethetmeyi amaçlamaktadır.

*Ortadoğu'nun süper gücü olma planıyla hareket eden Türkiye, bu planına uygun olmayan bir şekilde, bölge ülkeleriyle çatışmalı bir durum içinde. Aynı zamanda bölgenin ABD ve İsrail düşmanlığını hesaplamadan "One Minit" formülüne aykırı davranışlara girdi. İran'a uygulanan ambargoya uydu. Askeri projelerde İran, Irak karşıtlığını açık ifade etti. Dolayısıyla "Ilıman İslam Projesi" ni Ortadoğu'ya ihraç etme konusunda kendine kalkanlar yarattı. Özellikle Şii yoğunluklu Irak iktidarına karşı, Sünnilerin hamiliğine soyunması, bölgenin Şii hattını otomatikman dışladığı görüntüsü verdi. Şii hattının da pek zayıf olmadığını düşündüğümüzde, AKP hükümeti nezdinde Türkiye'nin bölge önderliğine oynayacak kadar olgun olmadığı sonucu açığa çıkar.

*Kürt meselesi ise bu sürecin en önemli belirleyeni konumunda. Suriye Kürtlerinin kendi yönetimlerini kurmaları, Esad ile dolaylı anlaşma sağlamış olmaları Türkiye'yi şok eden bir gelişmedir. Suriye'deki bu gelişmeler PKK'nin Türkiye topraklarında farklı bir hat izlemesinin önünü açtı. Suriye'ye müdahale konusunda AKP karşısında oluşan ulusalcı bloğa karşı, hükümet Esad-PKK ittifakını işlemeye çalıştı. AKP bu cepheyi de yeterince ikna edemedi. Tam tersi yaşanan bu gelişmelerin nedeni-

nin AKP'nin başından beri uyguladığı yanlış politikalar olduğu vurgusu devam etti. Türkiye dış politikada olduğu kadar, iç politikada da tıkandı. Artan çatışmalı ortamda Kürtler karşısında ciddi kayıplar verdi. Bu durum AKP'ye olan kamuoyu desteğini azaltmaktadır.

Gelinen aşamada ABD ve batılı emperyalist güçler Suriye konusunda yeni bir yol deneyeceklerdir. Büyük Ortadoğu veya Genişletilmiş Ortadoğu Projesi yerine 'Yeni Ortadoğu' kavramıyla çıkılabilir. 7-8 Eylül'de İstanbul'da Türkiye Diyanet Vakfı İslam Araştırmaları Merkezi ve Marmara Üniversitesi Ortadoğu Araştırmaları Enstitüsü tarafından "Yeni Ortadoğu " projesi kapsamında bir konferans organize edildi. Konferansın konu başlığı "Arap Diyalogu ve Ortadoğu'da Barış: Müslüman ve Hıristiyan Perspektifler". Konferansa bir çok ülkeden Müslüman ve Hıristiyan din adamları katıldı. Şiddetsiz yöntemlerle Ortadoğu'ya barış ve huzur hedefleyen bu proje, emperyalist güçlerin savaş kışkırtıcılığının üstünü örtmek istiyor. Bu savaşın sebebinin dinler olduğu ve dinlerin diyalogla çözümler bulabileceği fikriyatı hiç inandırıcı değil. Suriye'ye dönük yapılan saldırıların sebebinin Avrupa'yı Rus doğalgaz tekelinden kurtarmak olduğunu bilmeyen yoktur. Tıkanan projelere nefes aldırmak amacıyla mesele farklı alanlara kaydırılıyor.

Yine BOP'nin tıkanıklık yaşadığı Suriye konusunu soğutmak gayretiyle Filistin meselesi güncellenebilir. Bağlantısızlar Hareketi'nin İran'da gerçekleşen toplantısına katılan Mısır Devlet Başkanı Muhammed Mursi, Ortadoğu'nun asli meselesinin Filistin davası olduğu vurgusu önemli. Mısır aracılığıyla Filistin meselesi devreye girebilir. Uluslar arası düzeyde Suriye'yi gündemden düşürüp, içten yıkma planını güçlendirilebilir. Tek kartla oynanmayan bu oyuna sessiz sedasız, ince ince planlarını hayata geçirerek devam edecekler.

Türkiye Diyanet Vakfı İslam Araştırmaları Merkezi (İSAM)

Suriye'de Yeni Taktik: İçten Çökertme

TÜRKİYE YANLIŞ HESAP KURBANI

Ağustos ayında gerçekleşen Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi (BMGK) toplantısı Türkiye'nin istediği gibi sonuçlanmadı. Suriye konusunda hızlıca sonuca varmak isteyen Türkiye'nin Suriye'den gelen mültecilerle tampon bölge kurma planı en azından şimdilik kabul görmedi. Tampon bölge Birleşmiş Milletlerin müdahalesini gerekli kılabilir ki, bu da sıcak savaş anlamı taşıyabilir. Hızlıca bu süreci tamamlamak isteyen Türkiye'nin tersine; ABD ve batılı emperyalist güçler sabırla ve planlı davranıyorlar. "Ne olursa olsun yeter ki Esad gitsin" gibi bir koşullanmadan ziyade, kurumsallaşmış bir emperyal mantıkla hareket ediyorlar. Somut gelişmeler karşısında tutum değiştirebiliyorlar. Bu yeteneklerden yoksun olan Türkiye'nin tutumu, kendisine ağır bedeller ödetebilecek bir hal alıyor.

Türkiye, BM'den Libya benzeri bir müdahale peşinde. Bunun için gerilimi her bakımdan sürekli tırmandırıyor. Suriye sınırından Türkiye'ye sıçrayan havan topları için, Suriye Hükümeti'nin özür dilenmesine ve araştırılacağını ifade etmesine rağmen, misliyle karşılık veren Türkiye adım adım savaşın eşiğine yaklaşıyor.

Türkiye her bakımdan zararlı çıkıyor

*Sığınmacılar üzerinden oynamaya çalıştığı siyasi oyunlar elinde kalıyor. Bölgede huzursuzluğu arttıran sığınmacıları kontrol edemez duruma geliyor.

*Özgür Suriye Ordusu'nun niteliksizliği, çapulculuğu açığa çıkıyor. Savaş, kiralık katil olarak kullandıkları ve önemli bir kısmı Suriyeli olmayan El Kaide ve Selefi militanları ile götü-

rülüyor. Taliban militanlarının da savaşa dâhil olduğu haberleri yayılıyor. Türkiye ilerde kendileriyle baş edemeyeceği bu güçleri destekliyor.

*ABD ve Batılı emperyalist güçlerin şu anki planları, Afganistan ve Irak savaşlarında deneyimli CIA ajanlarıyla Suriye'yi içten çökertmektir. Türkiye'nin aksine müdahalede aceleci değiller. Büyük olasılıkla ABD'nin seçimleri atlatması ve bu sürece hâkim olan Obama'nın yeniden iktidara taşınması bekleniyor. ABD'nin "Operasyonel Plan" şeklinde ifade ettiği yöntem uzun vadeli ve içten fethetmeyi amaçlamaktadır.

*Ortadoğu'nun süper gücü olma planıyla hareket eden Türkiye, bu planına uygun olmayan bir şekilde, bölge ülkeleriyle çatışmalı bir durum içinde. Aynı zamanda bölgedeki ABD ve İsrail düşmanlığını hesaplamadan "One Munite" formülüne aykırı davranışlara girdi. İran'a uygulanan ambargoya uydu. Askeri projelerde İran ve Irak karşıtlığını açık ifade etti. Dolayısıyla "Ilımlı İslam Projesi"ni Ortadoğu'ya ihraç etme konusunda kendi önünde engeller yarattı. Özellikle Şii yoğunluklu Irak iktidarına karşı, Sünnilerin hamiliğine soyunması, bölgenin Şii hattını otomatikman dışladığı görüntüsü verdi. Şii hattının da, Rusya ve Çin gibi dış desteklerle birlikte ciddi bir güce sahip olduğunu düşündüğümüzde, AKP hükümeti yönetimindeki Türkiye'nin bölge önderliğine oynayacak kadar politik ve askeri gücünün bulunmadığı sonucu açığa çıkar.

*Kürt meselesi ise bu sürecin en önemli belirleyeni konumunda. Suriye Kürtlerinin fiilen kendi yönetimlerini kurmaları, Esad ile dolaylı anlaşma sağlamış olmaları Türkiye'yi şok eden bir gelişmeydi. Suriye'deki bu gelişmeler PKK'nin Türkiye topraklarında farklı bir hat izlemesinin önünü açtı. Suriye'ye müdahale konusunda AKP karşısında oluşan ulusalcı muhalefet blokuna karşı, hükümet Esad-PKK ittifakını işlemeye çalıştı. AKP bu cepheyi de yeterince ikna edemedi. Tam tersi yaşanan bu geliş-

melerin nedeninin AKP'nin başından beri uyguladığı yanlış politikalar olduğu vurgusu devam etti. Türkiye dış politikada olduğu kadar, iç politikada da tıkandı. Artan çatışmalı ortamda Kürtler karşısında ciddi kayıplar verdi. Bu durum AKP'ye olan kamuoyu desteğini azaltmaktadır.

Suriye Sorununda Yeni Taktikler

Gelinen aşamada ABD ve Batılı emperyalist güçler Suriye'yi çökertmekle ilgili yeni yöntemler deneyeceklerdir. Büyük Ortadoğu veya Genişletilmiş Ortadoğu Projesi fomülasyonunu destekleyen ve yine Türkiye merkezli adımlar atılıyor. 7-8 Eylül'de İstanbul'da Türkiye Diyanet Vakfı İslam Araştırmaları Merkezi ve Marmara Üniversitesi Ortadoğu Araştırmaları Enstitüsü tarafından "Yeni Ortadoğu " projesi kapsamında organize edilen konferans bu adımlardan biridir. Konferansın konu başlığı "Arap Diyalogu ve Ortadoğu'da Barış: Müslüman ve Hıristiyan Perspektifler". Konferansa birçok ülkeden Müslüman ve Hıristiyan din adamları katıldı. Şiddetsiz yöntemlerle Ortadoğu'ya barış ve huzur hedefleyen bu proje, emperyalist güçlerin savaş kışkırtıcılığının üstünü örtmek istiyor. Bu savaşın sebebinin dinler olduğu ve dinlerin diyalogla çözümler bulabileceği fikriyatı hiç inandırıcı değil.

Yine BOP' un tıkanıklık yaşadığı Suriye konusunu soğutmak gayretiyle Filistin meselesi güncellenebilir. Bağlantısızlar Hareketi'nin İran'da gerçekleşen toplantısına katılan Mısır Devlet Başkam Muhammed Mursi'nin, Ortadoğu'nun asli meselesinin Filistin davası olduğu vurgusu önemli. Mısır aracılığıyla Filistin meselesi devreye girebilir. Uluslararası düzeyde Suriye'yi gündemden düşürüp, içten yıkma planı güçlendirilebilir. Tek kartla oynanmayan bu oyuna sessiz sedasız, ince ince planlarını hayata geçirerek devam edecekler.

ARAP BAHARI

Süleyman OKUR
Samandağ Alevi Kültürünü Araştırma Derneği
Yönetim Kurulu Üyesi

Arap baharı denilen baharın ne olduğunu halkımızın çoğu bilmektedir.Emperyalist-siyonist odakların baharıdır bu bahar. Bu kan emici faşist yönetimlerin yanında ve emrinde olan sahte Müslümanlar daha doğrusu Müslümancılık yapanların umurunda olan tek şey,koltukları, malları ve boyunduruğu altına aldıkları ve hala şeraitle yönettikleri kullarıdır.Burada bir parantez açmamız icap olur bizim şeriat mefhumumuz ayrıdır. Şöyle ki; biz alevi toplumu iki tür şeriatın varlığına inanırız. Birincisi hak olan ehli beytin diğeri ümeyye oğullarının şeriatidir. Bu yazıda geçen ümeyye zihniyetli şeriatçılık hedef alınmıştır. Bu ümeyyecilik zihni mal yığmayı, yoksula yetime zulüm etmeyi, şatafatlı yaşamı, müsrifliği, iki yüzlülüğü, riyakarlığı kendine şiar edinmiş bir güruhtur. Günümüzde bu güruhun devamı olarak Katar S.Arabistan Bahreyn, Kuveyt vb. ülkeler ideal örneklerdir. Bu Allahperestler Petro dolarlarla her türlü terör guruplarını destekleyerek orta doğuyu kan gölüne çevirmektedirler. Bu Müslümancılık taslayanlar hakikatinde beden değiştirmiş ama aynı ruhu taşıyan ebu cehiller ,muaviyeler, yezitler ve Velidlerdir. Irak ta ,Libya da, Suriye'de ve en son Gazzede öldürülen kadın erkek, çocuk her masum insanın kanı bu küresel kapitalizmin uşağı hükümetlerin boynundadır.Özellikle Gazze de bombalar çığlıklar ezan sesine karışıyor. Müslümancılık taslayanlar çıkıpta külhanbeylik taslamıyor. Allah var. Birileri edep ve ihtiram çerçevesinde İsrail hükümetini incitmemek esasına dayanarak. Yapmayın etmeyin demeye çalışıyor yalvarır gibi. Sahte kiralık

şeyhler fetva vermiyor mesela Suriye'ye verdikleri gibi. Nedeni servet makam mevki ve güce tapanların Allaha tapmalarından fayda gelmez.Çünkü şirke girmişlerdir. Bunların alnı secdededir. Akılları banka hesaplarında. Bir eli zekatı verir diğeri fakirin boğazında, gündüz oruçludur, akşam ihtişamlı iftar sofralarının başında. Bu riyaset servet ve nefis düşkünü Karunlara cevabı şanı yüce Allahın kitabından akıbetleri hakkında birkaç ayet verelim. Maun suresi : yazıklar olsun o namaz kılanlara ki onlar kıldıkları namazdan bir haberdir. Tevbe suresi 107: bir de şunlar var, tutup mescit yapmışlardır. Zarar vermek için, nankörlük için, inananları fırkalara bölmek için, Allah ve resulü ile savaşmış kişiye gözetleme yeri kurmak için: iyilik ve güzellikten başka bir şey istemiş değiliz. Diye gerile gerile yeminde edecekler .Allah şahittir ki onlar kesinlikle yalancıdırlar Araf suresi 30: bir kısmını iyiye ve güzele kılavuzladı. Bir kısmının üzerinde sapıklık hak oldu. Onlar Allahı bırakıp şeytanları dost edinmişlerdir. Bir de kendilerinin hak üzere olduklarını sanırlar. Bakara suresi: Bunlar iman etmiş olanlarla yüz yüze geldiklerinde iman etik derler. Kendi şeytanlarıyla baş başa kaldıklarında ise söyledikleri şudur: Hiç kuşkunuz olmasın biz sizinleyiz. Gerçek şu ki biz alay edip duran kişileriz.

HATAYLI ÇİFTÇİLER

Elçin YILDIRAL / Gazeteci

Çiftçilerin ürünleri elinde kaldı

Suriye'deki savaş ve sınır kapısının kapanması çiftçileri de zor durumda bıraktı. Narenciye ihracatının merkezi Hatay ve ilçelerinde yaş meyve ve sebzeler çiftçilerin elinde kaldı. Ürünlerini satamayan çifçiler, toprağını terk etmemek için direniyor

Samandağ Ziraat Odası Başkanı Selim Kamacı, Türkiye'nin yüzde 90'nın hükümetin çıkışlarını yanlış bulduğunu belirterek, bu çıkışlardan çiftçilerin de olumsuz etkilendiğini belirtti. Çok ağır bedeller ödediklerini söyleyen Kamacı, Hatay çiftçileri, "Orta Doğu'ya yaş meyve ve sebze satabilmek için kimseden destek almadan kendi emeğiyle pazar oluşturdu. 40 yıllık bir süreç ile oluşturuldu bu pazar. Üreticilerin bu çabasını hükümet 18 ay içerisinde yok etti. Hükümeti uyardık bu konuda. Orta Doğu'yu biz hükümetten daha iyi tanıyoruz. Akrabalarımız, dostlarımız var. İdeolojisi olmayan insanların elinde şimdi silah var" diye konuştu.

'NAR VE MANDALİNA BİTMİŞ DURUMDA'

Nar'ın çok önemli bir ihracat ürünü olduğuna vurgu yapan Kamacı, şu anda narın üreticinin elinde kaldığını belirterek, mandalinanın ise tamamen bitmiş durumda olduğunu söyledi. Orta Doğu ve Afrika' ya meyve sebze ihracatının bittiğini kaydeden Kamacı şunları ifade etti: "15-20 milyar TL ticaret hacmi vardı.

Şimdi ise üreticiler borç içinde. Çiftçiliği bırakmak isteyen üreticilerimiz var. Bazılarını bırakmamaları için ikna etmeye çalışıyorum. Yaşadıkları sıkıntılara çare bulmaya çalışıyorum. Kimi çiftçi hâlâ direniyor üretim yapabilmek için ama ne kadar dayanabilecek bilmiyorum."

ÇİFTÇİ ZOR DURUMDA

Çiftlik sahibi Şefik Fırıncıoğulları: "Hatay, Dörtyol, Samandağ, Adana'da yetişen ürünleri Suriye'ye ve Ortadoğu'ya satıyorduk. Eğer bu sene Rusya kapıları açmasaydı narenciye tamamen bitmiş olacaktı bölgede. Ben nar üretiyorum, ancak Suriye'deki süreçten dolayı bu sene satamadım. Sadece üreticiler değil, ziraatçılar, ilaç satanlar hepsi etkilendi. Bu savaş yıkım getirdi Türkiye'ye. Sıfır sorunla çıktı Davutoğlu, ama şimdi sorunsuz yanımız kalmadı. Bu savaş içerisinde Türkiye'nin ne işi var? Ortadoğu bizim için çok ciddi bir ihracat alanıydı. Çiftçiye komik rakamlarla destek veriliyor."

Ziraat Mühendisi Ali Bal: "Geçen yaptığım cironun yarısını bile yapamadım. Çiftçi borcunu ödeyemez oldu. Devletin hiçbir desteği yok. Pamuk iki yıl öncesine kadar üretilmiyordu. Halk yeniden üretmeye başladı. Ama onu da bitirdiler."

Çiftçi Hayrettin Pınar: "40 yıldır mandalina üretiyorum. Bu sene ancak masrafımızı çıkardık. Geçen sene kilosunu 600 kuruşa veriyorduk bu sene 400 kuruşa veriyoruz. Yıllık 50-60 ton mandalina üretimim var. Hatay, Ortadoğu'nun narenciye ihracatında birinci sıradaydı. Savaş politikası yüzünden şimdi ihraç edemez olduk."

Çiftçi Ferit Diker: 60 -65 ton portakal kaybımız oldu. İç pazara döndük mecburen. 27 sandık kayısı topladım, bana 2 lira kar kaldı. Portakallar, kayısılar elimde kaldı. Narın fiyatı 60 kuruştan 10 kuruşa düştü. İskenderun ve Mersin limanlarını kullandığımızda ise fiyatlar iki katına çıkıyor.

EKONOMİK AÇIDAN SURİYE MESELESİ

Elçin YILDIRAL / Gazeteci

Türkiye'nin Doğu'ya ve Avrupa'ya açılan kapısı Hatay'da ticaret durdu. 5 bin 200 milyon dolarlık ihracat pazarı kaybedilme noktasına geldi, firmalar iflasın eşiğinde

Suriye'de yaşanan savaş ve sınır kapılarının kapanması, Türkiye'nin ticarette Orta Doğu'ya ve Suudi Arabistan'a ve Avrupa'ya açılan kapısı Hatay ve ilçelerini vurdu. Nakliyatçılıkta Türkiye'nin en önemli stratejik konumuna sahip Hatay'da 5. 200 milyon dolarlık ihracat pazarı kaybedilme noktasına geldi. Sınırdan geçen günlük araç sayısı 120'den 31'e düştü. Sadece nakliyeciler değil ihracatçılar, üreticiler, depocular, dolayısıyla Hatay ve tüm bölge bu durumdan olumsuz etkilendi. Hatay ve ilçelerinde yaşanan ekonomik sıkıntıyı Uluslararası Nakliyatçılar Derneği (UND)Yönetim Kurulu üyesi, aynı zamanda Hatay UND Temsilcisi olan Mustafa Yılmaz ve Hatay Sanayici İş Adamları Derneği (HASİAD) Başkanı Gülay Gül ile konuştuk.

'5.200 MİLYON DOLARLIK PAZAR KAYBETTİK'

UND Başkanı Mehmet Yılmaz, Hatay'ın önemine vurgu yaparak sözlerine başladı. "Hatay'da 7 bin 500 Tır bulunuyor. Taşıma firmalarımız, Avrupa ülkelerine, Asya ve Bağımsız Devletler Topluluğu ülkelerine, Irak'a, Ortadoğu ülkelerine mal ihraç ediyor" diyen Yılmaz, Suriye'ye, Suriye üzerinden Orta Doğu ülkelerine yapılan taşımaların ve 13 milyar dolarlık ihracatın olumsuz etkilendiğini belirtti. Hatay'da ihracatın yüzde 42'sinin karayolu ile yapıldığına dikkat çeken Yılmaz, bölgede 5.200 milyon dolarlık ihracatın pazar kaybetme durumu ile karşı karşıya geldiğini söyledi.

DEİK'in açıkladığı rakamlara göre Türkiye'nin Suriye'ye 2010'da ihracatı 1 milyar 845 milyar dolar iken, 2011'de 1 milyar 611 milyon dolara, 2012'de ilk yedi aylık döneminde ise 338 milyon dolar kadar düştüğünü kaydeden Yılmaz, Suriye sınır kapılarının kapanmasıyla 11 Orta Doğu ülkesine yapılan ihracat ve ithalatta durma noktasına gelindiğini belirterek, Hatay'daki tabloyu gözler önüne serdi.

'RO RO HATTI MALİYETİ YÜKSELTTİ'

Cilvegöz Sınır Kapısı'nın kapanmasıyla alternatif yollara yöneldiklerini kaydeden Yılmaz, bunun da maliyetleri arttırdığını ifade etti. Şu anda Mersin ve İskenderun Limanları'ndan Mısır, Suudi Arabistan ve Körfez ülkelerine, Mersin Limanı'ndan da Lübnan ve Suriye limanlarına Suriye üzerinden transit geçiş yaptıklarını ifade eden Yılmaz, 2011'de Suriye üzerinden transit olarak Suudi Arabistan giriş kapısına gidiş geliş maliyetinin 3000 dolar iken şimdi 5000 dolara yükseldiğini söyledi.

'20 GÜNLÜK SEFER SÜRESİ 35 GÜNE YÜKSELDİ'

Tırların Mersin ve İskenderun üzerinden Mısır'a Ro-Ro gemileriyle taşınmasının önceki yıllara göre ancak yüzde 35 oranında karşılayabildiğini belirten Yılmaz, "2010'da Türkiye'den Suriye'ye tüm kapılardan 160 bin 750 Tır ihraç malı taşımak için geçiş yaparken, 2011'de sefer sayısı 83 bin 519'a, 2012'de 2 bin 677 âdete düştü" diyerek, Ro Ro hattı ile ilgili yaşanan diğer bir sorununun da olduğunun altını çizdi. Yılmaz, Suudi Arabistan'a 20 günlük sefer süresi 35 güne çıktığını ifade ederek, ihraç ürünlerinin geç teslim edilmesi nedeniyle nakliyecilerin zaman kaybettiğini bu nedenle de maddi zararları olduğunu kaydederek, yaş meyve sebzelerin sürenin uzamasıyla çürüdüğünü ifade etti.

'HATAY VE TÜM BÖLGE OLUMSUZ ETKİLENDİ'

Transit taşımaların 2010'da günlük 120 araç, 2011'de günlük 104 araç, 2012'de 7 aylık süre içerisinde günlük 31 araç sayısına düştüğünü belirterek, bu durumdan sadece nakliyatçıların değil, ihracatçıların, üreticilerin, ambarlama işi yapanların, depocuların etkilendiğini, dolayısıyla da tüm Hatay'a ve bölgeye sirayet eden bir etkinin olduğuna dikkat çekti.

'IRAK ÜZERİNDEN TRANSİT TAŞIMA YAPILMALI'

AKP Hükümeti'nin sadece Ro Ro maliyetinin bir kısmını karşıladığını ancak bunun dışında hiçbir katkısının bulunmadığına dikkat çeken Yılmaz, önerisini şu şekilde ifade etti: "Irak üzerinden Suudi Arabistan ve Körfez ülkelerine transit taşımalar için en uygun güzergah olduğu için firmalarımızın bankalardan aldığı KOSGEB ve marka finansman kredilerinin 1 yıl süreyle ertelenmesi, taşımacılarımızın bir yıl süresiz en az 200 bin TL kredi kullanımının sağlanması, Merkez Bankası'nın kredi sicili değerlendirmeye almaması, vergi dairesine olan vergi borçlarının ertelenmesi, SSK primlerinin bir yıl süreli ertelenmesini, önerilerimizin hayata geçirilmesini istiyoruz."

GÜL: SEKTÖRDE YÜZDE 70 DARALMA VAR

Hatay Sanayici İş Adamları Derneği (HASİAD) Başkanı Gülay Gül, Hatay'ın stratejik önemine vurgu yaparak, Hatay'ın Ortadoğu'ya ve Avrupa'ya açılan kapı olduğunu söyledi. "Hatay'ın nakliye ve transit geçişlerde çok önemli bir avantajı vardı" diyen Gül, ithalata dayalı bir ihracat yapmadıklarını, bölgedeki insanların ürettikleri ürünleri ihraç ettiklerinin önemine değindi. Kapı kapanınca Ortadoğu'ya olan ulaşım maliyetinin arttığını belirten Gül, kriz dönemlerinde bile Hatay'ın ayakta kaldığını ve krizlerden etkilenmediğine dikkat çekti. Gül,

"Şimdi ise iflaslar yaşanıyor sektörde yüzde 70 daralma oldu. 25 insan çalıştırıyordum yanımda, şimdi 5 kişi çalıştırmak durumunda kaldım" diyerek Hatay'ın geldiği noktayı özetledi.

'TURİZM DE ÖNEMLİ ÖLÇÜDE DÜŞTÜ'

Turizm sektöründe de önemli ölçüde bir düşüş yaşandığını kaydeden Gül, "Turizm bölge için çok önemliydi. Suriye'ye turist götüren araçlar vardı. Sınır kapanınca bu iş de bitti. Turlar iptal edildi" sözleriyle turizmde önemli bir yer olan Hatay'ın cazip bir yer olmaktan çıktığını kaydetti.

Bölgenin insanı olarak hem bölgeyi hem de Suriye'yi Ankara'dan çok daha iyi tanıdıklarını ifade eden Gül şunları kaydetti: "Akrabalarımız Suriye'de. Tanıdıklarımız, ahbaplarımız var. Bu insanlarla her gün konuşuyoruz. Suriye'de çatışmalar başladığında hükümeti uyardık. Bu çatışmanın büyüyeceğini, Türkiye'nin de bundan olumsuz etkileneceğini söyledik, tedbirler almasını istedik. Ancak dikkate alınmadı. Geldiğimiz durum da ortada."

Piyasada para yok alışveriş bitti.

Bölgenin iş adamlarından Ayhan Kara: "Bir söz vardır; 'O bulutlar bu yağmuru getirdi' diye. Hiçbir şey tesadüfen ortaya çıkmadı. ABD'de tüm ülkelerin bir masası vardır. Bu masada konuşup senaryolarını yazıyorlar. 'Arap Baharı' da bu senaryolardan biri. Bu ilk bahar değil son bahardır benim için. ABD Ortadoğu'da 22 ülkenin, dünyada 55 ülkenin sınırlarını değiştirmek istediğini herkes biliyor. Türkiye'nin komşularla sıfır sorun politikası kulağa hoş geliyordu. Ancak Türkiye, ABD nedeniyle bunu yapamayacağını anladı. O dönemlerde Zafer Çağlayan Washington'da ABD'ye kafa tuttu, 'Kimse Türkiye'nin kiminle iyi geçineceğine karışamaz' dedi. Ama ne oldu, Erdoğan 'kar-

deşim' dediği Esad ile kanlı bıçaklı bir noktaya geldi. ABD, Rusya, Çin, Irak, İran herkes bu işin içinde. Çünkü bu dönem savaşları enerji savaşıdır. 6 Kasım'da ABD'de seçimler var. Aynı gün AKP'liler de Hac'dan dönmüş olacak. Herşey bu tarihe bağlı. Ancak bu süre içerisinde de Hatay ve bölgenin ekonomisi olumsuz bir şekilde etkilenmeye de devam edecek.Suriye'den, Ortadoğu'dan gelen turistlere güvenerek buradaki insanlar kredi çekti, yatırım yaptı. Otel, turistlere yönelik mekânlar açtı. Şimdi hepsi borç içindeler."

Esnaf Cuma Bilgin: "Suriye'den çok insan geliyordu. Bizden alış veriş yaparak, aldıkları ürünleri de Suriye'ye satıyorlar. Hatay'da sanayi olmadığı için valiz ticareti yoğun olarak yapılıyordu. Kapı kapanınca artık Suriye'den gelen kalmadı. İşler de durma noktasına geldi. Zaten Suriye'de Türk malını artık kaçak olarak görmeye başladılar. Hükümetin politikasından dolayı."

Antakya Suriye Çarşısı'nda esnaflık yapan Ümit Iskaoğlu: "Suriye'den mal geliyordu. Ancak Türkiye'den Suriye'ye mal gidişi yoktu. Suriye'den gelen mallar kısıtlı ve fiyatı yüksek."

Kunduracı Cemil Çiçek: "Kapılar kapanmadan önce çift taraflı alışveriş yapıyorduk. 4/3'ü kayboldu işlerimizin. Esnaf odası bir şey yapmıyor."

İnşaat malzemesi satan Necati Yüksek: "Sınır kapanınca alışverişlerimizde değişiklik oldu. Bayramlarda özellikle 50 bin Suriyeli geliyordu. Alışveriş yapıyorlardı. Şimdi depodan mal çıkarmıyoruz. Çünkü vitrindekileri satamıyoruz."

İnşaat malzemesi satan Perihan Avcı: "Öyle bir sürece girdik ki nefes alamıyoruz. Sınır kapanmadan önce hem millet kazanıyodu hem biz. Savaş çıkacak diye kimse ev almıyor."

Kuyumcu Ali Nazik: "Piyasada para yok. Parası olmayan insanlarda doğal olarak altın alamıyor. AKP'nin sıfır politikası bizleri teslim aldı."

HATAYLI İŞADAMLARININ BAKIŞ AÇISINDAN SURİYE KRİZİ

Kenan KAHLIOĞULLARI / Sosyolog

Hatay Sanayici ve İş Adamları Derneği'nin (HASİAD) düzenlediği 3. Ekonomik Panel'de "Suriye Krizinin Sınır İlleri ve Türkiye Ekonomisine Etkileri ve Çözüm Önerileri" konuşuldu. Panelin açılış konuşmasını yapan Hatay Sanayici ve İşadamları Derneği (HASİAD) Başkanı Gülay Gül, Türkiye'nin Suriye politikasını eleştirdi. Hem ekonomik; hem de sosyal anlamda Suriye'deki olaylardan en fazla Hatay'ın ve Hataylıların etkilendiğine değinen Gülay Gül, Hataylılarla Suriyelilerin ticari ilişkilerinin yanı sıra, akrabalık ilişkilerinin olduğunu, Hataylıların Suriyelilerle ortak dili konuştuklarını söyledi. Türk Sanayici ve İşadamları Derneği (TÜSİAD) Başkan vekili Muharrem Yılmaz ise yaptığı konuşmasında, Türkiye'nin kalkınmasının bölgesel kalkınmadan geçtiğine değindi. Yılmaz "Suriye'deki olayların sınır illerine ekonomik ve sosyal etkileri son derece fazla. Dünya son yıllarda son derece hızlı bir şekilde değişiyor. Yaşadığımız küresel ekonomik kriz bunun bir göstergesidir" dedi. Hatay ekonomisinin eski günlerine dönebilmesi için alınması gereken önlemler hakkında da öneriler sunan Yılmaz, "Suriyeli muhaliflerin uluslararası basına verdikleri beyanatlarda Hatay'ı bir üs gibi kullandıklarını söylemelerinin önüne geçilmesi gerekiyor. İskenderun Limanı'nın daha etkin kullanılmasının sağlanması gerekiyor. İskenderun Limanı ile Antep'in karayolu bağlantısı gerçekleştirilmeli. Bölgedeki ekonomik düşüşün önüne geçmek için ovanın sulanmasını sağlayacak olan Reyhanlı Barajı bir an önce hayata geçirilmeli. Arsuz sahil şeridinin turizme açılması ve bunun için gerekli olan karayolu bağlantılarının bir an önce çözülmesi

gerekiyor. Kalkınma ajanslarının geleceğe yönelik yaptığı risk analizlerini desteklememiz lazım." dedi. Türk Girişim ve İş Dünyası Konfederasyonu (TÜRKONFED) Yönetim Kurulu Başkanı Süleyman Onatça ise yaptığı konuşmasında, Suriye olaylarının Türkiye'ye ve sınır illerine, özellikle Hatay'a son derece ciddi sıkıntılar getirdiğini söyledi. Sınırın hemen diğer tarafında savaş olmasına rağmen Hatay'ın normal yaşantısını sürdürdüğünü ve bunun mutluluk verici olduğunu belirten Onatça, buradaki huzur ortamının herkese gösterilmesi gerektiğini vurguladı. Suriye'de gösteriler patlak verdiğinde yönetimin sert tutumunun ardından olayların başladığından ve bu boyuta geldiğinden bahsetti. TOBB Yönetim Kurulu Üyesi ve ATB Başkanı Mehmet Ali Kuseyri ise yaptığı konuşmasında; "Bilindiği gibi Suriye ile ilişkiler, 2007 yılında Serbest Ticaret Anlaşması'nın imzalanması ile artış eğilimine girerek ülkemiz çıkarları doğrultusunda günümüze kadar katlanarak artan bir seyir izlemiştir. Suriye ile gelinen noktada her açıdan zarar büyümüş, iş dünyasında çok ciddi sıkıntılar başlamıştır. Türkiye-Suriye ticaret hacmi 2010 yılında 2,5 milyar dolar, 2011 yılında 1 milyar 946 milyon dolar seviyesinden 2012 yılının 8 aylık dönemindeyse 412 milyon dolara düşürerek adeta dış ticarette bir sonbaharın yaşanmasına neden olduğu görünümü vermektedir. Bu hazin sonbahar ihracatta transit taşımacılığımıza da yansıyarak, Suriye üzerinden 9 ülkeye yaptığımız ihracat geçen yıl ocak-mayıs döneminde 19 bin iken % 70 gerilemeyle 5 bin'e düşmüştür. Hatay'da Suriye'ye gerçekleşen doğrudan ihracat düşüşü eklenmiştir. Hatay'ın 2010 yılında 118 milyon dolar olan doğrudan ihracat rakamları, 2012 yılının ilk yedi ayında 33 milyon dolara gerilemiştir. Bütün bu olumsuz gelişmeler bölgenin sosyal ekonomik dengelerini sıkıntıya sokmuştur." dedi. Konuşmaların ardından, Mustafa Kemal Üniversitesi (MKÜ) Rektörü Prof.Dr. Hüsnü Salih Güder'in moderatörlüğünde 'Suriye Krizinin Sınır İlleri ve Türkiye Ekonomisine Etkisi ve Çö-

züm Önerileri' paneline geçildi. Panelde toplantıya katılanlara Suriye'nin Hatay'a ekonomik anlamda verdiği zararlardan bahsedildi ve katılımcıların soruları cevaplandırıldı.

ANTAKYA TİCARET BORSASI BAŞKANI M.ALİ KUSEYRİ, SURİYE KRİZİNİ DEĞERLENDİRDİ.

HASİAD "Suriye krizinin ilimiz ve ülke ekonomisine olumsuz etkileri" konulu paneldeki konuşmasında komşu ülkede çıkan krizin özellikle ilimiz sosyal ve ekonomik dengelerinde sarsılmalara yol açtığını, ticarette sonbaharın yaşanmasına neden olduğunu bildirdi.

Anemon oteldeki panelde konuşan ATB Başkanı M. Ali Kuseyri, Antakya ve Hatay'ın sahip olduğu imkanlar ile özel degerlerinden söz ettikten sonra Hatay'ı diğer illerden ayıran en önemli özelliğinin tarım bölgesi olması olduğunu hatırlatarak; "Türkiye narenciye üretiminin büyük bir kısmını Hatay'dan karşılamaktadır. Bereketli ve verimli topraklarıyla nam salmış olan Amik ovamızda pamuk, buğday, mısır vb. birçok tarım ürünü yetiştirilerek ülkemiz tarım ekonomisinde önemli bir yere sahip olmuştur" dedi.

13 milyonun üzerinde zeytin ağacı bulunan Hatay için zeytinciliğin de son derece önemli olduğunu, Türkiye'deki zeytin üretiminin yüzde 11'inin Hatay'dan karşılanmakta ve yüksek kalitede zeytinyağı üretimi yapılmasına imkan sağlandığını belirten Kuseyri şöyle devam etti:

"Hatay ilimiz 2012 yılının ilk 6 Ayı itibariyle 1 milyar Dolar ihracatla Türkiye'de 9.il olurken, ihracat artışında ise Türkiye 2.si olmuştur. Türkiye geneli ihracatımız 2012 yılı aynı ayına göre % 3,59 artışla 11 milyar 840 milyon dolar olurken Hatay % 17 gibi önemli bir artış oranı yakalayarak 178 milyon dolar

ihracat gerçekleştirmiştir. 2012 yılı ilk altı aylık dönemde Hatay ilinin toplam ihracatının % 47,6'lık oranı çelik ve % 23,3 lük oranı yaş-meyve sebze ihracatın oluşmuştur. Hatay aynı zamanda İstanbul'dan sonra en fazla taşıma filosuna sahip ikinci ilimizdir. Hatay'da taşımacılık yapan firmaların 7 binden fazla TIR türü araçları vardır ve ihraç ürünlerini taşımaktadırlar. İlimizin ülke geneli ihracat sıralamasında ön safhalarda yer alması, ihracat artışında yüksek oranlar yakalayarak ülke ekonomimize sağladığı katkıyı arttırması gururunu yaşıyoruz.

Hatay, yeni teşvik paketinde 4. bölge olarak yerini almış ve en kısa zamanda hak ettiği noktaya gelecektir. Teşvik kapsamından yararlanma noktasında çok ciddi bir potansiyele sahip olan Hatay'da, yeni teşvik uygulamasıyla sosyo-ekonomik potansiyelinin canlanacağı düşüncesindeyim. Bu şehir inşallah sahip olduğu potansiyeli en kısa zamanda harekete geçirecek, bu teşvikten azami oranda istifade edecektir. Hatay komşusu Adana'nın 2.bölge, Gaziantep'in İse 3.bölgede yer alması bizim için çok büyük bir avantajdır. Bu durum konumu itibariyle Hatay'a avantaj sağlayacak, yeni yatırımlara olanak verecektir." Konuşmasında Hatay tarımının gerektiği kadar desteklenmediği için Türkiye ekonomisi ile paralel olarak yürüyemediğini, gelişemediğini konuşmasında dile getiren ATB Başkanı Kuseyri şöyle devam etti:

"Bundan 10 yıl önce pamuk denildiğinde Amik ovası akla gelen yerler arasındaydı. Yaz aylarında verimli ova toprakları, üreticilerin alın teriyle ektiği pamukla dolu olurdu. Ovada beyazın dışında bir görüntü gözümüze çarpmazdı. Ancak şuan ova kapkara, çiftçi kan ağlıyor. Çünkü pamukta, buğdayda, mısırda gübre, enerji, mazota yapılan zamlar ve ürünün para etmemesi nedeniyle yıllarca pamuk ekimi yapan çiftçiler tarım ürünlerini istediği fiyata satamadığından yani maliyetleri fiyatları üzerinden sattıklarından dolayı ne ekeceklerini bilememektedirler. Şu an ki kütlü pa-

muk fiyatları 8 sene evvelki kütlü pamuk fiyatıyla aynı fiyattadır. Bilindiği üzere Türk tekstil sanayi, sağladığı katma değer, tekstil ihracatının ülke ekonomisine kazandırdığı döviz miktarı, emek yoğun işgücü olmasıyla yaratılan istihdam hacmi ile vazgeçilemez bir sektördür. Ülkemizin lokomotif sektörü olan tekstil sanayimizin stratejik ham maddesi ise pamuktur. Türkiye nüfusunun % 40'ına yakın bir kısmının ekmeğinin tarımdan kazandığını yani bu sektörde yaşayan her olumlu ya da olumsuz gelişmenin Türkiye'nin bütününü doğrudan doğruya etkilediğini aklımızdan çıkarmamamız lazımdır. Tarım sektörü mücadele gücünü kaybetmiştir. Tarım sektöründe olumlu hava, neşe ve moral olmadığı gibi ızdıraplı bir yıl üreticileri beklemektedir. Sadece primlerle bu işin altından kalkılmasımn zor olduğunu belirtmek istiyorum. Her geçen yıl pamuk ekim alanları daha da azalarak Türkiye pamuk ihraç eden ülke konumundan ithal eden ülkeye dönüşmüştür. Türk pamuk üretiminin, dünya pamuğuyla rekabet gücü kalmamıştır. Türkiye'nin, üretici olmasına rağmen Çin'den sonra ithalatçı sıralamasında ikinci ülke konumuna gelmiştir. Geçen yıla göre pamuk ekim alanlarının yüzde 35-40 azaldığını dikkat çekmek isterim. Türkiye pamuktan uzaklaşsın, pamuk piyasası ve pazarı tamamen başkalarına kalsın istenmektedir. Üretme kabiliyetimiz olmasına rağmen dünyada ikinci ithalatçı durumuna düşmüş bulunmaktayız. Üretim, tüketime paralel artış gösterememekte ve pamukta her geçen gün dışa bağımlılığımız da artmaktadır."

ATB Başkanı M. Ali Kuseyri, paneldeki konuşmasında daha sonra Türkiye-Suriye ilişkilerinin yol açtığı ilimiz ekonomisindeki olumsuzluklara değindi ve şunları kaydetti: "Türkiye ile Suriye arasındaki siyasi ilişkilerin hızla bozulması sınır illerinde ve özellikle ilimiz Hatay'da ekonomik ve sosyal kayıplara yol açmıştır. Ekonomik canlılık büyük darbe alırken, sorunun sürmesi beklentileri de olumsuz etkilemiştir. Bu durum Suriye ile gerek doğrudan gerekse Ortadoğu ülkelerine yönelik yoğun

ticari ilişkileri bulunan ilimizde üretim, ihracat, pazar kaybı, navlunun yükselmesi, istihdam gibi kayıpları gittikçe büyütmüştür. Suriye ile gelinen noktada her açıdan zarar büyümüş, iş dünyasında çok ciddi sıkıntılar başlamıştır. Türkiye -Suriye ticaret hacmi 2010 yılında 2,5 milyar dolar, 2011 yılında 1 milyar 946 milyon dolar seviyesinden 2012 yılının 8 aylık dönemindeyse 412 milyon dolara düşürerek adeta dış ticarette bir sonbaharın yaşanmasına neden olduğu görünümü vermektedir. Bu hazin sonbahar ihracatta transit taşımacılığımıza da yansıyarak, Suriye üzerinden 9 ülkeye yaptığımız ihracat geçen yıl ocak-mayıs döneminde 19 bin iken % 70 gerilemeyle 5 bin'e düşmüştür. Hatay'da Suriye'ye gerçekleşen doğrudan ihracat düşüşü eklenmiştir. Hatay'ın 2010 yılında 118 milyon dolar olan doğrudan ihracat rakamları, 2012 yılının ilk yedi ayında 33 milyon dolara gerilemiştir. Bütün bu olumsuz gelişmeler bölgenin sosyal ekonomik dengelerini sıkıntıya sokmuştur.

Düşen bu genel rakamlardan dolayı Güney, Güneydoğu ve Doğu illerimizdeki girişimcilerimizin de sesleri yükselmeye başlamıştır. Örneğin, Hatay'ın 2 sınır kapısından 2 yıl önce yılda 2,5 milyon kişi giriş-çıkış yaparken, Suriye olayları nedeniyle turistik amaçlı giriş-çıkışların sıfırlanması bu ilimizdeki esnafımızı ve özellikle taşımacılık ile uğraşan birçok iş adamlarımızı çok zor durumda bırakmıştır. Gelinen noktada ilimizde meydana gelen ekonomik, ticari, iş kaybı sorunları yerel iş dünyası çevreleri tarafından daha kuvvetle vurgulanmaktadır. Suriye'nin son yıllarda dış ticaretinde önemli kalem oluşturan ürünleri, yaklaşık 800 kilometrelik sınır komşuluğu bulunan Türkiye'den karşılamasıyla, özellikle bu ülkeyle sınır komşuluğu bulunan Hatay, Adana, Mersin, Gaziantep, Kilis ve Mardin kent ekonomilerinde yaşanan ciddi hareketlilik şu sıralarda tamamen durmuş, ekonomik ve ticari ilişkileri büyük darbe almıştır. Hatay havaalanı da yaşanan bu olaylardan nasibini almış, olumsuz etkilenmiştir.

Özellikle taşımacılık sektöründeki problemler nedeniyle Suriye üzerinden Ortadoğu ülkelerine yapılan taşımacılığın durma noktasına gelmesiyle transit geçişler olumsuz etkilenmiştir. Türkiye'nin bu ülke üzerinden Ortadoğu ülkelerine ticareti de bitme noktasına getirilmiştir. Şimdi, alternatif çözüm olarak ro-ro taşımacılığı başlamıştır ancak bu durum da yeterli bir çözüm değildir. başka çözümler aranmalıdır. Eskiden Suriye üzerinden tırlarla Ortadoğu'nun çeşitli yerlerine 8- 9 günde ulaşılabilen ihracat yapılan ürünler, şu anda önlem amacıyla mersin ve İskenderun limanlarından başlatılan ro-ro seferleri ile 30 günde ulaşmaktadır. 1500 dolar olan nakliye maliyetleri de 4 bin dolar seviyelerine çıkmıştır. Gün sayısı arttıkça maliyet de artmakta, ihracatçımızın para dönüşü de 1 ay gecikmeli olarak ihracatımızın eline geçmektedir. Bu durum ihracatçımızı parasal yönden sıkıntıya sokmakta ve Ortadoğu'daki rekabet gücünü olumsuz etkilemektedir." Türkiye ve Hatay'da yalnızca yapılanları konuşmak yerine yapılamayanları da konuşmak gerektiğini belirten ATB Başkanı M.Ali Kuseyri konuşmasının son bölümünde şunları kaydetti:

"Devletimiz kimsesizlerin kimsesi olmalıdır. Bir toplum zaten başarılı ve güçlü halkaları ile değil, en zayıf halkaları güçlendiğinde gelişecektir. Görevimiz zor ama bir o kadar da önemlidir. Sorunlarımızı tespit etmek, cesaretle üzerine gitmek, çözüm yolları bulmak ve bunu topluma ve hükümetimize kabul ettirmek sabır, zaman ve çaba isteyen bir iştir. Bizlerde Antakya Ticaret Borsası olarak bunun bilincindeyiz.

Hatay'ı Hatay yapan değerleri, kent kültürümüzü ve kimliğimizi ele almalıyız. Hatay kimliği bizi farklı yapan ve yapacak olan Hatay'ın tarihi ve kültürel değerleridir, marka değerleridir, ticaret kültürüdür, tarım zenginliğidir, şehirleşme anlayışıdır. Kent kültürümüz ve Hatay kimliğimiz güçlendikçe şehrimizin ve ilçelerimizin cazibesi artacak, ekonomimiz, tarımımız, sanayimiz ve ticaretimiz gelişecektir."

BARIŞ YAZILARI

SAVAŞSIZ BİR DÜNYA İÇİN HER YER SAMANDAĞ OLSUN...

Eser PAŞA
Sosyal Bilgiler Öğretmeni

'Dünyanın ilk savaşı, ne toprak için, ne petrol için ne de genel olarak ekonomik çıkar için çıkmıştır' diyen Paşa, "Dünyadaki ilk savaşın, kıskançlığın, çekememezliğin sebep olduğu Adem peygamberin oğulları Habil ile Kabil arasında başladığını görüyoruz. Günümüze kadar Habil iyiliğin, Kabil kötülüğün sembolü oldu. Kabil babasının, kardeşini kendisinden daha çok sevdiğini düşünerek Habil'i öldürme kararı alır ve böylece Kabil, ilk cinayeti işleyen insan oldu. Kabil'den sonra da bu cinayetler devam etti.

İnsanoğlu haksız yere cana kıymayı daha sistemli bir hale getirdi. Aynı anda onlarca yüzlerce insan öldürebilen yeni Kabil'ler türedi. Her Kabil kendi cinayeti için yeni silahlar üretti. Bu silahlarla insanları çocuk, kadın, yaşlı demeden öldüren Kabil'ler, kendilerini hep haklı gördüler, oysaki kendileri de dahil herkes onların haksız olduğunu bilmektedir"dedi.

Paşa, "Tarih derslerinde okuduğumuz, filmlerde izlediğimiz, sıkça karşılaştığımız savaşlar, bugün sınırların değişmez olduğu söylenen bir ortamda neden yapılır? Dünya insanlığının %90'ının karşı olduğu savaşların sonu olmayacak mı? Dünya insanlığının özlemini çektiği savaşsız bir dünyayı görebilecek miyiz? Dünyada ki savaş raporları korkunç boyutta olduğunu gören ve bu sebeple savaşların çıkmasını önlemek amacıyla kurulan Milletler Cemiyeti daha sonraki adıyla Birleşmiş Milletler, savaşları önlemede neden yetersiz kalıyor? Şimdiye kadar meydana gelen savaş raporlarına göz atacak olursak,

DÜNYANIN SAVAŞ RAPORLARI

- Dünyada 5 bin 600 yılda toplam 15 bin 500'ün üzerinde bölgesel ya da ulusal savaş yaşandı, 3.7 milyar insan öldü.

- 1. Dünya Savaşı'nda ölen her 100 kişiden 14'ü, 2. Dünya Savaşı'nda ölen her 100 kişiden 70'i, 1990'lardaki savaşlarda ölen 100 kişiden 90'ı sivildi.

- 1945-1992 yılları arasında gerçekleşen 149 savaşta 23 milyondan fazla insan öldü. Bunun yalnızca 3 milyonunu askerler oluşturdu. Bilinen o ki, savaşlarda genellikle bir askerin ölümüne karşılık bir sivil doğrudan, 14-15 sivilse açlık, susuzluk, bulaşıcı hastalıklar gibi nedenlerden ölmektedir.

- Birinci Dünya Savaşı 50 milyon kişinin ölmesine, 90 milyon kişinin de sakat kalmasına yol açtı.

- Son 10 yıldaki savaşlarda 2 milyon çocuk öldü. 6 milyon çocuk sakat kaldı. 12 milyon çocuk evsiz, 1 milyondan fazla çocuk anasız-babasız kaldı. 10 milyon çocuk psikolojik sarsıntı geçirdi ve on binlerce çocuk tecavüz ve işkenceye uğradı.

- Balkan Savaşı'nda Bosna'da 20 bin kadına tecavüz edildi.

- Körfez Savaşı'nda ABD müttefiki devletler, Irak-Kuveyt sınırına ve Basra kenti etrafına 1 milyon, Balkan Savaşları'nda da 64 ülkede 110 milyon patlamamış kara mayınının üzerine basacak insanları beklediği biliniyor.

- Dünyada bugün 500 bini bilim adamı olmak üzere 15 milyon kişi silah ve silah geliştirme endüstrisinde çalışıyor.

-Bugün dünyada 2000 yılı verilerine göre, sadece bir dakikalık askeri harcamaya 1.9 milyon dolar ayrılıyor ve bu miktar harcanıyor. Yani herhangi bir yerde 2 saatlik zamanda 230 milyon dolar silahlanmaya gidiyor. Özellikle gelişmiş. Çağdaş dediğimiz ülkelerde silahlanma ve savaş çılgınlığı artarak sürüyor.

Herakleitos, Batı Düşünce Tarihi'nde savaşı evrene egemen

bir güç olarak ilk kez dile getiren bilge olmuştur. Ona göre, savaş evrensel döngüyü sağlar ve olmazsa oluşturur. Savaş her şeyin kralı, babasıdır der. Hegel ise savaşı tarihe özgü olarak görür. Darwin, savaşı canlılar dünyasında hayat savaşı ya da var olma savaşı olarak ele alır. Yunan atasözüne göre, savaş, "Yok ettiğinden daha fazla kötü insan ortaya çıkardığı için berbattır", olarak değerlendirir.

Geçmişten günümüze barışın özlemi hep duyulmuş ama hiçbir zaman küresel anlamda tam bir toplumsal barış sağlanamamıştır. Günümüz dünyası küresel anlamda barışa her zaman olduğundan çok daha fazla ihtiyaç hissetmektedir. Özellikle hiçbir suçu olmayan sivilleri, çocukları, kadınları öldürmeye kısacası Allah'ın verdiği canı kimsenin almaya hakkı yoktur. Fakat insanoğlunun açgözlülüğü ve hırsı olduğu müddetçe küresel barış neredeyse imkansız olarak görülmektedir.Bir çelişki de almış başını gidiyor bir taraftan modernleşen,İnsana ve insan haklarına giderek önem veren bir dünya bir taraftan en fakir ülkelerin bile yıllı bütçesinin en büyük payını silahlanmaya ayırdığı bir dünya. Gelişmiş ülkelerin insanca yaşamın, sadece kendi halkları için layık gördükleri çelişkili bir dünya küresel barışın sağlanması için sivil toplum kuruluşlarının evrensel boyutta örgütlenmesi ve anne yüreğiyle kadınların ülke yönetimlerinde daha fazla söz sahibi olmaları kürsel barışa katkı yapacaktır.

Farklı kültür ve inançlarıyla rengarenk bir çiçek bahçesi olan Samandağ'ın uzun yıllardır birlik ve beraberlik içinde, farklılıkları hoş ve zenginlik gören anlayışıyla, tüm dünyaya sevgi, kardeşlik, barış mesajları gönderen bir ilçe olmasından her zaman Samandağ insanıyla, onların dünya görüşünden gurur duydum ve diyorum ki dünyada küresel barış için HER YER SAMANDAĞ olması dileğiyle...

BARIŞ KENTİNDEN YAKARIŞ

Aydın ZEYFEOĞLU / Şair

Bir zamanlar bir kent vardı. Havasını soluduğunuzda özgürlük, kardeşlik ve barış kokardı. Kimsenin tasında tarağında kimsenin gözü olmazdı. İnsanları iç içe kendi hallerindeydi. Sokaklarında yalnız büyükler değil çocuklar bile özgürce var olurlardı. Çan, ezan, hazzan bir arada yankılanır ve gülerdi. Farklıydık ama birlikteydik. Bölüştüğümüz ekmekti. Birdik, dirdik. Birbirimizi bilirdik. Rengârenk gökkuşağı misali dünyayı imrendiren bir kent idik. Her gün mutlaka meydanında bağıran küçük de olsa gruplara rastlardık. Birkaç kolluk gücü dışında kalabalık bir polis grubuna rastlamak mümkün değildi.

Günlerden "bugün" birileri geldi. Birliğimize ve kardeşliğimize göz dikti. Ve şimdi bize şu mesajı vermeye çalışıyorlar. "Biz size değil, siz bize imreneceksiniz." demeye getiriyorlar lafı. Arap baharının bir yönünü Hatay'a yönelterek satrancın Türkiye hamlesini bu kenti "piyon"laştırarak yapmak istiyorlar. Yani bir zamanların dünya barış kenti adayı bu kenti dünya savaş kenti yapmaya çalışıyorlar.

Proje belli, taktiksel yatırım hazır, işbirlikçiler razı, emirerler nazır. Ama piyon her şeye rağmen hamleye gelmiyor. Oyuna tepkisel direnç gösteriyor. Ama bu bile baskıyla engellenmeye çalışılıyor. Anayasayı uygulaması gerekenler, halkın anayasal haklarını anayasayı ihlal ederek engelliyor. Anayasal hakların engellenmesine hiçbir gerekçe tayin edilemez. Eğer ki bu halkta

bir tedirginlik oluşmuşsa ve bunun oluşmasında sen etkensen o zaman bu halkın tedirginliğini tatmin edecek şekilde gidermek zorundasın. Hem tedirginlik yaratacaksın hem de üstüne insanların anayasal haklarına tecavüz edeceksin. Yok öyle!

Bir muzurluk var. Ne yediği belirsiz yabancılar var. Kim nedir, necidir bilmiyoruz. Bir huzursuzluk var. Geleceğe kaygı var. İnsanların yüzlerinde korku var. Temizleyin kentimizden bunları. Biz bu tedirginliği daha fazla yaşamak istemiyoruz artık. Kara bulutları dağıtın kentimizden...

Biz sadece;

Barış istiyoruz, savaş değil.

Biz sadece;

Kardeşlik istiyoruz, düşmanlık değil.

Biz sadece;

Huzur istiyoruz, kaos değil.

Biz sadece;

Bu kentin sokaklarında özgürce dalgalanmak, huzurluca silkelenmek, kardeşlik kokan sonsuzluklar istiyoruz.

Dokunmayın kentimize!

Dokunmayın ezan, çan, hazzan'ımıza!

Dokunmayın bahara açılan kardeşliğimize!

Dokunmayın güneşe merhaba diyecek çocuklarımızın geleceğine.[1]

...

1 BARIŞIN ADALETİNDE, şiirinden alıntıdır

Ben Muhammedim.

Ben Ali'yim.

Ben Musa'yım.

Ben İsa'yım.

Ben insanım.

Ben barışım

Yoktur barıştan başka savaşım.

Atmasana be!..

Petrol kokan kurşunlarını.

Kana gülen petrol hevesli ellerinle

Dokunma! Kirletme el değmemiş bakir topraklarımızı....

BARIŞ:LA İLAHE İLALLAH

Dr. Şerif KURTULUŞ

Savaş şeytandır
Savaşta aile toplum düzeni yoktur
Savaşta sağlık hizmeti sunulamaz
Savaşta eğitim hizmeti aksar
Savaşta gelecek bazen buğulu, bazen karanlıktır.
Savaş açlıktır, yoksulluktur, sefalettir

Savaş kötülerin kötülüklerin adıdır.
Savaş çocukların şeker yiyememesidir.
Savaş namus düşmanıdır, namusa el uzatmaktır.
Savaş tecavüzdür, kadın ticaretidir.
Savaş uyuşturucu ticaretidir.
Savaş tekeldir.

Savaş hukuksuzluktur
Savaş ruhsal bunalımdır, depresyondur.
Savaş çaresizliktir ümitsizliktir.
Savaş ihanettir.
Savaş terördür anarşidir.
Savaş haksızlıktır, köleliktir, mültecidir.
Savaş çocukların küçük mermiyle ölmesidir.
Savaş organ mafyasıdır. Diri diri bedenlerden çalınan
Savaş demokrasiye gitmezsen, demokrasinin sana gelmesidir.
Savaş demokrasiyi bilmeyenlerin demokrasiyi öğretmesidir.

Savaş yaradandan ötürü, yaradılanı sevmek yerine
karşı gelmektir.
Savaş kutsal kitaba karşı gelmektir.

Savaş cehennemdir.
Savaşın kazananı olmaz
Savaş öldürür
Savaş Bolu Beyi'dir
Savaş Nemrut'tur
Savaş zeytin dalının kırılmasıdır, güvercinin ölmesidir.

Savaş dış güçlerdir.
Savaş istihbarat örgütleridir.
Savaş ajanlardır.
Savaş Arapça ağlamaktır.
Savaş Kürtçe ağlamaktır.
Savaş Türkçe ağlamaktır.

Savaş katliamdır.
Savaş Hiroşima'dır, Srebrenitsa'dır, Halepçe'dir, Filistin'dir, Arap Baharıdır...

ZEYTİNDALI VE GÜVERCİN

Kenan KAHLIOĞULLARI / Sosyolog

Barışa en çok ihtiyaç duyduğumuz bir dönemdeyiz. Barış, kavramsal olarak güzellikleri ifade eden bir terim. Barış kavramı üzerine bir düşünelim ve okuyalım .Dünya halkları için ne ifade ediyor? Bilmekte ve öğrenmekte yarar var.

BARIŞ NEDİR?

Türkçede barışı, Arapçadaki karşılığı Selem, İbranicede karşılığı Şalom, Latincede Pax ve diğer dillerde başka şekilde ifade ediliyor. Barışın katacağı güzellikler ise bütün toplumlarda aynıdır. Savaşı seven insan olabilir mi? Psikopat bir kişilik ya da ruhsal problemi olan biri ancak savaşı sevebilir. Akıl ve mantığı olan bir insan savaşı istemez. Türkçe'de Barış adının İngilizcedeki karşılığı "Peace" iken Latince'de "Pax" ya da "Concordia", Yunanca'da "İrini", Arapça'da "Selim", İbranice'de "Şalom", Farsça'da "Sulh" ve Rusça'da ise "Mir" olarak karşımıza çıkar. Kelime olarak; "kişi ya da kişiler arasında anlaşma, uyum"; "taraflar arası birlik, muvafakat"; "arkadaşlık"; "huzur"; "zihnin kişiyi rahatsız edici fikir, tutum, takıntı ve durumlardan arınması" anlamlarına gelen Barış kelimesi "armoni", "huzur", "sükunet", "berraklık", "uyku", "istirahat" ve "savaş" kelimeleri ile de anlam akrabalığı ve ilişkisi içindedir. Temel olarak Barış ismi iki kategoriye ayrılabilir. Bunlardan birincisi "politik", ikincisi ise "duygusal" ya da "içsel" anlamlara işaret eder. Bir önceki paragrafda Barış adının karşılığı ve kullanım yaygınlığı yalnızca Batı değil Doğu dillerinde de yaygın bir şekilde görülür. Bu metnin altında bu konuya ilişkin bir liste bulabilirsiniz. İkinci anlamda kullanılan Barış filozofik,

zihinsel, dinsel ve inançsal boyuttadır. Politik Yaklaşım - Romalılar savaş kavramı geçmişte veya günümüzde bir grup huzursuzluk ya da rahasızlık durumunu ifade eden durumlara işaret eder. Barış kelimesinin politik yönüne en güzel örnek Latince'deki karşılığı olan "Pax", olacaktır. Pax tarihte ciddi savaşların olmadığı ve genelin bir siyasi düzen tarafından yönetildiği dönemlere işaret eder. Buna verilecek en örnekler arasında "Pax Romana" gelir. Geç Latince'de karşımıza çıkan bu kelime Roma Barış'ına, yani Roma hükmü altında güvenliğin ve Barış'ın sağlanması anlamına gelir. İç dünyamızda, felsefi ve dini anlamıyla Barış, insanlık tarih boyunca doğanın işleyişini açıklayabilmek amacıyla kavramlar yaratmış ve bunları insan formuna sokarak bu kavramları dinsel/içsel hayatının bir parçası haline getirmiştir. Bazı kaynaklara göre bu kavramlardan bir tanesi Romalılar tarafından yaratılmıştır. Siyasi anlamının yanında bir de dinsel anlam kazanmaya başlayan Barış kavramı, Barış Tanrıçası Pax veya Concordia olarak karşımıza çıkar. Concordia, kuvvetle muhtemel ki ilk kez imparator Augustus Octavius tarafından bir tanrıça olarak tanınmış olmalıdır. İmparator Augustus'un dönemi, siyasi huzurun yakalandığı dönem olarak bilinir ki Barış Tanrıçası'nın ilk kez onun döneminde ortaya çıkması bir rastlantı olmasa gerektir. Geçmişi M.Ö. 9.yy'a kadar uzanan Pax Augusta'ya adanan sunak, M.S. 75 yıllarında imparator Vespasyan döneminde bir tapınağa dönüştürülerek inşaatı tamamlanmıştır. Bu kelimenin eş anlamlısı olan "Concordia" bugün karşımıza coğrafi yer adı olarak karşımıza çıkar. Paris'te ve Birleşik Devletler'de meydan adı olarak karşımıza çıkanları bunların en ünlülerindendir. Aristofanes ve İrini. Bir başka öykü geçmişi ise içlerinde Aristofanes'in de bulunduğu Yunan Klasik Çağı'nın en ünlüleri olan Sofokles, Perikles, Platon ve Euripidis çağına kadar uzanır. M.Ö. 5.yy'da yaşayan Aristofanes bu konuda bir komedi yazmış ve adını da, Antik ve Çağdaş Yunanca'da "Barış" anlamına gelen "İrini"

olarak koymuştu. İkinci anlamında kullanımına en güzel örnek olarak, İstanbul'un birinci tepesinin üstünde, bugün Topkapı Sarayının dördüncü avlusunda bulunan ve Barış'a adanan Aya İrini Kilisesi verilebilir. Bu örneğin önemi Büyük Kostantin tarafından serbest bırakılan Hıristiyanlığın ilk resmi kilisesi –Hıristiyanlığın bir bakıma zafer sembolü- olması yanında kilisenin Barış kavramına adanmasından, o dönem için Barış'a verilen önemi göstermesinden gelir. Arap - İbrani geleneği kavramın kullanıma dair bir başka örnek ise Ortadoğu'dan, özellikle de Arap-İbrani geleneğinden. Arapça'da "Selim" ve İbranice'de "Şalom" olarak adlandırılan iki kelimenin birbirine benzerliği dikkat çekicidir. Hakeza, şu ana kadar incelediğimiz dillerdeki anlamlarla da yakın benzerlikler içerisindedir. Arapça'da bu kelimenin kullanımı o kadar tanıdıktır ki bize; "Es-Selamun Aleyküm." Yine bu kökten türetilmiş olan "İslam" ve "Müslüman" kelimeleri de bize tanıdık gelen kelimelerdir. Özellikle İslam'ın Barış'a vurgu yaparak adını bu anlayıştan alması dikkate değer bir noktadır. Sembollerin dilinde Barış Söyle genel olarak bir bakışta tarih boyunca kullanılan iki tane temel sembolün barış'ı temsil ettiği görülür; "Zeytin Dalı" ve "Güvercin" bu iki sembolün karşımıza çıktığı en ünlü öykü Nuh Tufanı'dır. Tufandan sonra karaya çıkıp çıkamayacaklarını anlamak için bir güvercin yollayan Nuh, güvercinin zeytin dalı ile birlikte dönmesiyle artık tufanın sona erdiği ve Barış içinde bir hayata başlayabileceklerininde müjdesini almış olurlar. O tarihten sonra Barış'ı temsil eden iki figür haline dönüşen bu sembollerden Zeytin Dalı daha sonraları karşımıza Yunan mitolojisinde çıkacaktır.Latince'de **Minerva**, Yunanca'da **Athina** olarak anılan, bilgelik, savaş, strateji, üretim teknikleri, adalet ve yeteneğin tanrıçaları olan bu iki tanrıçadan minerva olanı Athina'nın Roma mitolojisindeki yansıması olarak karşımıza çıkar. Athina'ya onun korumasını alabilmek için adanan şehirlerden en ünlüsü Atina'dır. Mitolojiye göre şehrin sakinleri şehrin kurulmasını takiben şehrin hangi tanrı ya da tanrıçaya ada-

nacağına karar verebilmek için bir yarışma düzenlerler. Efsaneye göre şehre en güzel katkıyı yapan tanrı ya da tanrıçanın adı şehre verilecektir. Athena ve Poseidon'un katıldığı yarışmada Poseidon şehre bir su kaynağı hediye ederken Athena zeytin ağacını hediye eder. Anlayacağımız dile çevirmek istersek Poseidon şehire geleneksel yaşam biçimi ve tarım yapmayı salık verirken, Athena ticareti hediye etmiştir. Bunlardan Athena'nın hediyesini beğenen şehir halkı kazananı Athena olarak ilan ederler. Ticaret ile Barış arasındaki ilişkiyi anlamak için kahin olmaya gerek yoktur kanaatimce. Bu örneği anlamak için öncelikle zeytin ve zeytin yağının o dönemin –tabiri caiz ise- petrolüdür. Ve ticaret yapabilmeniz için gereken birinci öncelik sattığınız malın parasını alacağınızdan emin olmaktır. Bu açıdan bakıldığında, Atinalıların seçimlerini ticaretten yana yaptıklarını ve bunu sağlayabilmek için Barış'a ihtiyaçları olduğunu kavramaları çok uzun sürmemiş olsa gerektir. Hoşgörü Nedir? Hoşgörü, inanışların, fikirlerin ve uygulamaların konuşulmasında, tartışılmasında ve gerekiyorsa uygulanmasında ikna etme yönteminden ayrılmamak veya en azından ayrılmamaya azami ölçüde özen göstermektir. Hoşgörü bir insanın kendinden farklı düşünceleri, farklı inançları, farklı bir yaşam tarzı olan, farklı değerler sistemi olan insana ya da insanlara sevecen bir tahammül göstermesi demektir." Hoşgörü tahammül etmekten daha kapsayıcı olan ve modern anlamını da içeren UNESCO tarafından yapılan tanım şöyledir: "Hoşgörü, temelde başkasının yani farklı olanın kendileri gibi olma hakkına saygı göstermek ve ötekine verilen zararın kendine ve herkese verilen zarar anlamına geleceği için zarar vermekten kaçınmaktır. Hoşgörüsüzlük, kişinin kendi grubunun, kendi inançlarının ya da kendi yaşam biçiminin bir diğerinden üstün olduğu kanısından doğar. Bunların temelinde kişinin insan olarak değerinin reddedilmesi vardır. Bu nedenle hoşgörü eğitiminin hedefi insanların insanlık onurunun tanınması ve saygı gösterilmesidir

BARIŞ ŞİİRİ

Rutkay Aziz'in yorumu, Mazlum Çimen'in müziği ile mükemmelleşen, Yannis Ritsos'un şiiridir.

çocuğun gördüğü düştür barış,
ananın gördüğü düştür barış,
ağaçlar altında sevdalıların sevda sözleridir barış.
gözlerinin içinde uçsuz bucaksız bir gülümseme,
elinde yemiş dolu zembil
ve alnında ter tomurcukları,
-pencerede suyu soğutan testideki damlalar gibi-
akşamüstü eve dönen babadır barış..
dünyanın yüzünde yara izleri kapanırken,
ağaçlar diktiğimizde
havan mermilerinin kazdığı çukurlara,
yangının kavurduğu yüreklerde,
ilk tomurcuklarını açarken umut
ve ölüler kanlarının boşa gitmediğini bilerek
yana dönüp içerlemeksizin
uyuyabildiklerindedir barış..
barış yemek kokusudur tüten
akşamleyin arabanın yolda durmasının
korkutmadığı,
kapı çalınmasının dost demek olduğu
ve pencereyi saat başı açmanın,
renklerinin uzaktaki çanlarıyla
gözlerimizin bayram etmesini

sağlayan gökyüzü
demek olduğu zamandır barış..
barış bir bardak sıcak süt ve bir
kitaptır uyanan çocuk önünde.
başaklar birbirlerine eğilip 'işte,
ışık, ışık, ışık!' dedikleri
ve ufuk çemberi ışıkla dolup taştığı
zamandır barış..
hapishaneler onarılıp kitaplıklar yapıldığı zaman,
eşikten eşiğe bir türkü yükseldiği
zaman geceleyin,
cumartesi akşamları mahalle berberinden çıkan
yeni traş olmuş bir işçi gibi
baharda ay buluttan çıktığı zamandır barış..
geçmiş gün,
yitirilmiş gün olmadığı
sevinç yapraklarını akşamın içine salan kök
ve kazanılmış bir gün, hak edilen bir uyku olduğu zaman,
acıyı kovmak için zamanın dört bucağından
güneşin hemen ayakkabılarını
bağladığını duyduğun zamandır barış..
insanların sıkışan elleridir barış,
dünyanın masasındaki ekmektir,
gülümsemesidir annenin.
budur yalnızca.
başka bir şey değildir barış.
ve toprakta derin kırıklar açan,

sabahlar tek bir sözcük yazarlar:
barış
başka bir şey değildir barış..
dizelerimin rayları üzerinde
buğday ve güller yüklenmiş
geleceğe doğru yol alan trendir barış.
kardeşlerim,
barış içinde derin derin soluk alıyor
tüm dünya bütün düşleriyle.
verin elinizi kardeşlerim,
barış budur işte...
barış ışınlar demetidir yaz ovalarında,
iyilik alfabesidir tanın dizlerinde.
'kardeşim' dediğin,
'yarın kuracağız' dediğin zaman
kuracağız dediğimizi kurunca
türkü çağırdığımız zamandır barış..

SAVAŞA MOLA, BARIŞA VİRA...

Süleyman SERTEL
Eğitimci

AKDENİZ'DE İskenderun Körfezinden Samandağı'na kadar balıkçılığın yapıldığı en geniş saha Hatay kıyı bölgeleridir. Bu saha Samandağ balıkçıları için önemli bir geçim kaynağıdır. Balıkçılık , ekonomik gelir açısından Türkiye de önemli bir yere sahiptir. Bölgeden Türkiye'nin her coğrafyasına balık ticareti yapılmaktadır.Özellikle de ülke dışında Ortadoğu ülkeleri Suriye üzerinden önemli bir pazar durumundaydı.Bugün Samandağ ve bölge balıkçılarının sesini duyan var mı?Bugün bu insanlar mağdur durumdadırlar ve işleri gitgide kötüye gitmektedir.Bu insanların çalışma koşulları nelerdir ? Balıkçılık eylül – nisan ; nisan haziran ayları arasında 2_12 mil arasında derin ve orta su balıkçılığı şeklinde yapılmaktadır.Trol,gırgır ve barakat tekneleriyle balıkçılık hiçbir sağlık güvencesi olmadan olağanüstü çalışma şartlarıyla devam ettirilmektedir.Bu teknelerde ortalama trol balıkçılığı 4*6 kişi gırgır balıkçılığında 15*20 kişi çalıştırılmaktadır.Bu emekçi kardeşlerimizin bu yorucu ve yoğun iş karşılığında aldıkları ücret 1000 ile 2000 tl arasında değişmektedir.Sahada mezgit,gümüş,mercan,lagos,torik,kolyoz,karides,ahtopot vs balık çeşitleri avlanmaktadır.Balıkçılarımız bu dönemde Akdeniz dışına yönelmişlerdir ve ihracatın durması sebebiyle balık fiyatları bu insanları oldukça kötü etkilemektedir.Peki bu insanların suçu nedir?Balıkçı ağabeylerimiz ile yaptığımız sohbetlerde en önemli sorunun Türkiye ile Suriye arasındaki siyasi ve ekonomik sıkıntıların kendilerini de olumsuz etkilediği hususunda şikayetlerini dile getiriyorlar.Bu insanların tek derdi evlerine ekmek götürmektir ve denizin bereketine has cesaretleriyle tek

ses ve tek yürek savaşa hayır demektedirler.Balıkçılar Suriye'de yaşanan olaylardan nasıl etkilenmektedir ?Suriye Ortadoğu'ya açılan en önemli sınır komşumuzdur.Ülkemizden Ortadoğu'ya yapılan ihracatta bu ülke çok farklı bir konumdadır.Türkiye ile Suriye arasında son aylarda yaşanan siyasi darboğaz balıkçıların iharacatına darbe vurmuştur.Özellikle son yıllarda Suriye ve Lübnan başta diğer Ortadoğu ülkeleri balık ticaretinde önemli bir potansiyel haline gelmişti.Balıkçı ağabeylerimiz bu konuda mağduriyetlerini bir türlü devletin başındaki yöneticilerin dile getirmemesinden dolayı sıkıntılar çekmektedir.İskenderun limanından haftada 2 defa Ro Ro taşımacılığı ile Ortadoğu'ya ticaret sürdürülmeğe çalışılmaktadır.Balıkçı tüccarları fazla masraf ve gelir sağlayamadığı gerekçesiyle Ro Ro taşımacılığını yapamadıklarını söylemekte ve iç pazarda tutunmaya çalışmaktadırlar. Balıkçı kardeşlerimiz geniş sahalarda çalışma imkanlarından bu gerginlik sebebiyle psikolojik baskı altındadırlar.Meydan Köyü açıklarında Suriye'ye yakın avlanma sahasında bunu ciddi olarak yaşamaktadırlar.Bu insanlar olası bir savaş durumunda limanlarına hapis olacaklardır.AKDENİZ ABD,RUSYA,ÇİN VE TÜRKİYE'YE ait savaş gemilerine hazır olda duracaktır.Bu olası ortamda emekçi kardeşlerimiz belki de evlerine aylarca ekmek götüremeyecekler.Dün Irak ve Libya savaşlarında balıkçılar mağduriyet yaşamıştı bugün de aynı mağduriyeti yaşamaktadırlar.Petrol konusunda ciddi sıkıntılar olacağı hususunda endişe etmektedirler.Ülkemiz petrolde dışa bağımlı bir durumdadır. özellikle Ortadoğu kilit konumdadır. Bölgedeki cadı kazanı gün geçtikçe kaynamaktadır. Ötv'siz iki tl 20 kuruşa aldıkları mazot önümüzdeki süreçte bu savaş hali sebebiyle değişecektir. Petrolde yaşanacak olası artışlar balıkçıları limana bağlayan sebep olacaktır. Balıkçılar özellikle haziran eylül aylarında liman ve tersanelerde yaptıkları tekne bakımları için yüklü miktarda krediler çekmektedirler.Bu kredilerin ödemesi balıkçıları bu savaş

ortamında oldukça zorlamaktadır.bu sezon itibariylede bu zorluk somut olarak görülmüştür.

Bu insanlara ses vermek zamanı değimlidir? Balıkçılar Suriye ile Türkiye arasındaki sorunların biran önce çözülmesini istemektedir.Atılan her ağın barış getirmesi dileğiyle... savaşa hayır.

YURDUMUZDA, BÖLGEMİZDE VE TÜM DÜNYADA BARIŞ İSTİYORUZ.

Zülfikar ÇİFTÇİ
Samandağ Alevi Değerleri Derneği Başkanı

Küresel emperyalist güçlerin ortadoğudaki kanlı oyunları, demokrasi terennümlü birer sömürü projesidir. Bu coğrafyanın yeraltı zenginliklerine ve stratejik konumuna göz dikenler insanların hassasiyetlerini kaşımaktan geri durmuyor. Etnisite ve inanç kışkırtmaları ve provakasyonlarla insanları birbirine düşürüyor ve yarattıkları kaos ortamıyla karşı iktidarları yandaş iktidarlarla değiştirmenin yollarını arıyorlar. Böylece kendilerine çanak tutacak yerel yönetimlerle bu ülkelerin zenginliklerini sömürme gayelerini hayata geçirmeye çalışıyorlar.

Esas olan her ülkenin kendi toplumsal dinamikleriyle kendi demokratik koşullarını yaratmasıdır.Dışarıdan dayatmayla Demokrasi empoze edilmez, edilse de uzun ömürlü olmaz. Dış müdahaleler, Irak ve Libya örneklerinde görüldüğü gibi ancak kan ve gözyaşı getirir. Demokrasi söylemini diline dolayanların Irak ve Libya'nın petrollerini nasıl paylaştırma derdine düştüklerine; Libya ,Tunus ve Mısır'da yönetimi öncekinden daha bağnaz rejimlere nasıl teslim ettiklerine tüm dünya milletleri şahittir. Sözde demokrasi ve insan hakları savunucularının sömürü olan gerçek niyetleri böylece açığa çıkmışken, şimdi Suriye için aynı talepleri dillendirmeleri, samimi olmadıklarını açıkça ortaya koyuyor.

Suriye'de barışçıl ve demokratik halk hareketinin içine silahlı gruplar sokarak sivil ve askerleri öldürtüp bu gösterileri

kanlı bir isyana dönüştürmek isteyenler bundan sonuç alamayınca şimdi Suriye sokaklarını terör saldırılarıyla kana bulamaya başladılar.

Bütün bunlar oluşurken bu güçlerin işbirlikçi tayfaları Suriye devlet başkanının inancı üzerinden Alevilere saldırmaya başladılar. Alevi inancını yermeğe ve bu yüce inancı Suriye olaylarına sebepmiş gibi göstermeye başladılar. Aleviliği ayrıştırıp bölmeğe ve Esat'ın Nusayri kimliği üzerinden biz Akdeniz bölgesinde yaşayan Alevi-Nusayrileri, Anadolu'daki Alevi kardeşlerimizden ayrı gösterip yalnızlaştırma ve ötekileştirmeye dönük hain bir nifak politikası güttüler. Bizleri sadece Alevilik dışı değil ,din dışı ve hatta kafir ilan ederek olası bir katliama kendilerince şer'i gerekçeler üretme çabası içine girdiler. Bu çirkin kampanyanın Alevileri hedef gösteren, toplumun bazı katmanlarında Alevilere yönelik önyargılarla kindar bir yapının oluşmasına dönük kasıtlı bir eylem ve bir nefret suçu olduğunu tüm kamuoyu ile paylaşıyor ve bu köhne Emevi zihniyetini kınıyoruz.

Bizler buradan Alevi Örgüt Başkanlarımızla beraber hem Türkiye kamuoyuna hem de tüm dünyaya ilan ediyoruz ki; ne kadar farklı isimler koyarsanız koyun, ne kadar bölmeğe çalışırsanız çalışın Alevi, Bektaşi, Caferi , Nusayri, Kızılbaş, Tahtacı, Fellah.. hepimiz Alevi'yiz, hepimiz biriz, iriyiz ve diriyiz. Hepimiz tek bir yumruk, tek bir yürek, tek bir kitleyiz. Her platformda hepimiz birimiz, birimiz de hepimiz içindir.

Biz Aleviler, İmam Ali Hazretlerinin ''insanlara şefkatle yaklaşınız, çünkü onlar ya din kardeşiniz veya yaradılış eşinizdir'' söylemini özümseyebilmiş bir geleneğin temsilcileri olarak, insana ve insancıl değerlere saygı ve ihtiramı öğretimizin temel düsturu bilen insanlarız. İnsanların inancı onların özelidir, kutsalıdır, mahremidir. Bizim herkesin inancına saygılı tavrımıza karşılık, kendi inancımıza da saygı ve ihtiram beklentisi en doğal hakkımızdır.

21.yüzyılda Türkiye'nin üçte birini oluşturan biz Aleviler'in hala haklarının peşinden koşuyor olması ülkemiz açısından bir talihsizliktir; ülkemizin dünya ülkeleri arasındaki itibarını zedeleyen bir durumdur. Yasalar önünde eşit yurttaşlar olarak Alevi kimliğimizin yasal olarak tanınmasını istiyoruz. İnanç ve ibadete ilişkin Alevi kimliğini yok sayan veya rencide eder nitelikteki mevcut düzenlemelerin ayıklanmasını istiyoruz.

Laik- demokratik hukuk devleti olma iddiasındaki bir ülkede tüm inanç gruplarından beslenip tek bir mezhebin mensuplarına hizmet eden Diyanet işleri Başkanlığı gibi bir kurumun yeri olamaz. Bu kurum lağvedilmeli ve hizmet alanı inanç gruplarına bırakılmalıdır.

Ülkemizdeki dini ve etnik çeşitliliğe bir zenginlik olarak bakılmalı ve bu çeşitliliğin ayrı ayrı özgün kültürel yapıları desteklenmeli ve yasalarca korunmalıdır. Farklı inanç ve kültürler arasında barışçıl ilişkiler desteklenmelidir.

Suriye halkının hak sözcülüğüne soyunanların öncelikle kendi ülkelerindeki hak ihlallerine göz atmalarını öneriyoruz.

Biz Aleviler ve bizim gibi insancıl değerlere saygılı tüm duyarlı demokrat, aydın insanlar bölgemizde ülkemizde ve dünyada savaş istemediğimizi haykırıyor, ilan ediyoruz. Suriye bizim komşumuz, Suriye halkları da bizim kardeşlerimizdir. Olası bir savaş bölgemizde yaşayan tüm halklara acı, kan , gözyaşı ve felaketten başka bir şey getirmeyecektir. Emperyalist ülkelerin çıkarları uğruna Suriye'de yaratılan fitneye çanak tutanlar, bu vebalin dünya-ahiret altında kalırlar. Sınırın her iki yakasında yaşayan akraba ve komşu insanlar olarak barış huzur ve sükunet içinde dostane bir yaşam sürmek istiyoruz. Ülkemizin de bu kirli savaş senaryosunun dışında kalarak, kardeş kanı dökülmesine vesile olmamasını istiyoruz.

Yurdumuzda, bölgemizde ve tüm dünyada barış istiyoruz,

sevgi ve kardeşlik istiyoruz. Her dinden , her mezhepten, her ırktan insanın ''insan'' muamelesi gördüğü, kimliğini rahatça yaşayabildiği, yasalar önünde ve yaşam alanlarında eşit olduğu bir vatan ve bir dünya istiyoruz.

'' İnsan'a ait her şeye saygı istiyoruz. İnançlara saygı ve eşitlik istiyoruz. Halklara özgürlük şiarıyla hep birlikte SAVAŞA HAYIR! diyoruz.

Hepinizi saygıyla ve Hak-Muhammed-Ali sevgisiyle selamlıyorum.

Bölgemizde, ülkemizde, memleketimizdeki gelişmeleri kayıt altına alma iddiasında olan bu kitap son derece kapsamlı, geniş bir bakış açısıyla , titizlikle hazırlanmıştır. Enformasyon kirliğinden bunalanlara, Arap Baharı ve Suriye konusunda gerçekleri görme fırsatı sunulmaktadır. Bölgemizdeki gerginliğin halk üzerine yansımaları üzerinde durulmaktadır. Bu kitap "bölgede barış, ülkede barış, dünyada barış" bilinci ve umuduyla yayına hazırlanmıştır. Bölgemizdeki gelişmelerin kayıt altına alınması ve Dünya barışına bir katkı sunması amaçlanmıştır. Ünlü bir barış aktivisti derki; "Yemin ederim ki, dünyanın bütün toprakları bir tek insanın kanını akıtmaya değmez.". İnsan kardeşlerimizin ölmediği, barış güvercini saflığında bir dünya temennisiyle...

ISBN: 978-605-4616-44-2